

ชววนากับเศรษฐีไม่เท่าทองคำ,

ชาวนากับเศรษฐีไม้เท้าทองคำ

เรื่องราวดีๆ ให้ข้อคิดเกี่ยวกับการเฝ้าระวังการลอบทำอย่างไรให้รวย? ทำอย่างไรให้ประสบความสำเร็จในชีวิต ลองอ่านนิทานเรื่องนี้ดูสิครับ แล้วคุณจะได้แง่คิดดีๆ มากมาย.....

บทที่ 1 ...โอกาส...

มีพระราชโอรสอยู่เมืองหนึ่งปกครองราษฎรให้อยู่เย็นเป็นสุข สมบูรณ์โดยตลอดเมื่อบ้านเมืองสงบสุข พระราชาก็รู้สึกเบื่อๆ ที่ไม่มีอะไรทำพระราชามีราชธิดาแสนสวย ร่ำลือไปทั่วแคว้นแดนต่างๆ องค์ชายน้อยใหญ่ ต่างก็หมายปองราชธิดาองค์นี้กันทั้งนั้นพระราชาก็อยากได้องค์ชายที่มีความสามารถที่สุดถึงแม้ยังไม่ถึงเวลาที่จะทรงให้อภิเษกสมรสก็ตามพระราชาก็ให้อำมาตย์ส่งเทียบเชิญไปยังเมืองต่างๆ เพื่อเชิญองค์ชายน้อยใหญ่ ให้มาร่วมพบปะสังสรรค์ พระราชาก็หวังที่จะใช้ช่วงเวลานั้น หมายตาว้องค์ชายไว้

หลังจากองค์ชายจากเมืองน้อยใหญ่ มาพร้อมเพรียงกันหมดทุกพระองค์แล้ว...พระราชาก็ทรงประกาศว่า วันพรุ่งนี้จะออกประพาสป่าและให้องค์ชายทุกพระองค์ทรงติดตามไปด้วย เหล่าองค์ชายต่างตื่นเต้นเป็นการใหญ่

เพราะเดาใจพระราชาก็ได้ว่า คงจะต้องให้มีการแข่งขันอะไรบางอย่างอย่างแน่นอน...

ณ ป่าเขาลำเนาไพรห่างไกลเมืองฟ้าวันออกขบวนประพาสป่าของพระราชากับเหล่าองค์ชายทั้งหลายก็เคลื่อนขบวนมาถึงบึงใหญ่แห่งหนึ่งด้วยความตกใจจากขบวนของพระราชาก็ให้ฝูงห่านในบึง ต่างส่งเสียงร้องเอะอะโวยวายเป็นการใหญ่...พระราชาก็ยืนเสียวห่านดังแบบนั้นก็เกิดความคิดที่จะลองดูมีเหล่าองค์ชายทั้งหลาย...จึงทรงถามออกมาว่า...

"ใครตอบได้บ้างว่า เหตุใดท่านจึงร้องเสียงดังกว่า เปิดไก่อหลายเท่านี้"

เหล่าองค์ชายทั้งหลาย ต่างแย่งกันยกมือเพื่อขอตอบคำถามเพื่อจะได้ทำคะแนนให้ตนเอง เพราะพระราชธิดาเองก็ทรงกำลังตั้งใจฟังคำตอบอยู่เช่นกัน...พระราชธิดาวิ่งไปที่องค์ชายที่อยู่ด้านหน้าสุด...องค์ชายรีบตอบด้วยความมั่นใจในทันทีว่า

"เพราะท่านมีคอยาวกว่า เปิดและไก่อพะยะค่ะ จึงทำให้มันส่งเสียงดังกว่า"...

พระราชธิดาพยักหน้า พร้อมกับเอ่ยขึ้นว่า"มีท่านใด มีความเห็นแตกต่างจากคำตอบนี้บ้างไหม"

ทุกพระองค์ต่างส่ายหน้า แสดงว่าต่างก็คิดเช่นเดียวกับองค์ชายองค์นั้น...

ขณะนั้นเอง ทหารก็ควบคุมตัวหนุ่มน้อยชวณาคคนหนึ่งเข้ามาพอสู่พระราชหับไปมองและทรงตรัสถามทหารไปว่า เกิดอะไรขึ้นทหารรายงานว่าเป็นชายคนนี้อยู่มาทำลับๆ ล่อๆ อยู่ตรงต้นไม้ต้นโน้นกระหม่อมเกรงจะมากำมิดมีร้าย จึงนำตัวมาให้ท่านสอบสวนพะยะค่ะ

พระราชธิดาจึงทรงตรัสถามชายหนุ่มไปว่า"เจ้าเป็นใคร มาจากไหน และมาทำอะไรที่นี่"หนุ่มน้อยชวณาตอบด้วยเสียงตะกุกตะกักว่า *"ข้าพเจ้าเป็นชาวบ้านนอก หากินอยู่บริเวณนี้ทุกวัน วันนี้เห็นมีคนมากมาย ก็เลยเข้ามาดูขอรับ"*

พระราชธิดายังไม่เชื่อเลยก็เลยถามว่า...จึงทรงสั่งให้ควบคุมตัวเอาไว้ก่อน...ก่อนที่ทหารจะพาตัวออกไป พระราชธิดาก็สนุกอยากรู้ว่าชวณาคบ้านนอก จะมีปัญญาตอบคำถามเหมือนเหล่าองค์ชายได้หรือไม่...ก็เลยทรงถามออกมาว่า..."เดี๋ยวก่อน ไหนเจ้าลองตอบคำถามข้าสิว่าทำไม ท่าน จึงส่งเสียงดังกว่าเปิดและไก่อหลายเท่านี้ ชวณาตอบคำถามด้วยความใสซื่อว่า *"มันเป็นธรรมชาติพระเจ้าค่ะ"*

เหล่าองค์ชายทั้งหลายได้ยื่นคำตอบแบบกำปั้นทุบดินของชาวนาทีก๊วกันหัวเราะยกใหญ่...

พร้อมทั้งนิทสนมเพศชาวนาทีก๊วกมีปัญญาย่างพวกพระองค์

พระราชาริษสว่า..."เจ้าคงไม่รู้เหตุผลที่แท้จริงเพราะมันจำเป็นต้องใช้สติปัญญาข้าจะบอกให้เจ้ารู้ก็ได้ว่า องค์ชายทุกพระองค์ทรงให้เหตุผลว่า เป็นเพราะคอห่านยาวกว่าคอสัตว์อื่นๆจึงทำให้ล้มเสียได้ง่ายกว่า..."

หนุ่มน้อยชาวนาทีก๊วกพระราชาริษสเช่นนั้นก็ทรงตอบกลับไปว่า

"มันเป็นธรรมชาติจริงๆ พระเจ้าค่ะ" พระราชาริษสดังนั้น ก็ยังคงคิดว่า ชาวนาทีก๊วกขนาดนี้ ฟังเหตุผลแล้วยังไม่เข้าใจ...แต่ก็ทรงเปิดโอกาสให้ชาวนาทีก๊วกตรัสถามว่า"ทำไมเจ้าจึงคิดว่ามันเป็นธรรมชาติล่ะ"

ชาวนาทีก๊วกตอบกลับไปว่า "ท่านพระราชาริษสเคยได้ยินเรื่องราวไหมพระเจ้าค่ะว่า มันมีคอสั้นเพียงนิดเดียว แต่ทำไมมันจึงสามารถล้มเสียได้ง่ายกว่าสัตว์อื่นๆ ล่ะพระเจ้าค่ะ" พระราชาริษสดังนั้น ก็นั่งนิ่งไปครู่ใหญ่ๆ เลยทีเดียวเหล่าองค์ชายทั้งหลายต่างก็เสียหน้าไปตามๆ กัน

พระราชาริษสเห็นสถานการณ์เพื่อกลบเกลื่อนเรื่องที่ผ่านมายังเอิญหันไปเห็นป่าไฟ ซึ่งมีหน่อไม้มากมายที่โผล่พ้นดินขึ้นมาพระองค์ก็เลยตรัสถามออกไปว่า"ใครรู้บ้างว่า ทำไมหน่อไม้จึงงอกดันดินที่แข็งๆ ขึ้นมาได้"เหล่าองค์ชายทั้งหลาย ต่างก็แย่งกันยกมือเพื่อตอบคำถามทำคะแนนอีก...พระราชาริษสจึงมีมือไปท้วงองค์ชายองค์หนึ่งองค์ชายองค์นั้น รับผิดชอบต่อมันนอกนั้นใจเต็มที่ว่า"เพราะหน่อไม้มันมีปลายแหลม มันจึงสามารถดันดินที่แข็งๆ โผล่ขึ้นมาได้ พระเจ้าค่ะ"พระราชาริษสได้ฟังคำตอบก็พยักหน้าชื่นชมในความหลักแหลมขององค์ชายองค์นี้..

"มีใครคิดเห็นเป็นอย่างอื่นไหม..."

พระราชธิดาตรัสถามเฝ้ายาม... เพราะองค์ชายทุกองค์ ทรงคิดเช่นนี้ทั้งสิ้น

ด้วยความรู้สึกอยากเอาชนะหนุ่มน้อยชาวนาพระราชธิดาตรัสถามไปว่า"แล้วเจ้าล่ะ เจ้าชาวนามีคำตอบเป็นอย่างอื่นไหม" *"มันเป็นเรื่องธรรมดา พะยะคะ"* หนุ่มน้อยชาวนามาตอบ

เล่นเอาทุกคนเฝ้ายาม ไม่มีเสียงอื้ออึงอะไรทั้งสิ้นต่างกับคราวก่อนที่ได้ยินคำตอบนี้แล้วพากันหัวเราะเยาะพระราชธิดาตรัสถามออกไปว่า *"ทำไมล่ะ เจ้ามีเหตุผลอย่างไรหรือ?"* องค์หญิงซึ่งนั่งฟังนิ่งๆ อยู่เนิ่นนานให้ความสนใจหนุ่มน้อยชาวนามากยิ่งขึ้นทรงใจจดใจจ่อรอฟังคำตอบจากเขาอย่างตั้งใจเป็นครั้งแรกที่ไอ้หนุ่มลูกทุ่งได้เห็นพระพักตร์ของพระราชธิดาชัดๆ...หัวใจของเขาเต้นแรงจนแทบจะทะลุออกมาข้างนอก ร่างกายร้อนวูบวาบไปหมดตั้งแต่เกิดมาเป็นผู้เป็นคน ยังไม่เคยเห็นใครสวยงามขนาดนี้มาก่อนเลย...

"ว่าไงล่ะ เจ้าหนุ่มชาวนา หาเหตุผลไม่ได้ล่ะสิคราวนี้"

พระราชธิดาตรัสถามขึ้น

"มันเป็นเรื่องธรรมดาจริงๆ พะยะเจ้าข้า" ชาวนามาตอบกลับไป พร้อมกับอธิบายต่อว่า"พระราชธิดาดูตรงนั้นสิพะยะคะ"พร้อมกับชี้มือไปที่โคนต้นไม้นี้ใกล้ๆ กับป่าไผ่นั่นเอง"เห็ดต้นนั้น ปลายมันก็ไม่ได้แหลมอย่างกับหน่อไผ่

แต่มันก็สามารถดันตัวเองโผล่พ้นดินขึ้นมาได้พะยะคะ"องค์ชายทั้งหลาย ต่างก็พากันเสียหน้า ส่วนพระราชธิดากลับรู้สึกชื่นชมไอ้หนุ่มชาวนามากขึ้นแล้วสิ *"เจ้านี่ ไม่ธรรมดาเลยนะ นี่หากว่าเจ้าเป็นหนึ่งในองค์ชายเหล่านี้ เจ้าคงได้คะแนนไปเยอะเลยก็เลยเสียดาบที่เจ้าเป็นแค่ชาวนา ไม่คู่ควรกับราชธิดาของเรา"* ในเวลาเดียวกันนั้นเอง เหล่านางใน นางสนม ช่างทอผ้าทั้งหลาย ต่างส่งเสียงวิพากษ์วิจารณ์

บ้างก็ส่งเสียงกรีด ด้วยความตกใจเพราะที่พื้นตรงนั้น มีหनुนาตัวหนึ่ง วิ่งทะล่อละล่าเข้าไปหา
กลุ่มพระสนมเหล่านั้น...เสี้ยววินาทีนั้นเอง... ทหารที่อยู่ใกล้ๆ ตรงนั้น ก็ใช้ท่อนไม้ฟาดลงไป
ที่ตัวหनु... เจ้าหनुผู้โชคร้าย ก็เลยต้องตาย...หลังจากทุกอย่างสงบลง

ก็ถึงเวลากลับวังของพระราชและเหล่าองค์ชายทั้งหลายเพื่อร่วมงานเลี้ยงในค่ำคืนนี้...

เป็นเพราะกาบเทพ แพร่ใส่พระริดาหรือประการใดมิทราบได้...พระริดา เกิดความรู้สึกพิ
ພວໃຈໃນຕົວអຸ່ນນ້ອຍຊາວນາເຂົ້າແລ້ວສີ...អຸ່ນນ້ອຍຊາວນາກໍ່ເຊັ່ນເດີຍວກັນ... ແຕ່ດ້ວຍຄວາມຕໍ່າ
ຕ້ອຍຂອງຕນ..ກໍ່ໄດ້ແຕ່ຫັກຫ້າມໃຈຕົວເອງໄວ້ມືຍບາ...

ก่อนพระราชจะเดินทางกลับ ได้ตรัสกับหनुมชาวนาว่า...*"เอาอย่างนี้ เจ้าหनुมชาวนา ในฐานะ
ที่เจ้าสามารถให้เหตุผลกับคำถามของเรา ทำให้พวกเราเข้าใจธรรมชาตินมากขึ้น"* พระราช
หยุดตรัส และหันไปมองทางพระริดาของพระองค์...แล้วก็หันมาตรัสต่อว่า *"อีก 1 ปีข้างหน้า
อายุของพระริดาของเราจะถึงเวลา อภิเสกสมรส และอีก 1 ปีข้างหน้า เราจึงจะคัดเลือกตัวราช
บุตรเขยอีกครั้งว่าจะเป็นผู้ใดเมื่อเจ้าสามารถชนะองค์ชายทั้งหลายได้ในวันนี้เราก็จะให้โอกาส
เจ้า"*

พระราชหยุดคิดนิดหนึ่ง แล้วตรัสต่อว่า*"เพื่อให้เกิดความคู่ควรกับริดาของเราซึ่งโดย
ขนบธรรมเนียมประเพณี แต่โบราณมาแล้วจะต้องอภิเสกกับองค์ชายเท่านั้นเมื่อเจ้าเลือกเกิด
ไม่ได้ จึงไม่ได้เกิดเป็นองค์ชายแต่เราก็จะให้โอกาสเจ้า โดยเจ้ามีเวลา 1 ปีเจ้าจงสร้างตัวเองให้
ร่ำรวยขึ้นมาให้ได้โดยจะต้องให้รวยที่สุดของประชาชนในเมืองของเรา"*

*"แต่มีเงื่อนไขว่า... เจ้าต้องสร้างความร่ำรวยขึ้นมาจากทุนที่เราจะให้แก่เจ้าในวันนี้...และทุนที่
เราจะให้แก่เจ้าก็คือ...หनुตายหนึ่งตัว ตัวนั้น"* พระราชชี้ไปที่หनुนาที่ถูกตีสจนตาอยู่ตรงหน้า
ทหารที่ตีมัน ทหารรีบหยิบหनुตายเข้ามาส่งให้หनुมชาวนาอย่างรู้ใจพระราช...

หนุ่มน้อยชาวนาหีบหางหนูไว้แล้วปล่อยให้ตัวหนูห้อยโตนง่วงพร้อมกับอาการจากไปของขบวน
ประภาสป่าของพระราช...รวมทั้งพระราชธิดาที่แสนจะสวย

หนุ่มน้อยชาวนา ยกหนูขึ้นมามองดูพร้อมกับคิดในใจว่า...

"สร้างตัว จากหนูตายหนึ่งตัว..."

.....

บทที่ 2 ...ทำไม...

หนุ่มน้อยชาวนาถือหนูตัวนั้นเดินไปตามทางเพื่อจะกลับบ้าน...แต่ในสมองก็ครุ่นคิดอย่าง
หนัก...จะทำอย่างไรดีกับหนูตัวนั้น...เกิดมาก็ไม่เคยทำการค้ากับเขาสักทีวันวันมีแต่ ทำไร่ไถ
นา เลี้ยงวัวเลี้ยงควายหรือไม่ก็ออกไปหาปูหาปลาเอามากินกัน...แล้วนี่ จะต้องสร้างตัวให้รวย
ที่สุด จากหนูตายหนึ่งตัวยิ่งคิดก็ยิ่งมองไม่เห็นหนทาง...แต่ก็ยังให้มีความสุขในโอกาสที่เข้า
มาในชีวิตจะปล่อยให้มันผ่านไป หรือจะไขว่คว้าไว้ดี...

"หรือเราจะเข้าไปในตัวเมืองดีนะ" ชายหนุ่มคิดในใจ ซึ่งเป็นหนทางเดียวที่อาจจะช่วยให้พบเจอ
หนทางที่จะก้าวเดินต่อไปยังเป้าหมายได้

"หากกลับบ้านก่อนแล้วเข้าเมืองในวันรุ่งขึ้น หนูนี้อาจจะน่าก็เป็นได้เอว่ะ เพื่อองค์หญิงที่เป็น
ตัวดวงใจ วันนี้เราจะไม่กลับบ้านแต่จะตรงเข้าเมืองพร้อมกับทูลที่พระราชโอรสให้มานี้เป็นไฉนเป็น
กันสิน่า... แล้วค่อยกลับบ้านทีหลังก็ยังได้..." ว่าแล้วหนุ่มน้อยชาวนาจึงเปลี่ยนเส้นทางเดิน
เพื่อตรงเข้าสู่ตัวเมือง.....

ระหว่างทาง เขาได้เจอชายชราคนหนึ่งกำลังหาบฟืนงกๆ ถิ่นๆ ...

"คุณตา คุณตา..." หนุ่มชาวนาเรียก"ตาทะหาบฟืนไปไหนหรือครับ..."

"ข้าจะเอาปืนเข้าไปขายในเมือง... แล้วเอ็งล่ะ จะไปไหนหรือ" ชายชราเป็นฝ่ายถามบ้าง

"ฉันก็จะเข้าไปในเมืองเหมือนกันจ้ะ" ชายหนุ่มตอบ"เราจะไปทำอะไรหรือ..." ชายชราถาม

"ฉันจะไปสร้างตัวให้ร่ำรวยกว่าประชาชนคนไหนๆ ในเมืองจ้ะ..."

ชายชราหยุดเดิน แล้วหันมามองดูชายหนุ่มด้วยสีหน้าประหลาดใจ...

"ไปสร้างความรู้ร่ำรวยด้วยตัวเปล่าๆ นี่อะไรวะ..." ชายชราอดที่จะถามไม่ได้...

"เปล่าจ้ะจ้ะ ฉันมีหนุมานด้วยหนึ่งตัวจ้ะ..." ชายหนุ่มตอบด้วยใบหน้าใสซื่อ..."แล้วไอ้หนุมานี่ เป็น
หนูวิเศษที่จะช่วยให้จ้ะร่ำรวยขึ้นจริงๆ..." ชายชราถามอีก

"ฉันก็ไม่ว่าเหมือนกัน..." ว่าแล้วชายหนุ่มก็เล่าเรื่องทั้งหมดให้ชายชราฟัง...

หลังจากฟังจบ ชายชราก็นิ่งเงียบ พุดอะไรไม่ออก...ชายหนุ่มเพิ่มนิกขึ้นได้ว่า ควรจะช่วย
หาปืนดีกว่าถ้าจะได้เดินสบายๆ เข้าเมือง

"มานี่จ้ะ... ฉันหาปืนให้ตาเอง ใหญ่ๆ เราก็จะไปทางเดียวกันแล้ว" พุดจบ ชายหนุ่มก็รีบ
เอื้อมมือไปยกเอาหาบปืนจากบ่าชายชรา

"ขอบใจเอ็งมากเลยวะ... ฉันนี่ซัดซัดก็แล้วๆ เลยที่จ้ะเอ็งแต่ข้าก็ไม่ว่าจะช่วยให้เอ็งรวยจริงๆ...ข้า
ขนปืนจากป่าเข้าไปขายในเมืองมาก็ตั้งหลายปี ข้าก็ยังไม่เห็นจะรวยเลย นี่เอ็งมีหนุมานี่แค่ตัว
เดียวแล้วเอ็งจะรวยได้จริงๆวะ..."

"ไม่เป็นไรจ้ะจ้ะ... ฉันจะลองดูให้ถึงที่สุดก็แล้วกัน"

ชายหนุ่มกับชายชรา ค่อยกันไปตลอดทางอย่างถูกคอกันมาจนถึงประตูเมือง... ก่อนจะเข้าประตู
เมืองชายชราได้เอ่ยกับชายหนุ่มว่า...

"มีสิ่งหนึ่งที่ข้าพจะช่วยเหลือเจ้าได้ ก็คือ คำแนะนำ...การที่เจ้าจะยิ่งใหญ่จากดินขึ้นไปเป็นดาวนี้
เจ้าจวอนน้อมก้อมตนให้มากๆ...ความอ่อนน้อมก้อมตน จะเป็นบันไดขึ้นสู่ที่สูงให้แก่เจ้า
ส่วนไอ้หนูตายตัวนั้น ข้าก็จนปัญญาจริงๆ ว่าจะให้เจ้าเอาไปขายให้ใคร..."

ขาย!!... ชายหนุ่มเกิดความคิดที่ดีขึ้นมาทันทีที่แรกก็ไม่ว่าจะเอาไปทำอะไร... พ่อชายชราพูด
ถึงเรื่องขาย...ทำให้เขารู้แล้วว่า.... จะต้องเอาหนูตัวนี้ไปเร่ขาย...

หลังจากหาบขึ้นไปส่งชายชราที่ตลาดสดแล้วชายหนุ่มก็กล่าวอำลาชายชราคนนั้น เพื่อเดินเร่
ขายหนูตัวนั้นต่อไป

ไม่ว่าจะเจอใคร เขาก็จะร้องถามขายหนู พร้อมกับยกหนูให้ดูไปด้วย...ถ้ากลุ่มที่เจอเป็นหญิง
ก็จะมีเสียงกรีดกรีด ดึงจนแทบแค้นหูเลยทีเดียว...

เดินตามมาจนเหนื่อย ก็ไม่เห็นมีใครมีที่ท่าว่าจะซื้อเลยสักคนแล้วนี่มันจะขายได้ไหมเนี่ย.....

หลังจากเดินจนรอบตลาดแล้ว ก็ยังหาคนซื้อไม่ได้เขาจึงตัดสินใจเดินออกจากตลาด เพื่อไป
เดินขายตามบ้านผู้คน...

ตั้งแต่เกิดมาจากท้องพ่อท้องแม่ เขาก็เพิ่งจะเคยเข้าเมืองครั้งนี้เป็นครั้งแรก..ความอลังการ
ความตื่นตาตื่นใจ สีสนของเสื้อผ้ามากมายของผู้คน สร้างความตื่นเต้นเร้าใจให้กับเขาทำ
ให้เขาไม่รู้สึกละอายเหนื่อย... ยิ่งเห็นสิ่งของแปลกๆ ก็ยิ่งทำให้เขาอัศจรรย์ใจยิ่งนัก

อย่างก่อนเหลืกยาวๆ รัๆ ประมาณมือจับได้พอดีที่เขาเห็นใครๆ เอาไว้แบบหู แล้วก็พูดคุยคน
เดียวอย่างกับคนบ้า บางคนก็เดินพูด บางคนก็นั่งพูดซึ่งเขาก็ไม่ว่าพวกนั้นทำอะไรกันจนมี
คนบอกเขาว่า นั่นนะ เขาเรียกว่าโหรศัพทมือถืออะไรต่อมิอะไรอีกมากมาย ที่เขาเคยเห็น
เป็นครั้งแรก

คนบ้านนอกอย่างเขา อย่างว่าแต่โทรศัพท์มือถือเลยโคั้กกระป๋อง เขาก็ยังไม่เคยเห็นเลยถ้าไม่มี
ไอ้หนูตัวนี้ ชาตินี้เขาคงไม่มีโอกาสมาเห็นอะไรๆ แบบนี้ อย่างแน่นอน...

ในขณะที่เดินเพลิดเพลิดชมกรุง ดูเทคโนโลยีสมัยใหม่เพลิดๆ เขาก็ได้ยินเสียงใครคนหนึ่ง
เรียก...

"ไอ้หนู่ม... ไอ้หนู่ม..."

เขาหันไปมองตามทิศทางของต้นเสียงก็เจอชายวัยกลางคน พุงพลุ้ย ยืนอยู่หน้าบ้าน "เอ็งหิ้ว
หนูจะเอาไปทิ้งกั้ขยะหรอวะนั่น..." ชายวัยกลางคนถามขึ้น "เปล่าจ้... ฉันกำลังเดินเร่ขาย
หนูตัวนี้อยู่จ้... " ชายหนู่มตอบ "บ่... เอ็งนี่ ทำอะไรบ่... ข้าเคยเห็นแต่ใครๆ เขาเอาหนู
ตายไปทิ้งขยะแต่เอ็งกลับเอามาขาย แล้วใครเขาจะซื้อวะ..."

"ไม่รู้เหมือนกันลุม... อาจจะมีสักคนที่เขาอยากซื้อก็ได้จ้..." ชายหนู่มตอบด้วยความซื่อ

"เอวักก็แล้วกัน... ข้าซื้อไปให้แมวข้ากินก็ได้แต่ข้าให้แค่บาทเดียวนะ เกินกว่านั้น ข้าไม่ซื้อ
หรอวะ..." ชายหนู่มดีใจจนออกนอกหน้า...

"บาทเดียวก็บาทเดียวจ้..." ว่าพลางก็ยื่นหนู่มให้ชายวัยกลางคนทันที

หลังจากรับเงินเหรียญบาทมาหนึ่งเหรียญเขาก็ดีใจเป็นที่สุด... ดีใจที่สามารถขายหนูได้จริงๆ
...แบบนี้สิ เขาเรียกว่าความพยายามอยู่ที่ไหน ความสำเร็จอยู่ที่นั่น...

"จากหนูตายหนึ่งตัว กลายมาเป็นเงินหนึ่งบาทแล้วเราจะทำยังไงต่อล่ะทีนี้ ก็จะทำให้เรารวย
ได้" ชายหนู่มยืนพิจารณาเหรียญบาทที่อยู่ในมือในขณะที่สมองก็ครุ่นคิดไปด้วย "ถ้า
แค่... ถ้าแค่..." เสียงชายคนหนึ่งดังขึ้นข้างๆ เขา

"วันนี้จะซื้ออะไรบ้างล่ะครับ..." ชายคนที่ซื้อหนูเขาไปนั้นเองคือเจ้าแค้น

เขาก็กายปราศัยชายคนที่เรียกนั้นเป็นอย่างดีไอ้หนุ่มชาวนาเย็นดูเหตุการณ์ต่างๆ ที่เกิดขึ้นอยู่เบื้องหน้าจนชายคนนั้นจากไป ความสงสัยทำให้เขากถามเจ้าแค้นออกไปว่า "ลุง เอ๊ย เจ้าแค้นครับ... ผู้ชายคนนั้น เขาซื้อของไปทำไมถึงเยอะเยอะครับ..."

"เขาซื้อเอาไปขายนะสิ... ร้านอี๊วเป็นร้านขายส่ง คนขายของส่วนใหญ่ก็จะมาซื้อของที่นี่แหละ" ถึงแม้เขาจะไม่เคยเป็นพ่อค้าแต่ฟังเท่านั้นเขาก็พอจะเดาออกแล้วว่าคนมาซื้อของที่นี่ แล้วก็เอาไปขายต่ออีกที "แล้ว... หนึ่งบาทของพมนี้ จะซื้ออะไรเจ้าแค้นได้บ้างครับ" เขากถามขึ้น

เจ้าแค้นมองหน้าเขาพร้อมกับยิ้มที่มุมปาก แล้วตอบไปว่า "ไม่รู้จะซื้ออะไรได้บ้างนะ หนึ่งบาทเนี่ย...เอาอันนี้ไปก็แล้วกัน..."

พูดจบเจ้าแค้นก็หยิบน้ำตาลปึกที่อยู่ข้างๆ ส่งมาให้หนุ่มน้อยชาวนา 2 ก้อน...

เขารีบเอามาพร้อมกับจ่ายเงินหนึ่งบาทนั้นให้เจ้าแค้นไปแล้วก็เดินจากมา...

ชายหนุ่มถือน้ำตาลปึกเดินไปเรื่อยๆ ไม่รู้ว่าจะเอาไปขายให้ใครเหมือนกัน

จนมาถึงหน้าโรงงานแห่งหนึ่ง คนกำลังเลิกงานพอดีเขารับค่าน้ำตาลปึกออกจากห่อ แล้วถามขายให้ผู้คนกันที่

คนแล้วคนเล่า ไม่มีใครซื้อเขาเลยจนเดินมาถึงรถเข็นขายของคันหนึ่ง

เขาหยุดยืนพักอยู่ข้างๆ สิ่งที่เขาเห็นก็คือคนมานหยุดซื้อของจากรถเข็นคันนี้เรื่อยๆ ในรถเข็นมีของหลายสิ่งหลายอย่างให้เลือกซื้อดูแล้วน่าสนใจ พอดีกับเขา ที่ถือห่อน้ำตาลปึกสองก้อนดูแล้วมันไม่น่าซื้อซะเลย...

พอแม่คำว่ว เขาจึงเดินเข้าไปทักทายด้วยความอ่อนน้อมด้วยจิตใจที่งดงามของเขา ด้วยมารยาทที่ดีทำให้เขาสามารถได้มิตรไมตรีจากแม่คำคนนั้นเขาขอแม่คำววน้ำตาลปึกของเขาเพื่อขายด้วยแม่คำก็ยินดีให้วางได้...

ขณะที่รอขายของ เขาก็ชักถามพูดคุยกับแม่คำไปเรื่อยเปื่อยแต่สิ่งหนึ่งที่เขาได้รู้จากแม่คำก็คือ...แม่คำคนนี้ ขายของแบบนี้มา 10 ปีแล้วทำไรก็ได้ ก็พออยู่ได้ไปเดือนชนเดือนจะให้ร่ำรวยนั้นเป็นไปได้ยาก

"แล้วป้าไม่คิดจะไปทำอย่างอื่นที่ทำให้รวยได้หรือครับ..." เขากถามขึ้น

"ก็เพราะไม่รู้จะไปทำอะไรนะสิ... ที่ทำได้ก็เห็นนี่แหละเกิดไปทำอย่างอื่นแล้วไม่ได้อย่างที่คิดจะทำอย่างไรล่ะจะเอาเงินที่ไหนซื้อข้าว เอาเงินที่ไหนเลี้ยงลูกป้าไม่กล้าเสี่ยงหรือ..."แม่คำอธิบายเหตุผลให้ชายหนุ่มฟัง

เขาได้ฟังแม่คำบอกดังนั้น ก็เข้าใจทันทีเลยว่าเหตุใด คนที่อยากรวยหลายๆคน จึงไม่รวย เพราะความเสี่ยงนี้เอง...คนไม่กล้าเสี่ยง ไม่กล้าเปลี่ยนแปลง ก็เลยต้องทำอย่างที่เคยทำอยู่ทุกวันเพราะมันมีความมั่นคงกว่า....

"แม่คำ.. น้ำตาลปึกนี้ ขายยังไถ่คะ..."เสียงคนงานสาวคนหนึ่งดังขึ้น ดึงเขาออกมาจากความคิดอันละม้ายจำนุ เหลือแค่สองอันเอง หนูจะเอาหมดเลยไหม"แม่คำถามกลับ

"เอาสองอันเลยก็ได้ค่ะ... จริงๆแล้ว หนูอยากดื่มน้ำอ้อยมากกว่าแต่ไม่เห็นมีใครเอามาขายเลย"สาวโรจงานบ่งให้แม่คำฟัง พร้อมกับจ่ายเงินค่าน้ำตาลปึกแล้วก็เดินจากไป

"โห... ป้า ใช้น้ำตาลปึกนี้มันขายได้ก้อนละหนึ่งบาทเลยหรือ"หนุ่มน้อยชวบนถามขึ้น

"เขาก็ขายก่อนละบาทกันทั้งนั้นแหละ... อ้าวนี่เอ็งเอามาขาย เอ็งไม่รู้หรอว่าเขาขายก่อนละเท่าไร"

"ไม่รู้ครับ..." เขากำหน้าอายๆพร้อมกับรับเงิน 2 บาทจากแม่ค้า สักพักก็ขอลากลับบ้าน ตอนนี้เขามีเงิน 2 บาทแล้ว...

ระหว่างที่จะเดินทางกลับบ้านนอกเขาก็คิดขึ้นมาได้ว่า ไม่รู้จะกลับไปทำไมพ่อแม่ของเขาก็ไม่มี เขาอยู่ตัวคนเดียวมาตั้งแต่เด็กบ้านของเขาก็หาไม่มี อาศัยหลบนอนศาลาเก็บศพเก่าๆที่เขาเลิกใช้กันไปแล้ว ข้าวของก็แทบไม่มีอะไรเลยอีกอย่าง ระยะเวลาที่ไกลโขเขาการอยู่ก็เดียว

และที่สำคัญ เขาจะต้องสร้างตัวให้ร่ำรวยภายใน 1 ปีเวลาของเขามีน้อยเหลือเกิน

เท่าไรเท่าความคิด...เขาเปลี่ยนเส้นทางกันที มุ่งหน้าสู่บ้านของเค้าแก่

เพราะไม่รู้จะไปทางไหน ที่พอนึกได้ก็บ้านของเค้าแก่คนเดียวเท่านั้น...

ไม่นานนัก เขาก็ยืนอยู่หน้าบ้านเค้าแก่เขารู้สึกกลัวเล เกๆ กวังๆ ไม่รู้จะเข้าไปดีหรือไม่ตัดสินใจ อยู่นานทีเดียวที่สุดก็ตัดสินใจอย่างเด็ดเดี่ยวที่จะเข้าไปขอพึ่งพิงเค้าแก่

"อ้าว... พ่อหนุ่ม... มาซื้ออะไรอีกหรอ ร้านอี๊จะปิดแล้วนะ"เค้าแก่กึกขึ้นเมื่อเห็นหนุ่มน้อย ชวนาเดินเข้ามาหาเขายกมือไหว้อย่างนอบน้อม พร้อมกับเอ่ยขึ้นว่า"หวัดดีอีกครั้งครับเค้าแก่... พอดีผมขายน้ำตาลปึกหมดแล้วได้เงินมาสองบาทนะครับ"ไม่รู้จะบอกยังไรที่จะขอพัก อยู่ที่นี่สักคืนก็เลยพูดเฉยไปเรื่องอื่นแทน...

"แล้วนี่ ลี้อะมาซื้อเอาไปขายอีกหรือ..." เค้าแก่ถามขึ้น

"เปล่าครับ พอดีบ้านผมอยู่บ้านนอก ห่างจากที่นี่ไกลมากๆผมเลยตั้งใจว่าจะมาขออาศัยพักกับเค้าแก่สักคืนผมทำงานแลกก็ได้นะครับ"ชายหนุ่มรู้สึกโล่งใจขึ้นมาบ้าง เพราะได้บอกความต้องการออกไปแล้วรอแต่เพียงคำตอบจากเค้าแก่ ซึ่งก็ทำเอาหัวใจของเขาเต้นไม่เป็นจังหวะอยู่เหมือนกัน

เค้าแก่นั่งคิดอยู่จิตใจใหญ่ๆ เพราะรู้สึกไม่ค่อยจะไว้ใจเขาสักเท่าไรแล้วก็ตัดสินใจตอบไปว่า

"เอาอย่างนี้ก็แล้วกัน เดี๋ยวลื้อไปนอนที่โรงปลาของวิวคีนี่เขานั่งปลากัน ลื้อก็ช่วยงานเขาเท่าที่ทำได้ก็แล้วกัน"พูดจบเค้าแก่ก็หันไปหาลูกน้องคนหนึ่งพร้อมกับสั่งว่า

"อาโยอัย ตอนลื้อจะกลับไปโรงปลา พวอ้ายหนุ่มคนนี้ไปด้วยนะให้ช่วยงานลื้ออะไรก็ได้ แล้วหาที่หลับที่นอนให้ลื้อด้วยละ"คนงานชื่อโย รับคำสั่งก็ทำงานต่อ

ไม่ต้องรอให้ใครบอก หนุ่มน้อยชาวนาที่กุสุกจ่อ ช่วยงานนายโยอย่างแข็งขัน...หลังจากปิดร้านเสร็จ เพื่อนใหม่ชื่อโย ก็พาเขาไปยังโรงปลา...

เมื่อคืนที่ผ่านมานี้ หนุ่มน้อยชาวนาที่ได้อธิษฐานขอชีวิตนั้นก็คือ ลูกจ้าง ก็จากการพูดคุยกะนายโยเพื่อนใหม่นี้แหละ...โยทำงานอยู่กับเค้าแก่มาแล้ว 3 ปีหนุ่มน้อยชาวนาที่ได้อธิษฐานว่า ถ้าเขาทำงานอย่างโยอย่างว่าแต่ 1 ปีเลย ตลอดชีวิตก็ไม่สามารถรวยได้

หลังจากกินข้าวกับปลาที่ร้านเสร็จเรียบร้อยแล้วโยก็พาหนุ่มน้อยชาวนาไปยังร้านเค้าแก่เพื่อเตรียมเปิดร้านแต่เช้า...ตอนกลางวัน โยต้องมาช่วยเค้าแก่ที่ร้านตอนกลางคืน ตอนนั่งปลาก่อน 2 ถึง 4 เขาจะได้นอน 2 ช่วง คือ หลังจากเก็บร้านเสร็จแล้วกลับโรงงานปลาก็ดื่บน้ำกินข้าวนอน

และมาตื่นตอน 2- 4 นั่งปลากะเสร็จเขาก็กินข้าวเช้าและมาเปิดร้านให้เค้าแก่

ชายหนุ่มเคยถามโยว่า ไม่อยากทำงานอย่างอื่นหรือโยบอกเขาว่า ความรู้น้อย ไม่รู้จะไปทำอะไรก็เลยต้องมางานอยู่กับเค้าແဲ่แบบนี้แหละ...

คำตอบของโยทำให้หนุ่มน้อยชวณานึกถึงแม่ค้าขายของหน้าโรงงาน...

และอีกคนที่เขานึกถึงคือ หลวงพี่เปี้ยก พระที่เขารู้จักเขาเคยถามหลวงพี่ว่า หลวงพี่เคยคิดอยากจะทำลาสิกขาไหมหลวงพี่เปี้ยกบอกเขาว่า คิดหลายครั้งเหมือนกันแต่ถ้าลาสิกขาออกไปแล้ว ก็ไม่รู้จะไปทำมาหากินอะไร.. นอกจากคนทั้งสามนี้แล้ว คงมีคนอีกมากมาย ที่คิดแบบนี้ที่บ้านเค้าແဲ่หลังจากช่วยนายโยกับคนงานอื่นๆ จัดร้านเสร็จแล้ว

หนุ่มน้อยชวณา ก็รอโอกาสให้เค้าແဲ่ว่า

"เค้าແဲ่ครับ... เค้าແဲ่รวยที่สุดในเมืองนี้หรือเปล่าครับ"หนุ่มน้อยชวณาทถาม

เค้าແဲ่อึ้งไปเล็กน้อย แล้วตอบว่า"ไม่หรอก.. อ้าวก็แค่พอมีทรัพย์สินเงินทองบ้างเท่านั้นแหละมีคนรวยกว่าอ้าวอีกตั้งเยอะแยะ... ล้อถามไปทำไมวะ"หนุ่มน้อยชวณาจึงเล่าเรื่องทั้งหมดให้เค้าແဲ่ฟัง

"โห... ให้รวยที่สุดในเมืองภายในหนึ่งปีนี่นะ...มันเป็นไปไม่ได้เลยละ... ข้าทำมาหากินมาเกือบทั้งชีวิตก็เพิ่งจะมีบ้างเท่าที่เห็นนี่แหละ...ข้าว่ามันเป็นไปไม่ได้หรอก ล้อเลิกคิดซะเดะวะ..."

"ผมตั้งใจแล้วครับ ขอทำให้ถึงที่สุดก็แล้วกันครับ"ชายหนุ่มหยุดคิด แล้วพูดต่อว่า"เมื่อวานวันเดียว จากไม่มีอะไรเลย ผมยังหาเงินได้ตั้งสองบาทแล้วครับ..."เขารู้สึกภาคภูมิใจกับผลงานของเขาเป็นอย่างมากส่วนเค้าແဲ่ ก็หัวเราะ ชอบใจอยู่ในลำคอด้วยความเอ็นดู..."แล้วใครรวยที่สุดในเมืองนี้หรือครับ..." ชายหนุ่มถาม

"อืมมมมม.... ข้าว่า น่าจะเป็นเศรษฐีไม้เท้าทองคำวะเห็นแกสร้างตึกสูงล้ำ เสียดฟ้าแถมเมฆ
นั่งคิดคำนวณตัวเลข ทุกคำทุกเช้า คิดจะเอากำไรมีที่ดินตั้งหมื่นแสนไร่ รดยนต์มากมาย ยิ่ง
กว่าร้านขายรดยนต์บริวาร วิ่งกันสับสน แก่เลี้ยงผู้คน แก่นฟู่ววควาย..."แต่แก้ววิเคราะห์ให้
ชายหนุ่มฟัง...

"แต่แก้วแนะนำทางไปบ้านเขาให้ผมหน่อยสิครับ... ผมจะไปหาเขา"ชายหนุ่มถามพร้อมกับทำ
หน้าตาจริงจัง

"เขาจะให้แกพบเธออะ... เวลาเขาเป็นวินเป็นทอ"

"ไม่เป็นไรครับ... บอกทางผมเถอะครับ ผมจะเสี่ยงดวงเอาเอง"เห็นแววตามุ่งมั่นของหนุ่มน้อย
ชาวนาแล้ว แก้วแก้วก็เลยบอกทางให้...

.....

บทที่ 3 เคล็ดลับมหาเศรษฐี

ที่หน้าคฤหาสสวยหรู ใหญ่โตมโหฬาร

หนุ่มน้อยชาวนาถูกกันอยู่ที่หน้าป้อมยาม

รปภ.เองก็คิดหนัก เมื่อชาวนาแจ้งความประสงค์ในการมาครั้งนี้

เพราะสารรูปของคนที่มาขอพบเศรษฐีไม้เท้าทองคำนั้น

ดูไม่ได้เอาเลยจริงๆ...

อย่างไรก็ตามจะให้เข้าไปพบท่านเศรษฐีเลย

จะโทรเข้าไปบอกเขาก็ยังไม่กล้าด้วยซ้ำ...

กลัวโดนไล่ออกจากงาน โทษฐานเอาเรื่องไม่เป็นเรื่องรายงานเข้าไป...

กรึ๊ววว.... กรึ๊วววว

เสียงโทรศัพท์ในป้อมยามดังขึ้น

สปก.รีบเข้าไปรับสายอย่างรวดเร็ว

คนสนิทของท่านเศรษฐีโทรมาบอก สปก. ว่า จะมีแขกมาหาท่านเศรษฐี

ให้อุ่นดูตาเขา เข้ามาได้...

สปก.วางหูโทรศัพท์เสร็จ ก็ออกมายืนงงๆ อยู่ด้านหน้า

พร้อมกับจ้องมองดูหนุ่มน้อยชาวนาสึกคลั่ง...

"ใครจะไปรู้ล่ะ ว่าคุณเป็นคนที่ท่านเศรษฐีรอพบอยู่

เห็นแต่ตัวมอซอแบบนี้... ผมต้องขอโทษด้วยนะครับ

วัน เชิญเข้าไปได้เลยครับ..."

"คุณ วรเทพ หรือเปล่าครับ..."

คนสนิทของท่านเศรษฐี มองมาทางหนุ่มน้อยชาวนาพร้อมกับถามคำถามขึ้น...

"เปล่าครับ..." หนุ่มน้อยชาวนาตอบ

"อ้าว... แล้วนี่ใครปล่อยให้คุณเข้ามาล่ะนี่"

"ก็... คนที่อยู่หน้าประตู บอกผมว่า ท่านเศรษฐีรอพบผมอยู่ปะครับ

ผมก็ไม่รู้เหมือนกันว่าท่านรู้ได้อย่างไรว่าผมจะมาขอพบท่าน"

"ท่านรอพบคุณ วรเทพ อยู่ ไม่ได้รอพบคุณ"

"ถ้าอย่างนั้น ผมขอพบท่านเศรษฐีหน่อยจะได้ไหมครับ"

"ไม่ได้หรอก... ถ้าไม่ได้นัดไว้ ก็ให้ผมไม่ได้"

คนสนิทยืนย่นเขี้ยวขึ้นที่จะไม่ให้เข้าพบ

"ขอให้ผมได้พบท่านเศรษฐีหน่อยเถอะครับ... นะครับ"

หนุ่มน้อยชวมนาพยายามวิจวอน

"ไม่ได้จริงๆ ครับ... ผมทำตามหน้าที่นะครับ"

"ถ้าไม่ได้นัดไว้ ผมให้เข้าพบท่านไม่ได้จริงๆ..."

คนสนิทย่นคิ้วขึ้นกราบเสียงเขี้ยว

"มีอะไรกันหรือ..." ชายสูงอายุนั่งท่าทางภูมิฐานเอ่ยขึ้น

คนสนิทท่านเศรษฐี ท่าทีเปลี่ยนไปเป็นนอบน้อม เอ่ยขึ้นว่า

"ผู้ชายคนนี้ เขาพยายามจะขอเข้าพบท่านให้ได้ นะครับ"

ผมเห็นว่าไม่ได้นัดท่านไว้ ก็เลยกำลังจะให้กลับออกไปครับ"

คนสนิทรีบเดินเข้ามาหาหนุ่มน้อยชวมนาพยายามเพื่อจะรับพาออกไป

"อืมมมม.. เดี่ยวก่อน..." ท่านเศรษฐีเอ่ยขึ้น

"เธอเป็นใคร มาจากไหนล่ะ พ่อหนุ่ม"

ท่าทางท่านเศรษฐีเป็นคนใจดีกว่าที่คิดซะอีก

ชายหนุ่มรีบเล่าเรื่องทั้งหมดให้เศรษฐีฟังทันที

.....

"เอาวี้ก็แล้วกัน เดี่ยวเธอตามคนสนิทของฉัน

ไปรอฉันที่ห้องรับแขกทางโน้นก่อนนะ

อีกสักครู่ คุณ วรเทพ จะมาคุยธุระกับฉัน

เสร็จแล้ว ฉันจะไปคุยกับเธอ..."

กล่าวจบ ท่านเศรษฐีก็หันไปหาคนสนิท

และสั่งให้จัดเตรียมของว่างมาต้อนรับหนุ่มน้อยชาวนาด้วย

ที่ห้องรับแขก หลังจากหนุ่มน้อยชาวนานั่งรออยู่เกือบชั่วโมง

ท่านเศรษฐีก็เดินเข้ามาหาเขา

"เรอกล้ามากเลยนะ ที่มาขอพบฉัน" เศรษฐีเอ่ยขึ้น หลังจากนั้นลงที่เก้าอี้แล้ว...

หนุ่มน้อยชาวนารู้สึกงงเล็กน้อย ทำไมกะอีแค่มาขอพบท่านเศรษฐี

มันต้องใช้ความกล้ากับเขี้ยวหรือ... นี่แสดงว่า

ใครๆ ต่างก็ไม่กล้ามาขอพบท่านเศรษฐีแน่ๆ เลย

ดังนั้นที่เราไม่ได้คิดอะไรมาก อยากมาหา ก็มาเลย

"ขอบพระคุณท่าน ที่ให้โอกาสผมครับ"

ชายหนุ่มยกมือขึ้นไหว้อย่างนอบน้อม

"ไม่เป็นไร... เห็นครั้งแรก ฉันก็รู้สึกตกชะตาไปกับเธอแล้วละ

ยิ่งพอได้ฟังเรื่องที่เธอเล่า ฉันก็ยิ่งสนใจ" เศรษฐีหยุดคิดนิดหนึ่ง

"ที่เธอมาหาฉัน เธอคิดว่าจะมาทำไมเธอ"

"ผมบอกรักเธอมาทั้งคืนแล้ว ไม่มีทางไหนเลย

ที่ผมจะรวยขึ้นมาได้ ในระยะเวลาเพียงหนึ่งปี

นอกจากเสียจาก..." ชายหนุ่มนิ่งไป...

"เธอคงกำลังหมายถึง บอกละทิ้งจากมีเคล็ดลับ ใช่ไหมล่ะ"

เศรษฐีเอ่ยขึ้น

"ใช่แล้วครับ... มันจะต้องมีเคล็ดลับอะไรบางอย่าง

ที่ทำให้คนบางคนรวยขึ้นมาได้ และผมก็ไม่มีเวลา

ที่จะค้นหามัน ผมเลยตั้งใจมาขอความรู้จากท่าน

เพื่อแนะนำเคล็ดลับนั้นให้ผมบ้างครับ..."

"5555... เธอเข้าใจจริงๆเลย แบบนี้ฉันชอบ"

เศรษฐีหัวเราะออกมาดังๆ พร้อมกับเอ่ยชมเชยเขา

"ดีเหมือนกัน ฉันจะได้มีโอกาสทดสอบเคล็ดลับของฉัน

ฉันใช้เวลาทั้งชีวิต เพื่อสร้างความร่ำรวย

จนฉันได้ล่วงรู้ความลับหลายข้อ

ที่ทำให้คนบางคนรวยได้และคนบางคนรวยไม่ได้"

ชายหนุ่มได้ฟังดังนั้น ก็กับดีใจสุดขีด

เพียงเพราะความคิดแค่อยากมาพูดคุยกับท่านเศรษฐี

ไม่ได้คราดหวังอะไรมากนัก แต่สิ่งที่เขาได้จากการตัดสินใจครั้งนี้

กลับนำมาซึ่งสิ่งที่ยิ่งใหญ่มหาศาลกับชีวิตของเขา

"เราจะมาดูกันซิว่า... ในเวลาหนึ่งปี เธอ กับ เคล็ดลับของฉัน จะไปได้ถึงไหนกัน"...

เศรษฐี เอย่ขึ้นด้วยความรู้สึกตื่นเต้นปนความมั่นใจ

"ท่านบอกมาได้เลยครับ... ผมยินดีทำตามทุกอย่าง"

ชายหนุ่มกล่าวตอบท่านเศรษฐี ด้วยหัวใจมุ่งมั่นเช่นกัน

"เออละ..."ท่านเศรษฐีไม่เก๋าทองคำเอย่ขึ้นท่ามกลางความวิยบ

"ก่อนจะเริ่มลงมือทำอะไร

เราจะต้องมาเสียเวลาเรียนรู้อะไรบางอย่างกันก่อน...

ซึ่งมันเป็นความสำคัญต่อความสำเร็จของเธออย่างมากเลยทีเดียว..."

ชายหนุ่มตั้งใจฟังอย่างใจจดใจจ่อโดยไม่ได้เอย่ปากอะไรออกมา

"เธอรู้ไหมว่า ทำไ้บางคนจนจึงรวย และทำไ้บางคนอีกบางคนจึงไม่รวย" เศรษฐีถามขึ้น...

"ตอนอยู่บ้านนอก ผมไม่รู้ครับ แต่หลังจากผมเข้าเมืองมา ผมรู้ข้อหนึ่งคือ"

ชายหนุ่มนึกไปถึงแม่ค้าขายของ เจ้าโยลูกจ้ำง และหลวงพี่เปียกอยู่ในใจ...

"เพราะเขาไม่รู้ว่าจะไปทำอะไรดีกว่าที่เขาทำอยู่ครับ"

ชายหนุ่มตอบอย่างไม่ค่อยมั่นใจนัก

"ถูกต้อง..." เศรษฐีตอบด้วยเสียงดังและมั่นคง

"แต่สิ่งที่เธอตอบมานั้น มันมีสาเหตุ..." เศรษฐีหยุดเว้นช่วงนิดหนึ่ง ก่อนจะพูดต่อว่า

"แล้วทำไมเธอจึงไม่ทำไร่นาอยู่บ้านนอกล่ะ ตอนนี่"

"ก็... ผมต้องรวยที่สุดในเมืองนี้ภายในหนึ่งปี นี่ครับ" ชายหนุ่มตอบ

"แล้วเธอรู้หรือยังว่าจะทำอะไรจึงจะรวยได้" เศรษฐีถามขึ้นอีก

ชายหนุ่มนิ่งไปอึดใจหนึ่ง ก่อนจะตอบมาว่า

"ยังเลยครับ..."

"แล้วทำไมเธอจึงเลิกทำมาก่อนที่จะเจอวิธีที่รวยล่ะ"

"ทำไมจึงไม่ทำนาไปแล้วก็หาหนทางไปด้วย"

"เพราะผมมีเวลาไม่มากนักครับ"

"แสดงว่าคนอื่นเขาคิดว่าเขามีเวลามากล้น"

"จึงค่อยๆ หาไปเรื่อยๆ ไม่เร่งรีบ"

"คงเป็นแบบนั้นมั้งครับ..." ชายหนุ่มตอบแบบไม่มั่นใจนัก

"วันนี้อาจตั้งใจฟังเรื่องที่ฉันกำลังจะบอกต่อไปนี้ให้ดีๆ.." เศรษฐีจึงเข้าไปที่ดวงตาของชายหนุ่ม...

"สิ่งแรกที่สุดเลยก็คือ... ความฝัน" เศรษฐีพูดอย่างตั้งใจ

"ต่างคนก็ต่างมีความฝันของใครของมัน

บางคนก็อยากมีชีวิตที่พออยู่พอกินก็พอแล้ว

บางคนก็อยากใช้ชีวิตสงบสบาย ท่ามกลางสวน

บางคนก็ขอให้มียานทำ มีครอบครัวที่อบอุ่น

และบางคนก็อยากร่ำรวยมหาศาล..."

เศรษฐีมองหน้าชายหนุ่ม ก่อนจะพูดต่อว่า

"ไม่ว่าจะเป็นอะไร นั่นมันก็เป็นความฝันของใครของมัน

คนที่ไม่ได้ฝันว่าจะร่ำรวย เขาก็ไม่ได้เดินบนถนนที่จะนำพาให้เขาร่ำรวย...

แต่พวกเขาก็ยังเดินอยู่บนเส้นทางของพวกเขา

รวมถึงเดินไปด้วยความสุขใจที่ ความฝันเป็นจริง"

ชายหนุ่มยังคงตั้งใจฟังอย่างใจจดจ่อเช่นเดิม

"ความสุขที่เกิดจากความรู้จักพอของพวกเขา

เป็นความสุขที่น่าอิจฉา ถึงแม้ว่าจะเหนื่อยกาย

แต่จิตใจก็สบาย แต่ก็จะมีบางคนที่อยู่อย่างพอเพียงไม่เป็น

ไม่รู้จักประมาณตนเอง ชีวิตก็จะเดือดร้อน

หาเงินมาได้ก็เป็นค่าผ่อนโน้นผ่อนนี่ ค่าดอกเบี้ยค่าอะไรต่อมิอะไร

ทุกๆที่วัตถุนิยมเหล่านั้น มันไม่ใช่สิ่งที่เป็นในการมีชีวิตเลย

แต่มันจำเป็นสำหรับหน้าตา... แล้วก็พากันนำเงินที่จะได้ในอนาคต

เอามาใช้ในปัจุบัน ถึงแม้จะต้องเสียดอกเบี้ยก็ยอม

เขาจะมีความสุขกว่านี้ หากมีสิ่งเหล่านั้น ตามความเป็นจริง

ตามการประมาณตนเองว่าตอนนี้เขาควรจะมีอะไรได้บ้างแล้ว"

เศรษฐีหยุดคิดหนึ่ง ก่อนจะพูดต่อไปว่า

"เธอไม่จำเป็นต้องเชื่อฉันก็ได้นะ เพราะนี่มันเป็นความคิดของฉันเอง

ซึ่งมันอาจจะผิดก็ได้"

"ผมอยากฟังต่อครับ" ชายหนุ่มพยักหน้ารับทราบ

"หลายๆ คนจึงอยู่อย่างไม่มีความสุข ก็อย่างที่เขาสามารถมีความสุขได้..."

เศรษฐีพูดต่อ

"เรามาดูอีกกลุ่มหนึ่งคือ

กลุ่มที่มีความฝันว่าอยากรวย

แต่ก็ไม่สามารถที่จะรวยได้...

หลายๆ คนในกลุ่มนี้ เกิดจากการวางแผนผิด

รู้ก็ทึ่งรู้ว่า การจะรวยได้ จำเป็นจะต้องเอาเงินไปต่อเงิน

ลำพังเพียงแค่การใช้ร่างกายแลกเงินตรามานั้น

มันไม่สามารถทำให้ร่ำรวยได้หรอก

ทุกคนเกิดมาก็มี 24 ชั่วโมงเท่ากันหมด

คนที่รวยได้ เขาไม่ได้มีเวลามากกว่าคนอื่นเลย

แต่เขาสามารถบริหารเงินและเวลาของเขาได้ดีกว่าคนอื่น"

"แล้วทำไมคนที่ไม่รวย เขาจึงไม่ทำในแบบที่จะทำให้รวยล่ะครับ"

ชายหนุ่มสงสัย...

"เขาไม่สามารถเอาชนะใจตัวเองได้"

เขาไม่สามารถเอาชนะสิ่งที่มายั่วยวนเขาได้"

เศรษฐีตอบ

"อะไรหรือครับ คือสิ่งที่มายั่วยวน" ชายหนุ่มถาม

"ก็พวกวัตถุนิยมนั่นแหละ"

ทำงานหาเงินมาได้ เหลือจากหักค่าใช้จ่ายแล้ว

มันเหลือพอที่จะผ่อนรถได้ เขาก็เอาไปผ่อนรถ

เอาไปผ่อนบ้าน บางคนก็ใช้จ่ายแบบสุรุ่ยสุร่ายก็มี"

ชายหนุ่มทำหน้าวุ่นๆ

"บางครั้งวางแผนผิด ไม่ได้เพื่อเหตุผลวิสัยไว้

เมื่อถึงคราวเหตุผลวิสัยขึ้นมา ก็ต้องสร้างหนี้สินเพิ่มขึ้นอีก

เวลาที่พอมีเหลือ ก็ต้องเอาไปทำงานหาเงินมาใช้หนี้

ในที่สุดก็จะติดกับดักอยู่ตรงนั้น

เงินที่หามาได้ก็หมดไปกับรายจ่ายที่ตนเองสร้างขึ้น

เวลาที่จะใช้หาเงินเพิ่มก็หมด เงินที่ควรจะนำมาต่อเงินก็หมด

และที่หมดไปเลยก็คือ โอกาสที่จะร่ำรวย"

"เพราะจะไม่ทำงานก็ไม่ได้ เพราะต้องมีเงิน" ชายหนุ่มกล่าวเสริม

"ใช่.. และที่สำคัญ ทางการเงินก็ไม่ได้

เพราะเอาเงินในอนาคตมาใช้ในปัจจุบันหมดแล้ว

คนเหล่านี้จึงกดดันเขาไว้แน่น

หมดโอกาสที่จะไปทำอะไรได้อีก"

เศรษฐีหยุดจิบน้ำ แล้วก็พูดต่อว่า

"มันก็แปลกดีนะ...

คนสมัยจัน ส่วนใหญ่จะเก็บเงินที่ได้มาในวันนี้

เอาไว้ใช้ในอนาคต

แต่คนสมัยนี้ กลับเอาเงินที่จะได้ในอนาคต

เอามาใช้ในวันนี้... หลายๆ ชีวิต จึงเหมือนแขวนอยู่บนเส้นด้าย

คนเหล่านี้น่าจะสงสัยมากกว่าคนกลุ่มแรกที่ดินบอกอีก

เพราะในจิตใจลึกๆ ของพวกเขานั้น มีความฝันว่าอยากร่ำรวย

คิดดูสิว่าคนเหล่านี้จะถูกขี้ใจขนาดไหน

อยากจะรวย แต่ก็ทำอะไรไม่ได้ เพราะติดอยู่ในกับดักเสียแล้ว"

"ผมโชคดีจริงๆ ที่สามารถตกงานได้... ไม่ต้องมีเมือนไขของหนี้สินมาบีบเร้า"

ชายหนุ่มนี้เปรียบเทียบกับตัวเขาเอง

"ใช่... มันทำให้เรายังมีโอกาสที่จะร่ำรวยอยู่"

เศรษฐีผู้ด้อยสนุนเขา

"โอกาสก็ไม่มีเพราะเวลาหมดไปกับการใช้แรงงานแล้ว

แถมเงินที่จะเอาไปต่อเงินก็ไม่มีอีก..."

ชายหนุ่มเอ่ยขึ้น

"ผมยังไม่เข้าใจเรื่อง เอาเงินไปต่อเงินครับ"

ชายหนุ่มเป็นฝ่ายถามขึ้นมา

"เรื่องเอาเงินไปต่อเงิน เอาไว้ฉันจะอธิบายให้ฟังทีหลัง"

เศรษฐีหันไปพูดกับชายหนุ่ม

"ที่ฉันเล่ามาทั้งหมด มันยังมีอีกหลายเรื่อง ที่เป็นกับดัก

ทำให้คนที่อยากรวย รวยไม่ได้ ฉันจึงอยากให้เธอเข้าใจ

เกี่ยวกับกับดักบนเส้นทางสู่ความร่ำรวย... แม้แต่

การพนัน สาวงาม หรือ ความสุขส่วนตัว

ก็เป็นตัวทำให้คนล้มเหลวมาากต่อมากนัก

เพราะ... นำเงินออกไปใช้จนกระบบกับเรื่องพวกนั้น"

เศรษฐีหยุดเพื่อมองดูว่า ชายหนุ่มตามเขากันหรือไม่

"ผมจะเชื่อท่านทุกอย่างเลยครับ ขอให้บอก ให้แนะนำผมได้ทุกเรื่องครับ"

ชายหนุ่มกล่าวกับเศรษฐีด้วยหัวใจมุ่งมั่นและมุ่งมั่น

"เธอโชคดีที่ไม่ได้เรียนจบสูงๆ โชคดีที่เป็นคนจน"

เศรษฐีเอ่ยขึ้น

"ทำไมถึงโชคดีล่ะครับ" ชายหนุ่มสงสัย

"หลายๆ คนที่เรียนจบสูงๆ มา มักจะเป็นน้ำที่เต็มแก้ว

หลายๆ คนที่เกิดมารวย มักจะไม่ติดดิน

เรื่องหน้าตาในสังคม อีกอย่างที่เป็นอุปสรรค"

เศรษฐีอธิบาย

ชายหนุ่มพยักหน้า ทั้งๆที่ไม่เข้าใจความหมายลึกซึ้ง

"เอาเป็นว่า เธอรู้แล้วว่า มีกับดักต่างๆ บนเส้นทางมากมาย

ที่จะคอยกันเธอไม่ให้ประสบความสำเร็จ ดังนั้น ให้เธอมีสติตลอดเวลา

ฉันจะให้แค่คำปรึกษาแก่เธอ อย่างเดียว

นอกนั้นเธอต้องทำด้วยตัวของเธอเอง..."

เศรษฐีมองเข้าไปที่ดวงตาชายหนุ่มแล้วพูดต่อ

"ตอนนี้เธอมีเงินอยู่เท่าไรนะ"

"สองบาทครึ่ง" ชายหนุ่มตอบด้วยความภาคภูมิใจ

แต่เศรษฐีแอบยิ้มที่มุมปากด้วยความเอ็นดู

"อืมมมม... เธอเริ่มต้นจากเงินสองบาทของเธอต่อไป

แต่ฉันจะแนะนำบางอย่างให้"

"อะไรหรือครับ" ชายหนุ่มสงสัย

"ในทุกวัน เธอต้องมีรายจ่ายประจำวัน ไม่ว่าจะเป็นค่าอาหาร

ค่าข้าวของเครื่องใช้... เธอหาวิธีให้มีเงินมาจ่ายสิ่งเหล่านั้น

โดยที่เธอไม่ต้องทำอะไรให้ได้..."

"มีเงินโดยไม่ต้องทำอะไร... มันจะเป็นไปได้ยังไงครับ"

"เริ่มต้นก็ควรทำอะไรๆ นั้นแหละ แล้วเมื่อถึงเวลาหนึ่ง

ก็หยุดทำ แต่ยังไม่เอนอยู่... ส่วนจะทำอย่างไรนั้น

เธอต้องมองหาวิธีเอาเอง... โอกาสมีเสมอในทอวงคน

เธอจ้องหาโอกาสนั้นให้เจอ..." เศรษฐีตอบคำถาม

"อีกอย่าง... ฉันให้ที่พิกเธอนี่ เพราะเราจะต้องคุยกันบ่อยๆ"

เศรษฐีตอบให้ชายหนุ่มเบาๆ อย่างเอ็นดู

.....•

บทที่ 4 หยุดทำงาน... แต่ยังควมมีรายได้อยู่

เช้าวันรุ่งขึ้น หนุ่มน้อยชานาเม้งสู่บ้านเก่าแก่ กับที่

"อ้าว.. เมื่อคืนไปนอนที่ไหนล่ะ ไม่เห็นกลับมาเลย"

เก่าแก่ถามขึ้น เมื่อเห็นหน้าชายหนุ่ม ยืนยิ้มแป้นอยู่ที่หน้าร้าน

"ผมค้างคืนที่บ้านท่านเศรษฐีที่เก่าแก่แนะนำให้นั้นแหละครับ"

ชายหนุ่มตอบ

"โอ้โฮ... นี่เขาให้ลื้อเข้าพบด้วยหรอวะ..."

"โชคดีนะครับ ยามเข้าใจผิด คิดว่าผมคือคนที่ท่านเศรษฐีรอพบอยู่"

ชายหนุ่มเล่าเรื่องราวๆ ที่เกิดขึ้นกับเขาให้เก่าแก่ฟัง

"แล้ววันนี้มีแผนการอะไรบ้างล่ะ" เก่าแก่ถามขึ้น

"ผมจะมากาเมเก่าแก่ว่า จะหาน้ำอ้อยได้ที่ไหน เพื่อจะเอาไปขายที่หน้าโรงงาน"

"จะเอาน้ำอ้อยไปขายหน้าโรงงาน... ก็เข้าท่าดีนะ"

เก่าแก่หยุดพูด แล้วหันไปเขียนอะไรบางอย่างในสมุดฉีก

เสร็จแล้วก็ฉีกกระดาษนั้น ส่งให้ชายหนุ่ม

"นี่แผนที่ไปโรงงานน้ำตาลปึกที่เขาส่งมาให้จิว"

เขาค็น้ำอ้อยเพื่อทำน้ำตาลขายนะ"

"ขอบคุณครับ" ชายหนุ่มยกมือไหว้ก่อนจะรับแผนที่แล้วกล่าวอำลาเก่าแก่

ที่หน้าโรงงานน้ำตาลเล็กๆ ตามแผนที่ที่เก่าแก่ให้มา

ชายหนุ่มยืนลึงเลอยู่ด้านนอกสักพักหนึ่งแล้ว

"จริงๆแล้ว หนูอยากดื่มน้ำอ้อยมากกว่า แต่ไม่เห็นมีใครเอามาขายเลย"...

เสียงของสาวโรงงานคนที่ชื่อน้ำตาลปึกสอวก่อนของเขา

ดังท้วงขึ้นมาในหู

"เมื่อมีคนอยากซื้อ เราก็ต้องขายได้ไง"

และควมีอีกหลายคนอยากดื่มน้ำอ้อยเหมือนสาวโรงงานคนนั้นนั่น"

เขาคิดในใจพร้อมกับตัดสินใจเดินเข้าไปในโรงงานทันที

"มีอะไรหรือเปล่าพ่อหนุ่ม" เสียงหญิงวัยกลางคนเอ่ยถาม

"ผมอยากจะมาขอซื้อน้ำอ้อยเอาไปขายหน่อยครับ"

ชายหนุ่มตอบ

"จะเอาเยอะไหมล่ะ" หลวงคนนั้นถามต่อ

"ผมมีเงินติดตัวแค่สองบาทเองครับ" ชายหนุ่มตอบ

"ผมเลยตั้งใจว่าจะทำงานแลกกับน้ำอ้อยคุณป้า ได้ไหมครับ"

หลวงคนนั้นนั่งคิดสักครู่หนึ่ง และตอบไปว่า

"ก็ได้ เธอทำหน้าที่รีดน้ำอ้อยก็แล้วกัน เดี๋ยวจะสอนให้

ส่วนค่าแรง ป้าให้วันละ 80 บาท กับข้าวกับป้า ตกลงไหมล่ะ"

"ตกลงครับ..." หนุ่มน้อยขานาตกลงด้วยความยินดี

หลังจากเรียนรู้วิธีรีดน้ำอ้อยแล้ว หนุ่มน้อยขานาก็ไม่รอช้า

ตั้งหน้าตั้งตาทำงานอย่างเอาใจใส่จริงจัง

เมื่อถึงเวลาพักทานอาหารเที่ยง เขาก็รีบทานรีบเสร็จ แล้วมาทำงานต่อกันก็...

จนถึงเย็น ใกล้เคียงเวลาที่โรงงานจะเลิก

"ป้าครับ ผมจะเอาน้ำอ้อยไปขายหน้าโรงงานตอนโรงงานเลิกนะคะครับ"

ตอนนี้ใกล้เวลาโรงงานจะเลิกแล้วครับ"

หลวงวัยกลางคนมองไปที่กองอ้อยที่จะให้ชายหนุ่มรีดเอาน้ำ

พลัน แก่ก็ต้องตกใจ เมื่อกองอ้อยหมดไปแล้ว

ปกติ แก่ต้องริดจนถึงคำเลยทีเดียว

"เออ อ้อยก็หมดแล้ว งานเอ็งก็เสร็จแล้วนี่..."

เอวี่... ป้าขายส่งน้ำอ้อยให้เอ็งราคาขูดละเอียดมากนะ

ค่าแรงเอ็งแปดสิบบาท ก็ได้สิบเอ็ดขวดบวกกับเงินอีกสามบาท

แต่เอ็งเอาการเอางานแบบนี้ ข้าแถมให้เอ็งเป็นสิบห้าขวดก็แล้วกัน..."

"ขอบคุณมากเลยครับป้า" ชายหนุ่มยกมือขึ้นไหว้หญิงคนนั้น

พร้อมกับรับเงินสามบาทที่หญิงคนนั้นยื่นให้

"ผมอยากขอยืมกระตักน้ำแข็งของป้าอันนั้นได้ไหมครับ"

ชายหนุ่มเข้าไปที่กระตักน้ำแข็งที่ใช้ใส่น้ำกินในโรงงานของป้า

"เอ็งจะเอาไปทำไมล่ะ" ป้าถามขึ้น

"ผมจะเอาไปแช่น้ำอ้อยในน้ำแข็ง มันจะได้เย็นๆ เวลาขายครับ"

"แล้วเอ็งจะเอามาคืนป้าตอนไหนล่ะ"

"ตอนคำๆ ครับ ก่อนผมจะกลับบ้าน... ป้าให้ผมยืมได้ไหมครับ"

"เอ้า... ให้ยืมก็ให้ยืม แต่พຽງนี้เอ็งต้องมาช่วยป้าทำงานอีกนะ"

"ตกลงครับ" ชายหนุ่มรับคำ แล้วรับขนน้ำอ้อยใส่ลงในกระตัก

เพื่อจะได้ไปให้ทันเวลาเลิกงานของโรงงาน

ระหว่างทาง เขาแวะซื้อน้ำแข็งกรีดด้วยเงินห้าบาท

ซึ่งเป็นเงินค่าของเขาสองบาท กับเงินส่วนเกินที่ป่าโรงงานน้ำตาลให้มา...

หนุ่มน้อยชายนามาถึงหน้าโรงงานพอดีกับเวลาเลิกงานพอดี

เขารับเดินตรงดิ่งไปหารถเข็นขายของ ของป่าที่เคยช่วยเขาขายน้ำตาลปึก...

"สวัสดีครับป่า" ชายหนุ่มทักทายพร้อมยกมือไหว้อย่างนอบน้อม

"เออ.... หวัดดีจ้า... วันนี้เอาอะไรมาขายล่ะ"

"น้ำอ้อยแช่เย็นจ้าป่า... เมื่อวานก่อน จำได้ว่า

มีสาวโรงงานบ่นอยากกิน แต่ไม่มีใครเอามาขาย"

ชายหนุ่มตอบ ว่าแล้วเขาก็เปิดกระติกน้ำแข็งและจัดเรียงน้ำอ้อยทันที...

"ป่า.... เขาขายกันขวดละกี่บาทจ๊ะ" ชายหนุ่มถาม

"เอออีกแล้วเอ็งนี่... ไม่รู้ราคาของที่จะขายอีกแล้ว

เขาขายกันขวดละสิบบาท"

ป่าตอบพร้อมกับหัวเราะเบาๆ

.....

เพียงชั่วใจเดียว เขาก็ขายน้ำอ้อยหมดซะแล้ว

ได้เงินทั้งหมด 150 บาท ชายหนุ่มดีใจมากๆ

เมื่อเช้าเขามีเงินสองบาทเอว พอตกเย็น

เขามีเงินอยู่ในกระเป๋ากี่ 150 บาทแล้ว

ถ้าเขาทำงานแค่รีดน้ำอ้อยอย่างเดียว

วันนี้เขาจะทำได้เพียง 80 บาท จากค่าแรงเท่านั้น

ชายหนุ่มรีบลาป้าขายของกลับบ้านก็

หลังจากเอากระตักน้ำแข็งไปคืนป้าที่โรงงานน้ำตาลแล้ว

เขาก็รีบตรงไปยังคฤหาสน์ของเศรษฐีไม่ท้าวทองคำ

เขาตื่นเต้นมากๆ อยากรีบกลับไปเล่าให้ท่านเศรษฐีฟังเร็วๆ...

ที่บ้านเศรษฐีไม่ท้าวทองคำ...

หนุ่มน้อยชายนำน้ำอ้อยสดใส่แก้วเดินไปให้เศรษฐี

หลังจากที่แจกจ่ายอีก 4 ขวดให้กับ สปภ.หน้าประตู กับคนในบ้านไปแล้ว...

"วันนี้ผมได้เงินทั้งหมด 150 บาทชียวนะครับ

แต่ผมแบ่งซื้อน้ำอ้อยมา 5 ขวดเพื่อให้กับคนอื่นๆ ในบ้านด้วย

ความจริงผมก็อยากซื้อมามากกว่านี้หรอกครับ

แต่ผมต้องเก็บเงินไว้เป็นทุนอยู่"

"เรอกำหนดต้องแล้วละ...

แบ่ง 10% ขวดยาได้ เพื่อทำประโยชน์แก่ผู้อื่น"

เศรษฐีผู้ดุษฎีก็ตม่น้ำอ้อยสดจนหมดแก้ว...

"แต่ผมยังไม่รู้ว่าจะทำอย่างไร

ที่จะหยุดทำงานแล้วยัยคงได้เฝ้าอยู่

อย่างที่ท่านบอกผมเมื่อคืนนี้ มันทำได้จริงๆ เหนอครับ"

ชายหนุ่มทำสีหน้างงๆ...

"มีสิ ถ้าเธอสังเกตดีๆ บวกกับความคิดอีกสักนิด

เธอก็จะเจอวิธีที่ฉันพูดถึง..."

เศรษฐีผู้พูดพร้อมกับยิ้มอย่างอารมณ์ดี

"ท่านจะไม่บอกผมให้ชัดเจนเลยหรือครับ"

"แต่ละคน จะไม่มีวิธีการที่แน่นอนถูกต้อง

ขึ้นอยู่กับคนๆ นั้น ฉันก็จะทำอีกอย่างหนึ่ง

เธอก็จะทำในแบบของเธอ คนอื่นก็จะทำในแบบของเขา

แต่ ทุกแบบที่ทำ อยู่บนพื้นฐานเดียวกันคือ

หยุดทำ แต่ยังมีรายได้เข้ามาอยู่...

ดังนั้น เธอต้องหาให้เจอด้วยตัวของเธอเอง"

เย็นของวันรุ่งขึ้น ที่หน้าโรงงาน

หนุ่มน้อยชายนาน้ำอ้อยสดมาขายมากกว่าเมื่อวาน

เนื่องจากได้ค่าแรงจากการคั้นน้ำอ้อย

รวมกับเงินที่ขายได้เมื่อวาน

ทำให้เขามีน้ำอ้อยมาขายถึง 35 ขวด

ใช้เวลาไม่นาน เขาก็ขายหมด แสดงว่า ถ้ามีมากกว่านี้

เขาก็ขายหมดเช่นกัน ความต้องการซื้อยังมีมากกว่าสินค้าที่เขานำมาขาย...

เขากำแบบนี้อยู่ 7 วัน ทำให้เขามีเงินสดหมุนเวียนถึง 5,000 กว่าบาท...

และเย็นวันที่ 7 นี้เอง

"มีโรงงานที่ใหญ่กว่านี้อีกนะ เอ็งรู้หรือเปล่า"

ป้าขายของตามหมู่บ้านน้อยชวนา

"ไม่รู้จำป้า... แล้วมันอยู่ตรงไหนล่ะครับ"

ชวนาถามขึ้นด้วยความสนใจ

หลังจากป้าอธิบายทางไปโรงงานที่ใหญ่กว่านั้นให้ชายหนุ่มแล้ว

ชายหนุ่มก็เอ๋อขึ้น

"ผมสงสัยเขาทำตุ๋นแช่แบบกระจากมาอันหนึ่ง

ผมเห็นร้านขายตุ๋นปลาเขากำลังทำตุ๋นปลา

ก็เลยลองถามเขาให้ทำเป็นตุ๋นแช่ให้

พຽງນີ້ ເຂົາໃຫ້ໄປເອົາໄດ້..."

ชายหนุ่มหยุดนึกหนึ่ง ก่อนพูดต่อว่า

"ถ้าผมเอาตุ๋นแช่กระจากนี้มาลงและฝากป้าขายให้นี่

จะได้ไหมครับ... ผมส่งของให้พี่ชวดละ 8 บาท"

"อ้าว... แล้วเงี้ยไม่ขายแล้วหรอ เห็นขายดีออก"

พี่ชายของสงสัย

"ผมก็จะไปขายอีกโรจนาโวป่า"

หนุ่มน้อยชวดนาตอบพร้อมกับรอยยิ้ม

"ทำไมจะไม่ได้ล่ะวะ... ขายดีแบบนี่"

แค่ตั้งเจยๆ ข้าก็ได้กำไรวันละหลายร้อยแล้ว"

พี่ชายของยิ้มร่าออกมา

หนึ่งเดือนผ่านไป

หนุ่มน้อยชวดนา กลายมาเป็นคนขายส่งน้ำอ้อยสด

ลงตู้แช่ฝากขายกับแม่ค้าในที่ต่างๆ เป็นจำนวนมาก

ป่าโรจนาโวป่าอ้อยสดเอง ก็ปล่อยเครดิตให้เขาด้วย

เนื่องจากเห็นในความขยันและซื่อสัตย์ของเขา

ทำให้เขาสามารถขยายสาขาได้เป็นอย่างมาก

ส่วนตัวเขาเอง ก็ไม่ได้ทำงานที่โรจนาโวป่าอ้อยนานแล้ว

ก็แรกก็ออกมาเพื่อวิ่งส่งสินค้าตามจุดต่างๆ

แต่ตอนนี้เขามีคนงานวิ่งส่งสินค้าแทนแล้ว

พร้อมกับรถมอเตอร์ไซด์พวกอีก 1 คันเพื่อให้คนงานใช้ส่งของ

และพนักงานบัญชี พนักงานคุมสต็อกสินค้า

"ไม่น่าเชื่อว่า เพียงเดือนเดียว

เธอจะสามารถวางระบบการบริหารจัดการ

จนวางมือปล่อยให้ระบบมันเดินไปได้เอง"

เศรษฐีไม่เก๋ากองคำพูดกับชายหนุ่ม

"ก็เพราะได้ท่านช่วยแนะนำระบบบริหารจัดการให้นะสิครับ

ลำพังผมเอง ไม่มีปัญญาจะคิดได้หรอกครับ"

ชายหนุ่มพูดอย่างถ่อมตนเอง

"เธอเป็นคนเก่งและฉลาดนะ

เพียงแต่เธอขาดโอกาสที่จะได้เรียนสูงๆ เท่านั้นเอง

... แต่มันก็เป็นข้อดีกับเธอ

เพราะคนที่คิดว่าตนเองเรียนน้อย ไม่มีความรู้

จะขวนขวายหาความรู้เพิ่มเติมตลอดเวลา...

และที่สำคัญ... เธอให้คนที่เขาเก่งกว่าเธอ

มาทำงานให้เธอ..."

เศรษฐี หยุดพูดพร้อมกับมองหน้าชายหนุ่ม

"ฉันเห็นมาเยอะ...

คนที่เก่งแล้วพยายามทำทุกอย่างเอง

แต่เขาไม่รู้หรือว่า มีคนเก่งกว่าเขา

ทำให้ธุรกิจของเขาเสียโอกาสที่จะเติบโตอย่างก้าวกระโดด"

เศรษฐียื่นให้ชายหนุ่ม และพูดต่อว่า

"คราวนี้เธอก็เข้าใจแล้วสิว่า หยุดทำงานแล้ว

แต่ยังมีรายได้อยู่ มันทำได้ยังไง

เป้าหมายแรกที่ฉันให้เธอกำ ก็คือ

ให้มีค่าใช้จ่ายรายวัน โดยไม่ต้องทำอะไร

แต่เธอไปได้ไกลกว่านั้นอีก

มีกระแสเงินสดเพิ่มมากขึ้นกว่ารายจ่ายประจำวัน

หลายเท่าตัวนัก..."

"ลำดับต่อไปของเธอก็คือ

ขยายตัวสินค้าเพิ่ม

และคิดว่าจะเอากระแสเงินสดที่ได้มา ไปทำอะไรต่อ"

ที่โต๊ะน้ำชาร้านขายส่งของเก่าแก่เฮง

หนุ่มน้อยช้วนาวา เอ๊ะ ไม่ใช่แล้วสิ

ตอนนี้เขาเป็นเจ้าของกิจการไปแล้ว

วันนี้เราต้องเรียกเขาใหม่แล้วสิครับเนี่ย

เอ.... แล้วจะเรียกเขาว่าอะไรดีนะ

เฮ้ยน้ำอ้อยสด... ได้ยินใครๆ หลายคนเรียกเขาแบบนี้เหมือนกัน...

แต่ผมว่า... เรียกเขาว่า ชายหนุ่ม ดีกว่า หุหุ

วันนี้นอกจากชายหนุ่ม แก่แก่เฮงแล้ว ยังมีแขกอีกท่าน

ซึ่งเป็นเพื่อนของเก่าแก่เฮงนั่นเอง

มานๆ เพื่อนคนนี้จะแวะมาเยี่ยมเยียนสักที

ส่วนชายหนุ่มนั้น มักจะมาหาเก่าแก่เฮงบ่อยๆ

"ธุรกิจน้ำอ้อยสด ลือก็ไม่ต้องเข้าไปดูเลี่ยมตัวแล้ว

ลือจะทำอะไรอีกล่ะ"...

เก่าแก่เฮงหันมากามชายหนุ่ม

"ผมยังไม่รู้เลยครับเก่าแก่...

แต่ท่านเศรษฐีบอกว่ โอกาสมันมีมากมายในท้องถนน

ใครตาแหลมคมก็จะมองเห็น"

ชายหนุ่มตอบ

"โอกาสมันมีเยอะแยะก็จริง

แต่ลื้อมีเวลาเหลืออีก 11 เดือนเอง

ต้องเป็นโอกาสใหญ่ๆ เท่านั้น จึงจะบรรลุเป้าหมายได้"

ถ้าแก่เฮงเองก็ไม่ว่าจะช่วยเหลืออย่างไรก็ได้

"พูดถึงเรื่องโอกาสแล้ว

ผมส่งลูกน้องคนหนึ่งไปดูตลาดรองเก่าที่เมืองคุซาด

ตั้งใจว่าจะเข้าไปตลาดที่เมืองนี้

แต่ลูกน้องกลับมารายงานว่า ทำตลาดไม่ได้หรอก"

เฮียเม้ง เจ้าของโรงงานรองเก่าเอ๋ยขึ้นบ้าน

"ทำไมล่ะเฮียเม้ง" ถ้าแก่เฮงสงสัย

"ก็คนเมืองคุซาด เขาไม่นิยมใส่รองเก่ากัน

ไปไหนมาไหน เขาก็เดินเท้าเปล่ากันทั้งนั้น

ผมเลยหันไปทำตลาดที่เมืองปะคำแทน ขายดีมากเลย"

เฮียเม้งตอบ

ชายหนุ่มได้ยินดังนั้นก็เกิดปี๋ขึ้นมาทันที

"เฮียเม้งครับ..." ชายหนุ่มเอ๋ยขึ้น

"ให้ผมไปทำตลาดที่เมืองคุซาดให้เฮีย เอาไหมครับ"

ชายหนุ่มพูดต่อ

"มันคงยากนะ เพราะทัศนคติคนที่นี่ เขาไม่ใส่รองเท้ากัน"

เฮียเม้งแย้งขึ้น

"เฮียคิดว่ามันเป็นไปไม่ได้หรอกครับ" ชายหนุ่มถาม

"ก็มันจะเป็นไปได้... แต่มันยาก" เฮียเม้งตอบ

ชายหนุ่มนั่งคิดสักครู่... แล้วเอ่ยขึ้นมาว่า

"ผมสนใจจริงๆนะเฮีย

ผมคิดว่า ก็มันจะยาก... แต่มันเป็นไปได้ ครับ"

ทุกคนนั่งไปพักหนึ่ง

เฮียเม้งเอ่ยขึ้นว่า

"ได้สิ ถ้าคุณอยากทำจริงๆ แต่ผมแนะนำว่า

ให้คิดให้ถี่ถ้วนอีกทีดีไหม ในความคิดของผมนะ

ยังอีกหลายปี กว่าจะเข้าไปทำตลาดที่นี่ได้

ตอนนี้ยังไม่ถึงเวลาหรอก

ทำไมคุณไม่ทำอะไรที่มีน้อยกว่านี้ล่ะ"

"ถ้าอย่างนั้น... พรุ่งนี้ผมโทรบอกเฮียอีกทีนะครับ

ผมจะกลับไปคิดค้นนี้ก่อนครับ"

ชายหนุ่มบอกกับเฮียเม้งไป แต่ในใจนั้น ตัดสินใจแล้วว่าเอาแน่...

บทที่ 5 "เอาจริงทำไปขาย... แต่อย่าขายจริงทำให้เขา"

"การจะเป็นคนที่แตกต่างจากคนทั่วไป

เราจำเป็นจะต้องคิดไม่เหมือนพวกเขา

ถ้าเราคิดเหมือนเขา... เราก็จะเป็นเหมือนพวกเขา"

เศรษฐีผู้ต้งขึ้น หลังจากชายหนุ่มกลับมาปรึกษาเขา

"คนทั่วไป มักจะทำอะไรๆ ที่มันไม่ยุ่งยากซับซ้อน

เพราะมันง่ายกว่ากับเยอะเลย เขาไม่ค่อยอยากจะเสี่ยงกับเรื่องอะไร

ปล่อยให้ชีวิตมันดำเนินไปเรื่อยๆ ของมัน

แต่ไม่ใช่ความผิดของเขาหรอก

เพราะเขาก็มีความสุขในแบบของเขา"

เศรษฐีมองเข้าไปที่ดวงตาชายหนุ่ม

"เมื่อเธอต้องการที่จะแตกต่างจากพวกเขา

เธอจึงพูดว่า ถึงแม้มันจะยาก... แต่มันก็เป็นไปได้

ส่วนคนที่พูดว่า ถึงแม้มันจะเป็นไปได้... แต่มันก็ยาก

ความมุ่งมั่น กลุ่มของสองคนนี้ก็ต่างกันแล้ว"

เศรษฐีผู้ต้งต่อ

"เหมือนกับคนที่บอกตัวเองว่า อย่ากรวย

กับคนที่บอกกับตัวเองว่า ต้องกรวย

เราสามารถทำนายอนาคต คนทั้งสองได้เลย"

เศรษฐียิ้มมิดหนึ่งทีมุมปาก

"เมื่อเธอตัดสินใจแล้วว่า จะทำ

ฉันก็อยากจะให้ข้อคิดเธอไปข้อหนึ่ง

เธอหารองเท้าไปขายก็จริง แต่จงอย่าขายรองเท้าให้เขา"

.....

สามวันผ่านไป ที่เมืองคุซาด

ไม่เชื่อก็ต้องเชื่อ...

ชายหนุ่มขายรองเท้าได้ไม่ถึง 30 คู่

สถานที่ ๆ เขานำรองเท้าไปวางขายก็เป็นตลาดชุมชน

มีคนหนาแน่นมากมายจับจ่ายซื้อของ

ที่นี่ ถึงแม้จะเป็นตัวเมือง แต่ผู้คนก็ใช้ชีวิตแบบพอเพียง

ไม่ยึดติดวัตถุนิยม อยู่กันอย่างสมถะ

อยู่กันอย่างทำติดดิน...

"เธอหารองเท้าไปขายก็จริง แต่จงอย่าขายรองเท้าให้เขา"

คำพูดของท่านเศรษฐีดังก้องอยู่ในหูของเขา

เขารองเท้ามาวางขาย มันขายไม่ได้จริงๆ

แล้วจะขายอะไรเพื่อให้เขาซื้อรองเท้าละ...

วันที่ 4 ของการอยู่ที่เมืองคูซาด

วันนี้ ชายหนุ่มมาขายของแต่เช้า

แต่มีสิ่งหนึ่งที่เปลี่ยนไป...

เขาและลูกน้อง ช่วยกันจัดบอร์ด

ให้ความรู้เรื่องโรคที่เกิดจากการไม่ใส่รองเท้า

วันนี้เขาคิดว่าจะขายความกลัว...

กลัวที่จะเป็นโรคต่างๆ เหล่านั้น...

วันที่ 4 และ 5 ถึงแม้จะขายความกลัว

แต่เขาก็ขายรองเท้าได้ไม่ถึง 10 คู่

มันเกิดอะไรขึ้น ชาวเมืองส่วนใหญ่ ยังกู้สึกเฉยๆ

ไม่ได้สนใจเรื่องโรคต่างๆ ที่เขานำเอามาประกอบการขายเลย

และมีหลายๆเสียงพูดว่า

"ชาวเมืองทั้งหลายก็อยู่สุขสบายมาหลายร้อยปี

ไม่เห็นต้องใส่รองเท้าเลย หลายคนก็อยู่กับจนแก่จนเฒ่า"

เฮ้อ..... แล้วจะทำอย่างไรละเนี่ย

จึงจะเปลี่ยนทัศนคติของชาวเมือง

ให้มาใส่รองเท้านะ...

ส่วนตัวของเขาเองเชื่อมั่นอย่างเต็มที่เลยว่า

หากชาวเมืองนี้ ได้ใส่รองเท้า

รับรองว่า ทุกคนจะต้องใส่รองเท้าไปจนตลอดชีวิตเลยละ

เพราะเมื่อก่อนเขาเองก็ไม่ใส่รองเท้า

สมัยที่อยู่บ้านนอก จนเริ่มเป็นหนุ่ม ปั่นแหล่

เขาจึงมีโอกาสดูรองเท้าคู่แรกในชีวิต

และตัวเขาเองก็พบว่า

รองเท้าเป็นสิ่งที่จำเป็นอย่างหนึ่งของชีวิต นอกจากเสื้อผ้าอาภรณ์...

ขณะที่เขากำลังครีดยอยู่นั่นเอง

ก็มีลุงชาวเมืองคนหนึ่ง มาซื้อรองเท้าของเขา

แกล้งแกล้งๆ ของรองเท้ามาได้ 4 คู่

"ลุงอา สี่คู่ละ" ลุงชาวเมืองคุยฮาต๋อยขึ้น

ชายหนุ่มอดสงสัยไม่ได้ เพราะทำไมลุงแกจึงซื้อไปเยอะขนาดนั้น

ก็ว่า ที่รองเท้าคู่เก่าของแกก็ยังไม่สึกหรอเสียหายเลย

"รอรอถ้าลุงก็ยงด้อยอยู่เลย ทำไมลุงซื้อใหม่อีกล่ะครับ"

ชายหนุ่มถามด้วยความสงสัย

"ก็... ซื้อไปให้ลูกหลานด้วย อีกคู่ก็จะเก็บเอาไว้"

เพื่อคู่นี้สักแล้วจะได้มีรอรอถ้าใส่"

ลุงชาวเมืองตอบพร้อมกับยื่นเงินค่ารอรอถ้าให้

"คนเมืองนี้เขาไม่ใส่รอรอถ้ากับ"

ลุงกลัวจะไม่มีใครเอามาขายอีก เลยซื้อเก็บไว้"

ลุงชาวเมืองยังพูดต่อ

"คู่แรกนี่... ลุงไม่ได้ซื้อหรอก"

คราวก่อนโน้น คนขายรอรอถ้าเขาเล่นเกมสืทหายปัญหา

ใครตอบถูกก็ไ้รอรอถ้าเป็นรางวัล

ลุงโชคดีตอบถูก"

"พอใส่รอรอถ้าแล้ว จึงเห็นคุณค่าของมัน"

แล้วก็กลัวจะไม่มีใครเอามาขายอีก"

ลุงชาวเมืองรับเงินทอน แล้วก็เดินจากไป...

คำพูดของลุงชาวเมือง

ทำให้เขาเชื่อมั่นมากขึ้นไปอีกว่า

หากใครได้ใส่รองเท้า รับรอง ชีวิตนี้ เขาจะขาดรองเท้าไปไม่ได้...

แต่จะทําอย่างไรดีล่ะ จึงจะให้เขาได้ใส่รองเท้า

ครั้งนี้จะแจกฟรี ก็ไม่ไหวแน่ๆ เพราะไม่ใช้การทําค้า

และจะแจกฟรีได้สักกี่คน

คนในเมืองนี้ก็ร่วมๆ 2 แสนคน ใช้น้อยซะเมื่อไร

แต่หากทําทลาดได้ ยอดขายก็ไม่น้อยเหมือนกัน

คำนวณของวันที่ 5 ที่เมืองคูขาด

หลังจากขายहु่มเสร็จภาระกิจประจำวันแล้ว

เขาก็ออกมาวิ่งไต่ต้นไม้ใหญ่ต้นหนึ่ง ช่างๆที่พัก

เขากําลังตัดสินใจว่าจะยอมแพ้ แล้วขนรองเท้ากลับ

หรือจะสู้ต่อดีนะ เพราะเขามีเวลาไม่มาก

ไม่มีเวลามากพอ ที่จะค่อยๆ ทำให้คนใส่รองเท้ากัน ทีละนิด

คนที่มาซื้อรองเท้าของเขาเกือบทั้งหมด

คือคนที่มียรองเท้าอยู่แล้ว

แต่ลูกค้ารายใหม่ แทบจะไม่มีเลย

การที่เขาเพ่งจิตอยู่ที่ความคิดนั้นเอง

ทำให้จิตของเขาเป็นสมาธิ จนจิตสงบ

เมื่อจิตสงบ ปัญญาก็เกิด

.....

เขาร้องโซโย ในใจ

เขารู้แล้วว่าทำอะไร

นี่เองนะหรือ ที่ท่านเศรษฐีบอก

"เธอเอารองเท้าไปขายก็จริง แต่จงอย่าขายรองเท้าให้เขา"

วิเศษจริง ๆ เลย วิธีนี้

ได้ผลอย่างแน่นอน

และต่อไป เขาก็จะยึดครองตลาดสินค้ารองเท้าที่เมืองนี้ได้

ชายหนุ่มตื่นเต้นดีใจจนมือไม้สั่น

กับความคิดที่แสนจะวิเศษของเขา

พรุ่งนี้เช้า เขาจะเริ่มปฏิบัติการทันที...

เช้าวันรุ่งขึ้น...

ชายหนุ่มจัดการหาหิ้วเข้าได้แห่งหนึ่ง เพื่อเป็นโกดังเก็บรองเท้า

และเขาสั่งให้ลูกน้องขนรองเท้าลงจากรถเข้าโกดังให้หมด

เสร็จแล้วให้นำรถกับรองเท้าส่วนหนึ่งไปเจอเขาที่ตลาด

จากนั้นชายหนุ่มก็ตรึงรองเท้าในตลาดกลางทันที

เขาเดินทักทายพ่อค้าแม่ค้าเกือบทุกเจ้าในตลาด

เมื่อกลับมาถึงที่แผงขายรองเท้าของเขา

เขาติดป้ายตัวใหญ่บะเร่อเต็มว่า....

"รับซื้อสินค้าการเกษตรทุกชนิด"

ที่เมืองนี้ ชาวเมืองส่วนใหญ่จะทำการเกษตรเป็นหลัก

ดังนั้นสินค้าการเกษตรที่เขานำมาขายจึงมีราคาไม่แพง

ข้อมูลที่ได้ก็มาจากการที่เขาเดินทักทายพ่อค้าแม่ค้านี่เอง

ใช้เวลารออยู่ไม่นาน

ที่หน้าร้านของเขาก็มีผู้คนมากมายยืนรอกันแน่นเลยก็เดียว

เปล่าหรอก... ไม่ใช่เขามาซื้อรองเท้ากัน

แต่เขาพากันนำสินค้าการเกษตรมาขายให้ชายหนุ่ม

ชายหนุ่มเองก็รับซื้อสินค้าในราคาตลาดที่เขาเดินสำรวจมาแล้ว

นอกจากนั้นที่ชาวเมืองได้กลับไป

ยังได้รองเท้ากลับไปอีกด้วย

บางคนก็ได้อะไรคู่หรือสองคู่

บางคนก็ได้มากกว่านั้น ตามปริมาณสินค้าที่นำมาขาย

ไม่น่าเชื่อว่า การขายรองเท้าโดยวิธีรับซื้อสินค้าจะได้ผล

ใช้เวลาไม่นาน สินค้าเกษตรก็เต็มรถ

ส่วนรองเท้าของเขาก็หมดไปเกินกว่าครึ่งหนึ่งที่เขานำมา

เมื่อปิดการรับซื้อสินค้าเกษตรเรียบร้อยแล้ว

ชายหนุ่มก็สั่งให้ลูกน้องคนหนึ่งอยู่เฝ้าโกดังรองเท้า

ส่วนเขาเองกับลูกน้องอีกคนรับตรอกกลับ

เมื่อกลับมาถึงเมือง ชายหนุ่มก็ตรงเข้าสู่ตลาดทันที

เขาเดินเช็กราคาสินค้าเกษตรอยู่สักพัก

เมื่อได้รู้ราคาจนเป็นที่พอใจแล้ว

เขาก็หาที่เหมาะๆ นำสินค้าเกษตรที่เขาซื้อมาจากเมืองคุซาด

ขายส่งให้กับพ่อค้าแม่ค้าที่ตลาดแห่งนี้

ช่วงการขายส่งของเขากระจายไปจนทั่วตลาด

และไม่นานนัก สินค้าของเขาขายหมดเกลี้ยง

หลังจากคำนวณกำไร-ขาดทุนแล้ว

ก็เป็นตามที่เขาวางแผนไว้ตั้งแต่นั้น

กำไรที่ได้จากการขายส่ง หักภาระรองเท้า

ยังทำให้เขามีกำไรเหลืออีกพอสมควร

แต่สิ่งที่เขาจะได้ในอนาคตคือ

ตลาดรองเก่าที่เมืองคูขาดอย่างแน่นอน

ที่คฤหาสน์ของเศรษฐีไม้เท้าทองคำ

ชายหนุ่มเล่าเรื่องราวให้เศรษฐีฟัง

เศรษฐีก็กับหัวเราะออกมาดังๆ...

"ฉันไม่คิดว่าเธอจะทำแบบนี้เลยนะเนี่ย..."

ความหมายของฉันไม่ได้โหดโชนขนาดนี้"

เศรษฐีพูดไปอมยิ้มไป

"อย่าขายพักบ้านไฟแดง แต่ขายไฟที่มันลุกพริบ

เวลาไฟดับใส่กระทะ และขายพักบ้านที่ลอยขึ้นไปบนฟ้า

แล้วตกลงมาสู่จานที่มีคนรอรับอยู่..."

เศรษฐีหยุดนิดหนึ่งเพื่อให้ชายหนุ่มจินตนาการนิตาม

"ฉันหมายถึงประมาณนี้..."

แต่สิ่งที่เธอทำ ก็เข้าท่าดีเหมือนกันนะ

ชายโอกาส... ให้ชาวเมืองนั้นได้ใส่รองเท้า"

.....

ชายหนุ่มวิ่งรุดไปมาระหว่างสองเมืองอยู่หนึ่งอาทิตย์

เขาก็ตัดสินใจหยุดแถมรองเท้า

จากนั้นก็จัดการตกแต่งโกดังรองเท้าให้เป็นร้านรองเท้า

เพื่อรองรับลูกค้าที่ตั้งใจจะมาซื้อรองเท้า

จากการที่ได้รองเท้าเป็นของแถมกลับบ้านของชาวเมือง

ก็นำสินค้าเกษตรมาขาย

นอกจากได้ใส่รองเท้าเองแล้ว

ยังได้เพื่อแม่ให้กับลูกหลาน ฉลาดสนิท มีตรสหาย

การได้ใส่รองเท้าของชาวเมืองเริ่มกระจายออกไป

เป็นอย่างที่ชายหนุ่มคิดเอาไว้

ค่านิยมการใส่รองเท้าเริ่มดีขึ้นเรื่อยๆ

คนที่ใส่แล้วก็จะบอกต่อกันข้อดีแบบปากต่อปาก

คนที่ยังไม่มีโอกาสใส่ได้ใส่ ก็รู้สึกเหมือนตนเองตกยุค

ความรู้สึกทางด้านวัตถุนิยมเริ่มก่อกำเริบขึ้น ถึงแม้จะเล็กน้อย

แต่ก็มีผลทางด้านจิตใจอยู่ไม่น้อยทีเดียว

ทำอย่างไรได้ เพราะนี่คือธรรมชาติของมนุษย์

ผู้ซึ่งยังหนาไปด้วยกิเลส

ไม่มีผู้ใดพ้นธรรมชาติไปได้เลย

ใครที่ล่วงรู้ความลับของธรรมชาติต่างหาก

ที่จะสามารถสร้างประโยชน์จากมันได้

แม้แต่เครื่องบินที่บินอยู่บนฟ้า

ก็ไม่ได้ฟังกฎของธรรมชาติ

ใครจะไปคิดล่ะว่า ถ้อนเหล็กหนักๆ จะลอยไปมาอยู่บนฟากฟ้าได้...

ก็เพราะมีผู้ล่วงรู้ธรรมชาติของแรงต้านของอากาศ

และพัฒนาขึ้นมาเรื่อยๆ

โรเบิร์ต ฮอว์คินส์ ก็ได้ล่วงรู้ธรรมชาติของกระแสไฟฟ้า

ตัวนำไฟฟ้า จนพัฒนาขึ้นมาเป็นหลอดไฟให้แสงสว่าง

ธรรมชาติ จึงเป็นสิ่งที่ควรเรียนรู้และทำความเข้าใจ

และพัฒนาความรู้ความเข้าใจ เพื่อนำไปประยุกต์ใช้งาน

แม้แต่การบริหารงานมนุษยด้วยกันเอง

ยังต้องรู้ถึงธรรมชาติของมนุษย์แต่ละคน

ซึ่งไม่มีใครจะเป็นได้เหมือนใคร

ใครล่วงรู้ธรรมชาติของมนุษย์

ก็จะบริหารงานมนุษยได้อย่างมีประสิทธิภาพ

ร้านรองเท้าของชายหนุ่มจึงเริ่มมีลูกค้ามากขึ้นเรื่อยๆ

จนในที่สุด.....

ชาวเมืองคนใดที่ไม่ใส่รองเท้า

กลายเป็นบุคคลที่แปลกและแตกต่างไปจากคนของชุมชน

เมื่อต้องวิ่งรอกออกไปมาระหว่างสองเมือง

ทำให้ชายหนุ่มกลายเป็นคนกลางขอสินค้าของสองเมืองนี้

สินค้าหลากหลายชนิดเริ่มเพิ่มจำนวนขึ้นเรื่อยๆ

จากร้านขายรองเท้าเพียงอย่างเดียว

ได้พัฒนากลายมาเป็นร้านสรรพสินค้าของเมืองคู่ขาดไปเสียแล้ว

สินค้าฟุ่มเฟือยมากมายเริ่มเข้ามาสู่ตลาดของเมืองแห่งนี้

พร้อมกับพัฒนาการด้านวัตถุนิยมที่เริ่มมากขึ้นเรื่อยๆของชาวเมือง

ชนหนุ่มมองไปยังอนาคตของธุรกิจของเขาที่เมืองคู่ขาดนี้

สิ่งที่เขาเห็นก็คือ

จากการรับซื้อผลิตผลทางการเกษตรเพื่อระบายรองเท้า

ได้พัฒนากลายมาเป็น.....

"คู่ขาดพืชผล"

...ศูนย์รับซื้อผลิตผลทางการเกษตรที่ใหญ่โต

...ศูนย์จำหน่ายอุปกรณ์เครื่องมือเครื่องใช้ในการเกษตร

...ศูนย์ส่งเสริมการเกษตรครบวงจรทั้งพืชและสัตว์

เรื่องพืช ก็ขายตั้งแต่เมล็ดพันธุ์พืช ปุ๋ย ยาน้ำแมลง ยาปราบศัตรูพืช

ไปจนถึงการรับซื้อผลผลิตกลับมา

เรื่องสัตว์ ก็ขายตั้งแต่พันธุ์สัตว์ อาหารสัตว์ ยา วัคซีน

และการรับซื้อผลผลิตกลับมา

นั่นคือพัฒนาการที่เป็นไปของร้านรวงเก่า

กับร้านรับซื้อผลิตผลการเกษตรเล็กๆในตอนต้น

ซึ่งใช้เวลาพัฒนาเป็นแรมปีเหมือนกัน

.....

หลังจากวิ่งรถขนส่งสินค้าระหว่างสองเมือง

รวมทั้งเริ่มมีสินค้าเทคโนโลยีเพิ่มขึ้น

ชายหนุ่มก็พอจะมองเห็นอนาคตของพัฒนาการ

และการเติบโตของธุรกิจทั้งสองสายงาน

คือการเติบโตของร้านรวงเก่าไปสู่ร้านสรรพสินค้า

และการเติบโตของร้านรับซื้อสินค้าเกษตรไปสู่ศูนย์เกษตรครบวงจร...

แต่เขามีเวลาไม่มากพอที่จะรอคอยวันนั้น

เพราะมันต้องใช้เวลาพัฒนาการ เกินกว่าเวลา 1 ปีที่เขาได้อยู่

นี่ก็ล่วงเข้าสู่เดือนที่ 2 แล้ว เขาต้องทำอะไรสักอย่าง

เพื่อแก้ปัญหานี้ให้ได้...

หลังจากสอนงานให้ลูกน้องที่ไว้ใจได้เป็นงานแล้ว

ชายหนุ่มก็ปล่อยให้ลูกน้องวิ่งรอกระหว่างสองเมืองแทนเขา

ส่วนเขาเองก็กลับมาตั้งหลักที่คฤหาสน์ของเศรษฐี

"ที่ปรึกษา...." ความคิดหนึ่งแล่นปรี๊ดขึ้นมาในสมองของเขา

ชายหนุ่มเคยอ่านหนังสือเกี่ยวกับการให้คนที่เก่งกว่าเรา ทำงานให้เรา

หรือเป็นที่ปรึกษาให้เรา

ชายหนุ่มรีบลงมือทันที

"ท่านเศรษฐีครับ..." ชายหนุ่มเอ่ยขึ้น

"ผมอยากให้ท่านช่วยแนะนำผู้บริหารเก่งๆ สักคนให้ผมหน่อยครับ"

ชายหนุ่มกล่าวต่อ

"เราจะเอาไปทำไม?... เศรษฐีถามทักๆ ที่อ่านเกมสชายหนุ่มออก

"ผมมองเห็นการเติบโตของธุรกิจของผมในอนาคต

แต่ผมเองไม่มีความสามารถเพียงพอที่จะบริหารจัดการมัน

ให้เติบโตไปตามนั้นได้ครับ"

"แล้วเรามีแผนการอย่างไรล่ะ" เศรษฐีถามอีก

"ผมจะตั้งทีมที่ปรึกษาเพื่อวางแผนบริหารงานเหล่านั้น

รวมทั้งงานอื่นๆ ที่จะเกิดขึ้นอีกครับ"

ชายหนุ่มตอบ

เศรษฐีนี้คงคิดอยู่ลึกครู่ จึงเอ่ยขึ้นว่า

"ได้สิ... ฉันจะแนะนำให้เธอ"

บทที่ 6 ...ทีมที่ปรึกษาและบริหารธุรกิจ...

ชายหนุ่มรู้จักตัวของเขาเองดีว่า เขามีความคิดที่ดี

เขามองเห็นโอกาสต่างๆ มากมาย

แต่การที่จะลงมือป็นความคิดของเขาให้เป็นจริงขึ้นมา นั้น

เขาต้องใช้เวลาในการเรียนรู้ปัญหาและอุปสรรคต่างๆ

เพื่อทำให้งานสำเร็จได้สมดังปรารถนา

แน่นอน หากเขาไม่มีเมือนไขของเวลา

ในการสร้างตัวเองให้รวยที่สุดในเมือง ภายใน 1 ปี

เขาย่อมมีเวลาเรียนรู้งานและพัฒนามันขึ้นมาได้

เขายังเข้าใจดีอีกว่า การทำการค้า เราต้องทำเองให้มาก

พื้พจากบุคคลอื่นหายใจให้น้อยที่สุด แต่สถานการณ์ของเขาตอนนี้ ทำอย่างนั้นไม่ได้

เพราะการค้าแต่ละอย่าง กับเวลาจนกว่าจะประสบความสำเร็จไม่ใช่น้อยเลย

แต่หากเขามีทีมงานที่ดี มีประสบการณ์ งานของเขาก็จะประสบความสำเร็จได้เร็วขึ้น

และสามารถทำการค้าได้หลายอย่างมากขึ้น

กรอบกับกิจการของเขา สามารถมีเงินเหลือมาพัฒนาเรื่องนี้ได้

ชายหนุ่มจึงใช้เวลากับการคัดเลือกคนเข้ามาช่วยงาน

เพื่อจะตั้งเป็นทีมบริหารงาน โดยทีมนี้จะรับการถ่ายทอดความคิดจากเขาโดยตรง

จากนั้นก็ไปช่วยกันวางแผนงานและบริหารจัดการให้งานสำเร็จตามเป้าหมาย

ตัวของเขาเองก็จะมีเวลามองหาโอกาสใหม่ๆ มากยิ่งขึ้น

หนึ่งสัปดาห์ผ่านไป....

ทีมบริหารงานของชายหนุ่มก็เป็นรูปเป็นร่างพร้อมที่จะลุยงานแล้ว

หลังจากให้แนวคิดและนโยบายงานเรียบร้อยแล้ว

ชายหนุ่มก็ปล่อยให้ทีมที่ปรึกษาบริหารจัดการงานต่อได้เลย

ทั้ง 3 ธุรกิจของเขาคือ

1. โรงงานผลิตน้ำอ้อยสด ให้เพิ่มการผลิตน้ำผลไม้ชนิดอื่นๆ พร้อมพัฒนาบรรจุภัณฑ์

2. ร้านสรรพสินค้าที่เมืองคูซาด เพิ่มสินค้าให้มากขึ้นเรื่อยๆ

3. กิจการรับซื้อสินค้าทางการเกษตร พัฒนากิจการซื้อการขาย ให้ครบวงจร

หลังจากเข้าใจในเรื่องการบริหารจัดการแล้ว ชายหนุ่มก็มีโอกาสได้ใช้สมองในการคิดหา

โอกาสใหม่ๆ มากขึ้น ดังนั้น ชายหนุ่มจึงเริ่มมองเห็นโอกาสใหม่ อีกโอกาส

"รถบรรทุกหนึ่งคัน ขนผักและผลไม้ได้ 20 ตัน

เพื่อนำไปส่งอีกเมืองหนึ่ง

บวกกำไรก็โลละ 50 สตางค์ ถึง 1 บาท

เที่ยวหนึ่งก็ทำเงินได้อย่างน้อย 15,000 บาท

หากกลับก็ขนสินค้าอื่นๆ จากเมืองนั้น กลับมาที่เมืองนี้ ได้กำไร 20,000 บาท

รวมเป็นเงิน 35,000 บาทต่อเมืองต่อเที่ยวต่อวัน

อืมมมมม... ไม่เลวเลยทีเดียว"

ชายหนุ่มคิดย้อนกลับไปถึงตอนที่เขาวีจรถขนสินค้าระหว่างเมือง

นอกจากขนสินค้าของตนเองแล้ว ยังมีพ่อค้าคนอื่นฝากสินค้าของเขาติดรถมาด้วย

โดยให้เขาคิดค่าบริการตามสมควร สิ่งที่เขามองเห็นคือ

ในที่สุด การขนสินค้าระหว่างเมืองของเขา

หากบริหารจัดการดี ๆ จะมีคนจ่ายค่าจ้างคนขับและค่าน้ำมันแทนเขาได้เลย

เขาจึงให้ทีมบริหารงานของเขาวางแผนขยายไปยังเมืองอื่นๆ เพิ่มขึ้น

เพื่อให้ครอบคลุมทุกเมืองด้วยเงินที่มาจากตัวของมันเอง

ชายหนุ่มได้วางเป้าหมายให้ทีมบริหารงานของเขาทำคือ

ให้มีโกดังพักสินค้าทุกเมือง มีรถขนส่งสินค้าให้เพียงพอ

เพื่อใช้ขนถ่ายสินค้าของเขาเอง และให้บริการรับฝากสินค้ากับผู้อื่นด้วย

ถึงแม้จะใช้เวลาหลายปี แต่ก็เป็นที่รู้จักที่มีอนาคตแน่นอน

เพราะอย่างไร ก็ต้องขนส่งสินค้าของตัวเองอยู่แล้ว

ช่างฝ่ายโรงงานน้ำอ้อยของเขาเองก็ใช้อยู่

หลังจากที่เขาดำเนินการอยู่ไม่นานนัก

ป่าเจ้าของโรงงานก็ขายโรงงานต่อเขาเพราะเกะกะอยากพักแล้ว

จากน้ำอ้อยเพียงอย่างเดียว ก็พัฒนาน้ำสารพัด

เนื่องจากเขามีพักและผลไม้ไว้ในมือเองด้วย

บวกกับวิสัยทัศน์ของผู้บริหารโรงงาน

ที่มองเห็นถึงกระแสของการดูแลสุขภาพของผู้คน

ระยะเวลาไม่กี่ปี พลิตภัณฑ์เครื่องดื่มพักและผลไม้บรรจุกล่องของเขา

จะต้องวางจำหน่ายทุกเมืองที่สายการขนส่งสินค้าของเขาไปถึง อย่างแน่นอน

สิ่งหนึ่งที่สร้างความฮือฮาให้กับวงการธุรกิจก็คือ ...รองเท้า...

ชายหนุ่มได้เจอกับนักออกแบบพลิตภัณฑ์คนหนึ่ง

เป็นคนที่มีความสามารถในการออกแบบสินค้าได้ดีมาก

เขายังจำได้ดี ช่วงที่เขาทำตลาดรองเท้าใหม่ๆ เขาลองให้คนนี้ออกแบบรองเท้าให้

"มันจะไปได้เรอ... ที่อื่นจะผลิตรองเท้ายี่ห้อของตัวเอง

คู่แข่งในตลาดก็เยอะแยะไปหมดไม่รู้ยี่ห้ออะไรต่อยี่ห้ออะไร

แถมเขายังยึดครองตลาดมานานอีกแล้วด้วย"

คำพูดของเพื่อนๆ ที่หลับตานึกถึงว่า

จะพลีตรองเก้ายี่ห่อใหม่ออกสู่ตลาด แ่คิดก็เหนื่อยแล้วเพื่อนๆ เขาคิดเช่นนั้น

ชายหนุ่มแอบมึนใจในอนาคตของรองเก้ายี่ห่อเขาอยู่ลึกๆ

ด้วยรูปแบบที่ทันสมัย หลากหลายสีตนิมากมายออกสู่ตลาดเป็นระยะๆ

ด้วยฝีมือการวาดภาพโฆษณาประชาสัมพันธ์ของทีมงานบริหารงาน

แ่ช่ยิบตัวไม่นานนัก ยี่ห่อใหม่ของเขาก็ติดตลาดอย่างรวดเร็ว

แ่ละขึ้นมาเป็นผู้นำในท้องตลาดในที่สุด

ลุง ป้า น้า อา ลูกเด็ก เล็กแ่ดง ต่างรู้จักกันทั้งนั้น

คุณเองก็อาจกำลังสวมใส่รองเก้าของเขายู่ก็ได้....

เพราะรองเก้าของเขาก็กระจายไปทุกมุมเมืองที่สายการส่งสินค้าของเขาเข้าไปถึง...

เมื่อยี่ห่อของเขาติดตลาดเป็นที่รู้จักกันทั่วไปเป็นอย่างดี

เขาก็เริ่มแตกไลน์สินค้าไปสู่อย่างอื่น

เช่น... กาวยกยีนส์ เสื้อ เข็มขัด ฯ อีกก็

แ่แรกๆ ชายหนุ่มก็กังวลใจกับเงินที่จะนำมาลงทุน

เพราะกระแสเงินสดจากธุรกิจของเขาไม่เพียงพอแ่แน่ๆ

ทีมที่ปรึกษาจึงบอกเขาว่าไม่ต้องเป็นห่วง

เพราะพวกเขามีอาชีพเรื่องเขียนแผนธุรกิจอยู่แล้ว

จะนำไปเสนอขอกู้เงินที่ธนาคารอีกก็

"นำเงินของคนอื่น มาต่อเงินให้เรา

มันจะทำให้เราก้าวกระโดดไปได้เร็วขึ้น

หากรอเก็บเงินตัวเองเพื่อลงทุน มันไม่ทันการหรอก

เพราะเวลาของเธอจะหมดเสียก่อน

แต่เธอจะต้องเป็นคนตัดสินใจเอาเองว่า

จะค่อยๆเติบโต หรือจะเติบโตแบบก้าวกระโดด

เพราะเธอเป็นคนเห็นอัตรารวมของธุรกิจในมือของเธอเอง

ความเห็นของคนอื่น แค่นำมาเป็นส่วนประกอบเพื่อประมวลผลเท่านั้น

อย่าได้เชื่อความคิดเห็นของใครทั้งหมด..."

ชายหนุ่มนึกถึงคำพูดของท่านเศรษฐีอยู่ในใจ

วันนี้ เขาได้รู้วิธีนำเงินของคนอื่นมาต่อเงินให้เราแล้ว...

ธนาคารต่างๆ เริ่มปล่อยสินเชื่อให้ จากเครดิตของกิจการต่างๆ ที่เขามี

เพราะมันเป็นการกู้เงินเพื่อขยายกิจการ ซึ่งธนาคารจะปล่อยกู้ง่ายกว่า การสร้างกิจการใหม่

จากนั้นจึงหมุนเงินออกไปสร้างกิจการใหม่ และนำกิจการใหม่นั้นเข้าไปกู้เงินอีก

#####

เหลือเวลาอีก 6 เดือน...

ชายหนุ่มก็ยังสร้างฐานะขึ้นมาได้ไม่เท่าไร

ทุกธุรกิจของเขา ยังไปไม่ถึงวอนาคที่เขาวางไว้

เขายังห่างไกลจากเศรษฐีไม่เท่าทองคำหลายขุมนัก

อยู่มาวันหนึ่ง มีคนมาบอกขายบ้านให้กับชายหนุ่ม

เป็นบ้านเดี่ยวชั้นเดียว เนื้อที่ 50 ตรว.

เนื่องจากเจ้าของบ้าน ต้องย้ายไปอยู่เมืองอื่น

จึงไม่อยากเสียเวลาในการรอประกาศขาย

เจ้าของบ้านพอใจในราคา 3 แสนบาท

สภาพบ้านยังดีอยู่ ไม่ต้องปรับปรุงอะไรมากนัก

นอกจากทาสีใหม่เท่านั้น

ชายหนุ่มจึงตัดสินใจซื้อ เพื่อให้คนเช่า

ธนาคารเรียกเงินดาวน์ 12,000 บาท

และผ่อนเดือนละ 1,820 บาท

ปรากฏว่าเขาสามารถให้เช่าได้ในราคาเดือนละ 2,000 บาท

"ดีจัง... ซื้อบ้านหนึ่งหลังราคา 3 แสน ด้วยเงินเพียง 12,000 บาท

และยังได้เงินเฉยๆอีกเดือนละ 180 บาท"

ชายหนุ่มพบกับเศรษฐี หลายๆ คนจะมองการซื้ออสังหาริมทรัพย์ที่ราคาเต็มของมัน

แต่ชายหนุ่มกลับมองที่ราคาของกระแสนเงินสดที่จะต้องใช้

"ฉันยังมองว่าไม่ดีเลย" เศรษฐีเอ่ยขึ้น

"ROI ของเธอได้แค่ 18% เอง"

ชายหนุ่มรู้สึกงง

อะไรคือ ROI

"ROI คืออะไรครับ" ชายหนุ่มถามขึ้น

"Return On Invested capital หรือ Return On Investment

มันก็คือ เปอร์เซ็นต์ของผลตอบแทนจากการลงทุนนั่นเอง"

เศรษฐีตอบ

"แล้วมีวิธีคำนวณอย่างไรหรือครับ" ชายหนุ่มสงสัย

"เอากำไรที่ได้ หารด้วยเงินที่ลงทุนไป คูณด้วยหนึ่งร้อย

เธอก็จะได้ตัวเลขออกมาเป็นเปอร์เซ็นต์"

เศรษฐีหยุดเล็กน้อย

"หากตัวเลขออกมาเป็น 0 ก็หมายความว่า ไม่มีกำไร และไม่ขาดทุน

หากตัวเลขออกมาน้อยกว่า 0 ก็หมายความว่า ขาดทุน

และหากตัวเลขออกมามากกว่า 0 ก็หมายความว่า มีกำไร

ยิ่งตัวเลขออกมายิ่งเป็นบวกมากๆ ยิ่งแสดงว่า

ความคุ้มค่าในการลงทุนอันนั้น คุ้มค่ามากๆ"

เศรษฐีหยุดรอขายหุ้นเพื่อให้ตามให้ทัน

"อย่างกรณีของเธอ...

ใช้เงินลงทุน 12,000 บาท

ให้คนเช่าเดือนละ 2,000 บาท

แต่เธอต้องส่งงวดธนาคารเดือนละ 1,820 บาท

จึงมีกำไรเหลือเดือนละ 180 บาท

ในปี เธอจะมีกำไร $180 \times 12 = 2,160$

กำไร หาส เงินลงทุน คูณ 100

$(2,160 / 12,000) \times 100 = 18\%$

การคำนวณต่อปี

ก็เพื่อให้เปรียบเทียบกับการฝากเงินกินดอกเบี้ยกับธนาคาร"

"นี่คือ ROI ของกระแสเงินสด

แต่ความจริงเธอยังได้กำไรเป็นสินทรัพย์เพิ่มมากขึ้นเรื่อยๆ

จากการผ่อนงวดธนาคาร เพียงแต่

มันไม่ได้เป็นเงินสดตอบแทนกลับมาในทันที

ข้อสังเกตอีกอย่าง

เธอจะไม่เห็นเงินพูดถึงราคาจริง ๆ ของบ้านที่เธอซื้อได้เลย

เวลาคำนวณหาความคุ้มค่าของเงินลงทุน

แต่ราคาจริงของมัน ก็สำคัญ...สำหรับการเกร็งกำไร"

เศรษฐีอธิบายต่อไปเรื่อยๆ

"ส่วนตัวของฉันนั้น...

จะเลือกลงทุนที่ ROI มากกว่า 50% ขึ้นไป

เพราะมันมีการลงทุนดีๆ อีกเยอะแยะให้เราเลือก

โดยเฉพาะ ROI ที่ 100%-300% มีอยู่ไม่น้อยเลยทีเดียว

ค่อยๆ เรียงกันไป แล้วเธอก็จะมองเห็นอย่างที่ฉันเห็น"

"เธอกำลังพัฒนาการตัวเองจากผู้ประกอบการ มาเป็นนักลงทุนแล้วนะนี่..."

เศรษฐีเอ่ยขึ้น

"นายครับ...

ไฟไหม้ร้านที่คุชดาครับ..."

เสียงที่ปรึกษาคนหนึ่ง โทรมารายงานชายหนุ่ม

"เฮ้ย!!..." ชายหนุ่มร้องเสียงหลง

"แล้วเสียหายมากหรือเปล่า" ชายหนุ่มถามกลับไป

"ตอนนี้ รถดับเพลิงกำลังทำงานอยู่ครับ"

แต่คาดการณ์ว่า คงจะเอาไม่อยู่แน่ๆ เลย"

เสียงตอบมาตามสาย

"เดี๋ยวผมจะเดินทางไปที่คุณขาดตอนนี่เลย... แค่นี้ละ"

ชายหนุ่มตัดบท พร้อมกับเสียงท่ามกลางเสียงเรียกร้องให้คนขับรถของท่านเอารถออก

"เดี๋ยวให้เด็กมันพาเธอไปก็แล้วกันนะ"

เศรษฐีกล่าวกับเขา

"ขอบพระคุณมากครับ"

ชายหนุ่มกล่าวคำขอบคุณพร้อมกับยกมือขึ้นไหว้อย่างนอบน้อม

หลังจากเขาเปิดร้านขายรองเท้าที่เมืองคุซาดได้ 2 เดือน

ยอดขายรองเท้าเริ่มมากขึ้นเรื่อยๆ

สาเหตุก็มาจาก กระแสค่านิยมทางวัตถุ เริ่มเข้าไปย้อมเมืองนั้น

จากการที่เขาได้หาหนทางให้ชาวเมืองจำนวนหนึ่ง ได้มีโอกาสใส่รองเท้า...

ซึ่งบังเอิญไปสร้างความแตกต่างระหว่างคนที่ใส่รองเท้าและคนที่ไม่ใส่รองเท้าเข้าอย่างจัง...

ทำให้ชาวเมืองคุซาด หันมานิยมใส่รองเท้ากันเป็นการใหญ่

ชายหนุ่มมองเห็นโอกาสอีกโอกาสหนึ่งที่เฟื่องมากับชาวเมืองที่มาซื้อรองเท้า

นั่นก็คือ สินค้าฟุ่มเฟือยอื่นๆ ซึ่งปกติ เมืองอื่นๆ ทักๆไป

ก็ขายกันเป็นเทน้ำเทท่าอยู่แล้ว

เพียงแต่ที่เมืองคูขาดนี้ ค่านิยมของชาวเมืองแตกต่างจากเมืองอื่นๆ

แต่... ณ เวลานี้ เมื่อรอรถเก้านำร่องไปแล้ว ค่านิยมทางวัตถุเริ่มเกิดขึ้น

สินค้าตัวอื่นๆ น่าจะมีโอกาสสร้างตลาดที่นั่นได้ไม่แพ้รถเก้ายกทีเดียว

เพราะเมื่อคนมาซื้อรถเก้ายก ก็ย่อมต้องเห็นสินค้าตัวอื่นๆ

เขาไม่ต้องเสียเงินในการจะสร้างกิจกรรมเพื่อให้คนมาดูสินค้าตัวใหม่อีก

นี่คือโอกาส....

หลังจากเปิดร้านรอรถเก้ายกได้ 2 เดือน

เขาจึงได้ขยายร้านให้ใหญ่ขึ้นหลายเท่า

และส่งสินค้าต่างๆ มากมายไปจัดแสดงเพื่อขายที่นั่น

2 เดือนผ่านไป สินค้าอื่นๆ ขายได้อย่างที่เขาคิด

ถึงแม้จะยังไม่มากมายอะไร แต่ก็ยังไม่ทำให้ขาดทุน

เขายังเชื่อว่า อนาคตต้องสดใสอย่างแน่นอน

แต่!!!.....

วันนี้ ไฟกำลังเผาไหม้ร้านสรรพสินค้าของเขา

ในขณะที่เขามีเวลาเหลืออีกแค่ 6 เดือน..ในการสร้างตัว

เสียงล้อรถบดถนนดังลั่นลอดเข้ามาภายในรถ

เสียงแรงแทะทะของลมกับตัวรถ ก็ใช้ย่อยเหมือนกัน

รถกำลังแล่นด้วยความเร็วเต็มพิกัด

คนขับรถนั่งขับด้วยใจจดใจจ่อ สายตาพุ่งไปที่ถนนแทบไม่กระพริบ...

ชายหนุ่มนั่งเครียดอยู่ด้านหลังกองรถแก๊งค้ายา

เขากอนหายใจและกระสับกระส่ายเกือบตลอดเวลา

ร้านสรรพสินค้าแห่งนี้ เพิ่งเริ่มจะให้กระแสเงินสดกับเขา

หลังจากติดลบอยู่ 3 เดือน อนาคตที่กำลังจะสดใส

แล้วสวรรค์เล่นตลกอะไรกับเขา

ธุรกิจอื่นๆ ไม่ว่าจะเป็น โรงงานน้ำตาลและผลไม้

ไม่ว่าจะ ภูเขาพืชผล หรือ รถรับขนส่งสินค้าของเขา

ล้วนแล้วแต่ยังไม่มั่นคงทั้งสิ้น

เงินได้มาส่วนใหญ่ก็หมดลงไปกับการวางระบบ

ที่ปรึกษาของเขาบอกว่า ระบบ เป็นเรื่องสำคัญมาก

ต้องให้ความสำคัญเป็นลำดับต้นๆ

เพราะธุรกิจของเขา เป็นระบบสากลไปแล้ว

เพราะถ้าเขาไม่ได้บริหารจัดการเอง

ระบบ จะเข้ามาช่วยลดการรั่วไหลได้ ถึงแม้จะไม่หมดก็ตาม

หัวใจของชายหนุ่มยิ่งเต้นแรงมากขึ้น

มือไม้เปียกชุ่มไปด้วยเหงื่อ

ทันทีที่รถแล่นเข้าสู่ตัวเมืองคูขาด

สายตาของเขาก็กระทบกับกลุ่มควันและเปลวไฟอยู่บนท้องฟ้า

ในใจของเขา อยากให้รถไปถึงที่นั่นเร็วๆ

รู้สึกว่าเขาจะวิ่งช้าเสียเหลือเกิน

รถยังไม่ทันจะหยุดสนิท ชายหนุ่มก็พุ่งพรวดออกไปจากรถด้วยความรีบร้อน

เบื้องหน้าของเขา....

ไฟกำลังไหม้ไหม้อย่างไม่มีวันจะดับ

พนักงานดับเพลิง ก็กำลังทำงานอยู่อย่างขมุกขมัว

ผู้คนมากมายที่ยืนล้อมดูอย่างหนาตา

ชายหนุ่มไม่รู้จะทำอะไรก่อน

เขามีความรู้สึกว่าตัวเขาเอง เอะๆ ๊วะๆ ไปหมด

"สติ..." ชายหนุ่มคิด พร้อมกับรำลึกไปถึงพระอาจารย์เสกสรร

ซึ่งท่านเป็นอาจารย์ของเขา สมัยที่เขาได้มีโอกาสไปบวชเป็นพระ

"จงมีสติ อยู่กับตัว ทุกลมหายใจเข้าออก

คนมีสติ ย่อมสามารถแก้ไขปัญหาและสถานการณ์ต่างๆ

ได้ดีกว่าคนไม่มีสติ คนไม่มีสติ ก็โง่งนไป

เดินยิ้ม เดินร้องไห้ เดินกราบไหว้เสนาไฟฟ้าอยู่โง่งนไป

ทุกสัดส่วนของร่างกายเขา ก็ไม่ต่างไปจากคนทั่วไปเลย

แต่สิ่งที่เขาไม่มีเหมือนคนทั่วไปคือ สติ...

หากไม่มีสติ... ก็ไม่ต่างจากคนบ้าเหล่านั้น

แล้วจะเอาปัญญาที่โง่งน ไปแก้ปัญญา..."

ชายหนุ่มยกมือไหว้ขึ้นท่วมหัว จิตใจระลึกไปถึงพระอาจารย์

หลายๆ คนที่เห็น อาจจะคิดว่า เขาขอให้เทวดาฟ้าดินช่วยเหลือ

หรือขอबारมีครุฑาอาจารย์ให้ช่วย

แต่เปล่าเลย....

พระอาจารย์เสกสรร สอนไว้ว่า...

"ถ้าเข้ากั๊ว พุทธ รรรม สอนจริงๆ แล้ว

คนผู้นั้นจะไม่มรรยายอีกต่อไป

เพราะเมื่อก่อน มนุษย์ไม่มีที่ยึดเหนี่ยว

เวลาเกิดปัญหาก็แก้ไม่ได้

ก็เอาต้นไม้บ้าง ภูเขาบ้าง เป็นที่พึ่ง

บางคนก็ถือเอา รุกขเทวดา เจ้าที่ ผีสาง นางไม้ เป็นที่พึ่ง

สิ่งเหล่านั้นไม่ใช่ทางเลย สิ่งเหล่านั้นไม่ได้ช่วยอะไรได้เลย

เมื่อเข้าถึง พุทธ ธรรม สอน ก็เข้าใจเรื่องกรรม

การกราบไหว้ พุทธ ธรรม สอน

จึงไม่ได้กราบไหว้เพื่ออ้อนวอน

จึงไม่ใช้การกราบไหว้เพื่อร้องขอ

แต่กราบไหว้เพื่อระลึกถึงพระคุณของท่าน

ที่ช่วยทำให้เราเกิดปัญญา...."

หลังจากเขาเรียกสติกลับคืนมาแล้ว

เขาตรึงตัวเข้าไปหาเจ้าหน้าที่ตำรวจทันที

"สวัสดีครับ" ชายหนุ่มยกมือขึ้นสวัสดี

เมื่อก่อน เวลาที่เขาจะยกมือไหว้ใคร

เขาจะประเมินคนๆ นั้นก่อนว่า อ่อนกว่า หรือแก่กว่าเขา

การพนมมือสวัสดีของเขา ขึ้นอยู่กับอายุ

หากคนที่อายุมากกว่าเขา เขาจะเป็นฝ่ายไหว้ก่อน

หากคนที่อายุน้อยกว่าเขา เขาจะเป็นฝ่ายรอรับไหว้

เขาเปลี่ยนความรู้สึกนั้นได้ เมื่อวันที่เขาทำความเข้าใจเสียใหม่

เกี่ยวกับการพนมมือสวัสดี

เมื่อก่อนเขาผูกติดการพนมมือสวัสดีกับคำว่า ไหว้

การพนมมือสวัสดีของเขา จึงขึ้นอยู่กับวัยวุฒิ

แต่วันนี้....

การสวัสดีด้วยการยกมือพนม คืออาถรรพ์กิริยา ของการกักตายนกของคนไทย...

ดังนั้น เขาจึงไม่ตะขิดตะขวงใจที่จะยกมือพนมพร้อมกับ

กล่าวคำว่า สวัสดี กับใครๆ ก็ตาม

"การสวัสดีแบบไทยๆ อย่าให้คนต่างชาติ ต้องมาสอนพวกเราเลย"

ชายหนุ่มคิดในใจและนึกถึงภาพที่ยังติดตาอยู่...

เป็นภาพของนางงามจักรวาลสวัสดีพร้อมกับบิดามารดาของเธอ

"ผมเป็นเจ้าของที่นี่ครับ" ชายหนุ่มกล่าวต่อ

"พอดีเลยครับ... สารวัตร กำลังถามหาอยู่พอดีเลย"

เจ้าหน้าที่ตำรวจนายหนึ่งตอบเขา

เจ้าหน้าที่ตำรวจคนเดิม เดินนำหน้าชายหนุ่มเพื่อไปหาสารวัตร

หลังจากกักตายนกพอสมควรแล้ว สารวัตรบอกกับชายหนุ่มว่า

"เดี๋ยวเพสิวสงบแล้ว ผมขอเชิญที่โรงพักด้วยนะครับ"

สารวัตรหยุดนิดหนึ่ง ก่อนจะพูดต่อว่า

"ตอนนี้เราตั้งไว้สองประเด็นคือ

ถูกลอบวางเพลิง กับ วางเพลิงเพื่อเอาประกัน"

"วางเพลิงเพื่อเอาประกัน..."

ชายหนุ่มร้องเสียงหลง

.....

บทที่ 7 ...วิกฤติ และ โอกาส...

หลังจากสถานการณ์ไฟไหม้คลี่คลายลง

ความเสียหายที่เกิดขึ้น เรียกว่า แทบไม่เหลืออะไรเลย

ชายหนุ่มกลับมาปักหลักอยู่ที่คุกหาสต์ของเศรษฐีไม่ต่ำกว่า 2 วันแล้ว...

เขายังคิดไม่ตกเลยว่า จะแก้ปัญหาอย่างไร

สินค้าเสียหายเกือบทั้งหมด

วันพรุ่งนี้ เขาจะต้องเข้าร่วมประชุมใหญ่กับที่ปรึกษาทั้งหมด

เพื่อสรุปหาแนวทางแก้ปัญหาต่างๆ และการวางแผนการขั้นต่อไป

"ฉันเสียใจ ที่เกิดเหตุการณ์นี้ขึ้น..."

เศรษฐีมองจ้องไปที่ดวงตาของชายหนุ่ม

"แต่ฉันก็ดีใจ ที่เกิดเหตุการณ์นี้ขึ้นเช่นกัน..."

เศรษฐีพูดต่อ ซึ่งสร้างความสงสัยให้ชายหนุ่มเป็นอย่างมาก

"ทำไมเธอครับ..." ชายหนุ่มเอ่ยถาม

"เพราะ.. ฉันกำลังเห็นเธอเริ่มไม่ทำตามคำแนะนำของฉัน"

เศรษฐีพูดในขณะที่ชายหนุ่มขยับตัวเพื่อตั้งใจฟังยิ่งขึ้น

"เธอกำลังบริหารกระแสเงินสดแบบไม่ระวังหละ"

ฉันเคยบอกเธอแล้วว่า ให้เก็บเงินสดไว้ 30% ของแต่ละธุรกิจ

ก็เพื่อระวังหละในเรื่องแบบนี้เนอะ"

"เกือบ 50% ของธุรกิจที่ล้มเลิกกิจการไปทั้งหลายนั้น

มาจากการขาดกระแสเงินสด..

เจ้าของกิจการทั้งหลาย ไม่ได้ให้ความสำคัญกับเรื่องนี้

ก็ไม่ได้เตรียมแผนการไว้รองรับหากเกิดปัญหา

ซึ่งปัญหาที่เกิดขึ้น อาจจะไม่ได้อาจมาจากอุบัติเหตุในแบบของเธอเสมอไป

แต่... มันมาได้ทุกรูปแบบ

ปัญหาเรื่องกระแสเงินสด เป็นปัญหาที่ทุกธุรกิจ ต้องให้ความสำคัญ"

"เธอยังโชคดี ที่ยังไม่ถึงขั้นวิกฤตขนาดเขาเหล่านั้น

ฉันจึงดีใจที่เธอได้บทเรียนนี้

เพื่อที่เธอจะได้ไม่พลาดในเรื่องนี้อีก...

เธออาจจะยังมองไม่เห็นทางออก

แต่ฉันเชื่อว่า เธอจะมองเห็นมัน...

... จำคำฉันไว้.... พลิกวิกฤติ ให้เป็นโอกาส"

เศรษฐกิจเดินจากไป ทั้งชายหนุ่มให้อยู่กับความคิดของตัวเอง

ณ ห้องประชุมสำนักงานที่ปรึกษาของชายหนุ่ม

ที่ปรึกษาแต่ละท่าน ก็ต่างเสนอแนวทางต่างๆ

เพื่อก้าวเดินต่อ ขอร้านสรรพสินค้าเมืองคุซาด

จนมาสรุปกันที่ เปิดร้านสรรพสินค้าขึ้นใหม่อีกครั้ง

เพราะคู่แข่งก็ยังมี ตลาดก็กำลังสวย

ที่ปรึกษา มั่นใจถึงอนาคตของการเติบโตที่เมืองนี้ทุกคน

ชายหนุ่มยังคิดอะไรไม่ออกเลยในตอนนั้น

ได้แต่สั่งให้ดำเนินการตามที่ที่ประชุมสรุป

แต่ปัญหาที่ยังแก้ไม่ได้ก็คือ

เงินทุนที่จะนำมาดำเนินการในครั้งนี้

เพราะหากเขานำเงินทุนสำรองของธุรกิจตัวอื่น

เพื่อมาหมุนก่อน หากเกิดปัญหาฉุกเฉินขึ้น

ไม่ใช่เพียงธุรกิจนี้ตัวเดียวเท่านั้นที่จะล้ม

แต่จะพลอยทำให้ธุรกิจอื่นๆ ล้มลงไปด้วย

ส่วนเรื่องการจะกู้ยืมธนาคารเพิ่ม ตอนนี้นักการก็ยังสว่นทำที่อยู่

เนื่องจาก ได้ปล่อยกู้ให้กับเขามากพอสมควรกับทุกโปรเจกของเขา

ทางด้าน บริษัทประกัน ก็ยังไม่จ่ายค่าสินไหม

เนื่องจากอยู่ในระหว่างขั้นตอนการสืบสวนหาสาเหตุ

เพราะการเจ้าหน้าที่ ยังไม่ได้ถึงประเด็นการเผาเพื่อเอาเงินประกัน

ตอนนี้เขากำลังติดปัญหาเรื่องเงินลงทุน

ถึงแม้เศรษฐีไม่ทำทองคำ จะมีมากมายก็ตาม

ชายหนุ่มก็เชื่อมั่นว่า เขาจะไม่ให้เงินทุนอย่างแน่นอน

ความหนักใจทำเอาชายหนุ่มกินไม่ได้ นอนไม่หลับไปหลายวัน

หนทางแก้ปัญหาก็ยังหาไม่เจอ

"คินนี่... เราจะไปร่วมงานเฉลิมพระชนมพรรษาของพระราชากัน

ฉันได้รับเกียรติให้เข้าร่วมงานเลี้ยงฉลองในคืนนี้ด้วย

เธอควรจะไปเป็นเพื่อนฉันนะ"

เศรษฐีไม่ทำทองคำบอกกับชายหนุ่มที่โต๊ะกาแฟมือเช้า

ชายหนุ่มนึกถึงวอร์ดหลุมขึ้นมาทันที...

ใช่สิ... ตั้งแต่วันนั้น จนถึงวันนี้ 6 เดือนแล้ว

ที่เขาบ่มมั่นอยู่กับการสร้างตัว

จนลืมนึกถึงวงศ์ญาติไปเลย

ภาพความสวยงามสดใสของวงศ์ญาติพุ่งขึ้นมาในมโนภาพของเขา

ชายหนุ่มรู้สึกตื่นเต้นจนควบคุมตัวเองไม่อยู่

เศรษฐีได้แต่มยิ้มในความตื่นเต้นของเขา

"เย็นนี้ เตรียมตัวให้พร้อมก็แล้วกัน"

"ครับ" ชายหนุ่มรับคำ

ที่งานเฉลิมพระชนมพรรษา ของพระราช

ชายหนุ่มรู้สึกวุ่นวายใจนั้น ตัวสั่นเล็กน้อย

เมื่อเขาเห็นผู้คนมากมายที่ได้รับเกียรติมานั่ง

ความรู้สึกต่ำต้อย น้อยกว่าคนอื่น มันเป็นอย่างนี้เอง

"ผู้คนมากมายในงาน เขาไม่ได้สนใจเลยว่าเธอเป็นใคร มาจากไหน

เขาไม่ได้มองเธอด้วยสายตาเหมือนคนอื่นเลยสักนิด"

เศรษฐีขมขื่นเบาๆ กับชายหนุ่ม เหมือนรู้ใจว่าชายหนุ่มกำลังคิดอะไรอยู่...

"เธอเองต่างหาก ที่คิดน้อยเนื้อต่ำใจไปเอง

คิดดูถูกตัวเอง"

เศรษฐีพูดต่อ

"ความรู้สึกของเธอในตอนนี้ ก็ไม่ต่างอะไรกับคนอื่นๆ ที่ทั่วไป

ที่ชอบคิดว่า ตัวเองอาจพบโชค น้อยวาสนา

เวลาเมื่อไรจะเกิดใจเพียมน้อยนิด

ก็เหมือนกับมันเป็นเรื่องราวแรง

คิดไปเองสารพัดสารเพ"

เศรษฐีจ๋วยควอริบายต่อ

"แต่มันก็เป็นธรรมชาติอีกอย่างหนึ่ง

ที่ทำให้พวกเขาเหล่านั้น รวมทั้งเธอ คิดอย่างนั้น

ดังนั้น..."

เศรษฐีหยุดพูด เพื่อรอดูว่าชายหนุ่มตั้งใจฟังมากแค่ไหน

"เมื่อวันใดก็ตาม ที่เธอจะต้องเจอกับเหตุการณ์แบบนี้อีก

จงจำคำพูดของฉันทไว้ให้ดีๆ....

ผู้ที่รู้สึกว้าต่าต้อยกว่า มักจะคิดเล็กคิदन้อย หรือคิदन้อยเนื่องต่าใจ

ถ้าวันนั้น เป็นเธอเองที่คิดแบบนี้ จงรับตัสติให้ตัส

แต่ถ้าวันนั้น เป็นคนอื่นคิด เธอจะตัสเข้าใจถึงจิตใจของเขามากยั้งขึ้น

ว่ามันเปราะบางขนาดไหน..."

เศรษฐียิ้มให้เล็กนอย แล้วจึงยกแก้วเครื่องดื่มขึ้นมาจิบ

งานเฉลิมฉลองดำเนินไปอย่างสนุกสนานรื่นเริง

การแสดงต่างๆ มากมาย ทอยยี่สิบแสดงบนเวทีไม้ขาดสาย

ผู้คนมากมาย ต่างทำความรู้จักกับ

บ้างก็แนะนำเพื่อนใหม่ให้กับเพื่อนเก่า

บ้างก็เข้าไปแนะนำตนเองกับผู้หลักผู้ใหญ่

ชายหนุ่มก็เช่นกัน

วันนี้เป็นวันที่เขาได้รู้จักกับเจ้าใหญ่ นายโต

ได้รู้จักกับนักธุรกิจระดับแนวหน้า จากการแนะนำของท่านเศรษฐี

สักพัก เสียวจากการแสดงต่างๆ ก็เวียนจบลง

ผู้ที่จับกลุ่มคุยกัน ต่างหยุดนิ่ง

และหันมองไปทางเวที

และไม่นาน ชายหนุ่มก็รู้สึกร้อนวูบวาบไปทั่วร่างกาย

หัวใจของเขาเต้นแรงจนแทบจะหลุดออกมาเต้นข้างนอก

เส้นเลือดทุกเส้นในท่อนูของร่างกาย ขยายตัววูบวาบไปหมด

เพราะข้างบนเวที องค์กรหญิง กำลังทรงถวายพระพรแด่พระราช

กิติแม่ที่นึ่งของชายหนุ่มจะห่างไกลกับเวทีมากก็ตาม

แต่เขาก็รู้สึกราวกับว่าได้อยู่ต่อหน้าพระพักตร์ขององค์กรหญิง

เขารู้สึกมีกำลังใจ อึกเหิม อย่างบอกไม่ถูก

หากต้องต่อสู้เพื่อเลือกอิสรชนตอนนี้ เขาคงยอมสู้แบบแลกชีวิต

นี่สินะ...พลังแห่งรักและศรัทธา

ซึ่งผมไม่ได้ต่างอะไรจากสัตว์โลกอื่นๆ ที่ต่างต่อสู้กันเพื่อเป็นພູຜູ້ນະ

ตั้งแต่เริ่มงาน จนกระทั่งงานเลิก

ชายหนุ่มไม่ได้มีโอกาสใกล้ชิดกับองค์หญิงเลยแม้แต่น้อย

การที่เขาเห็นองค์หญิงบนเวทีนั้นแหละ คือการได้ใกล้ชิดที่สุดแล้ว

พบกับเหล่าองค์ชายจากเมืองต่างๆ ทั้งหลาย

ที่ได้มีโอกาสรายล้อมอยู่รอบๆ องค์หญิง

แค่นั้นก็เพียงพอแล้ว สำหรับเขา

6 เดือนเต็มๆ ที่เขาย่างยู่แต่กับงาน

จนลืมนึกถึงองค์หญิงไปเสียสนิท

นั่นก็เป็นเพราะความฝันที่ยิ่งใหญ่ และเป้าหมายที่หนักอึ้ง

ไม่น่าเชื่อว่าวันนี้ ความเหน็ดเหนื่อย

ความท้อใจ ทั้งหลาย มลายหายไปเป็นปลิดทิ้ง

เสมือนมีพลังบางอย่างกระตุ้นให้เขากระโจนออกไป ให้ถึงเป้าหมายโดยเร็วที่สุด

เมื่อกลับมาถึงคฤหาสน์ของท่านเศรษฐี

แม่ใจได้เลยว่า... ในคำคืนนี้ชายหนุ่มคงไม่สามารถข่มตาให้หลับได้อย่างแน่นอน

เศรษฐีเองก็รู้ดี จึงนั่งคุยเป็นเพื่อนกับเขา

"สิ่งที่เกิดขึ้นกับเธอในวันนี้ คือพลังขับเคลื่อนที่วิเศษ"

เศรษฐีช่วยขึ้น

"บนเส้นทางสู่ความสำเร็จ ถึงแม้เป้าหมายจะยิ่งใหญ่ขนาดไหนก็ตาม

จำเป็นอย่างไรที่จะต้องมีความขับเคลื่อนที่วิเศษแบบนี้มาหนุน

บางคนก็คือ คนรัก

บางคนก็คือ ครอบครัว

บางคนก็คือ พ่อ แม่ ลูก"

"พลังเหล่านี้ จำเป็นอย่างยิ่งยวด เมื่อวันที่เจอวิกฤติ

หลายๆ คน ถึงกับน่าตัวตาย

เพราะเขาไม่มีโอกาสได้รับพลังเหล่านี้"

"มันจะปรากฏแก่ใจเธอเองเลยว่า ก่อนหน้านี้

เธอกลุ้มใจกับปัญหาที่เกิดขึ้น เหมือนมันเป็นปัญหาใหญ่โต

แต่เวลานี้ ปัญหาเหล่านั้น มันจืดจางไปเลยใช่ไหม"

เศรษฐีหันไปถามชายหนุ่ม

"ครับ..." ชายหนุ่มตอบอย่างมั่นใจ แต่ก็แฝงไว้ด้วยความเขินอาย

"ความจริงแล้ว ใจปัญหาที่เรายังแก้ไม่ตกตอนนี้มัน

มันยังเล็กน้อย....

วันข้างหน้า บนเส้นทางธุรกิจ...

เรายังจะต้องเจอหนักหนาสาหัสกว่านี้อีกหลายเท่าตัว..."

"นอกจากพลังที่ฉันพูดทิ้งไปแล้วนั้น

ยังมีอีกสิ่งหนึ่ง ที่จะช่วยให้เธอไปสู่เป้าหมายได้สำเร็จ อย่างไม่ท้อถอย"

"เธอต้องเข้าใจธรรมชาติของเส้นทางสู่ความสำเร็จ

และธรรมชาติอันนั้นก็คือ...

เส้นทางสู่ความสำเร็จ เรียงรายไปด้วยความล้มเหลว

ฉันผ่านชีวิตมาจนถึงบัดนี้

ฉันเองก็ยังไม่เห็นว่าจะมีใคร สำเร็จได้โดยไม่เคยล้มเหลวมาก่อนเลย"

"ความล้มเหลวหรือปัญหาอุปสรรคนี้แหละ

คือตัวคัดกรองคนจริง ออกจากคนไม่จริง....

ใครผ่านไปไม่ได้ ก็กลับเข้าไปพร้อมกับกลุ่มคนธรรมดาทั่วไป

และเช่นเดียวกัน... หากใครผ่านตัวคัดกรองนี้ไปได้

ก็จะได้ชื่อรวมกลุ่มกับคนประสบความสำเร็จ

และเป็นทีกล่าวกึ่ง ของคนทั่วไป รวมทั้งขอเคล็ดลับในความสำเร็จนั้น"

"จจำไว้ว่า....

ผู้ที่ล้มเลิกก่อน... ไม่เคยไปถึงเป้าหมาย"

กล่าวจบ เศรษฐีก็ขอตัวไปนอน

เสียงโทรศัพท์ดังปลุกชายหนุ่มตื่นแต่เช้า

"นายครับ...

ที่เมืองคูขาด มีร้านสรรพสินค้า แบบเดียวกับเรา

เปิดให้บริการแล้วครับ"

เสียงรายงานจากปลายสาย ก้องกังวานทั่วทั้งร้าน

"แล้วรู้ไหมว่า เป็นร้านของใคร" ชายหนุ่มถามออกไป

"เป็นร้านของเสี่ยวิชัยครับ" ปลายสายตอบกลับมา

เสี่ยวิชัยนี่ก็คือเจ้าของบริษัทจัดจำหน่ายสินค้า

ซึ่งเป็นบริษัทที่ทำตลาดสินค้าให้กับเจ้าของแบรนด์เนมต่างๆ

ปกติแคะจะไม่เล่นตลาดขายปลีก แต่นั่นหนักไปที่การขายส่ง

วันนี้แคะก็แปลกอะไรขึ้นมา จึงได้มาเปิดร้านสรรพสินค้าที่เมืองคูขาด...

"ร้านเขาใหญ่ขนาดไหนหรอ" ชายหนุ่มถามขึ้น

"เท่าๆ กับร้านเก่าของเราที่ภูเก็ตนี่แหละครับ"

ปลายสายตอบกลับมา

"บ่ายโมตรวันนี้ เรียกประชุมที่ปรึกษาด่วน"

ชายหนุ่มสั่นกลับไป

"ครับผม..." เสียงจากปลายสายตอบกลับมา พร้อมกับวางสายไป

ชายหนุ่มกอดกราบแน่น สายตาจ้องมองออกไปนอกหน้าต่างอย่างไร้จุดหมาย...

ปัญหาเรื่องร้านถูกไฟไหม้ ยังไม่ทันได้แก้ไขเลย

ก็ดันมาเจอปัญหาใหญ่นี้อีกแล้วสิ

แต่ยิ่งไวเขาก็จะต้องฟันฝ่ามันไปให้ได้

"คนล้มเลิกก่อน ไม่เคยไปถึงเป้าหมาย"

คำพูดของเศรษฐีไม้เท้าทองคำยังดังก้องอยู่ในหูของเขา

ที่ห้องประชุมสำนักงานที่ปรึกษาของชายหนุ่ม

"เรามีทางเลือกอยู่ 2 ทาง" ชายหนุ่มเอ่ยขึ้น

"หนึ่ง ถอย หรือ สองเปิดให้ใหญ่กว่าคู่แข่ง"

พูดจบ ชายหนุ่มก็มองดูหน้าของที่ปรึกษาแต่ละคน

ว่าคิดเห็นกันอย่างไร

"ถ้าจะเปิดใหญ่กว่าเก่า เราจะหาเงินทุนมาจากที่ไหน"

ขนาดจะเปิดเท่าเดิม ตอนนี้เรายังติดปัญหาเรื่องนี้อยู่เลยครับ"

ที่ปรึกษาคนหนึ่งเอ่ยขึ้น

"เรื่องเงิน ผมพอมีทางออกอยู่ ว่าแต่

เราลองมาช่วยกันวิเคราะห์ห็น้อยสิว่า

ถ้าเปิดเป็นห้างสรรพสินค้าใหญ่โต จะคุ้มค่าการลงทุนหรือไม่"

ชายหนุ่มตอบ ท້ๆ ที่ในใจนั้น ยังไม่แน่ใจเรื่องช่องทางการหาเงินทุนเลย

ที่ประชุมต่างก็หาเหตุผลมาวิเคราะห์กันยกใหญ่

จนในที่สุด ก็ได้ข้อสรุปว่า ถ้าห้างสรรพสินค้า

"อีกสามวัน ผมจะให้คำตอบเรื่องเงินลงทุน"

ชายหนุ่มเอ่ยขึ้น พร้อมกับกล่าวปิดการประชุม

สามวันมานี้ ชายหนุ่มวิ่งวุ่นอยู่กับการเข้าพบผู้คน

เพื่อเสนอขายหุ้น...

การเพิ่มผู้ถือหุ้น เป็นการเลือกที่ชายหนุ่มตัดสินใจ

เนื่องจากธนาคารไม่ปล่อยกู้เพิ่ม

การจะระดมเงินทุนก็มีวิธีนี้อีกหนึ่งทาง

การที่เศรษฐกิจไม่ถ่วงค่านำเขาให้รู้จักบุคคลต่างๆ ในงานคืนนั้น...

มันกลับกลายเป็นโอกาสให้กับเขา

สัดส่วนการถือหุ้นของเขาเหลืออยู่เพียง 25%

แต่เขาก็ยังเป็นผู้ถือหุ้นใหญ่อยู่

เพราะเขากระจายหุ้นออกไปหลายบุคคล

เมื่อทุกอย่างพร้อม ห้างสรรพสินค้าใหญ่แห่งเมืองคุซาดจึงเริ่มต้นขึ้น...

แต่กว่าการก่อสร้างจะแล้วเสร็จ จนเปิดบริการได้

มันก็เลย กำหนดเวลา 1 ปี ของเขาแล้วละ

เพราะเขาเหลือเวลาอีกแค่ 5 เดือนกว่าๆ เอง

ขณะที่ปล่อยให้ธุรกิจห้างสรรพสินค้าดำเนินการไปนั้น

ชายหนุ่มก็ออกพบปะแะเวียนเพื่อเยี่ยมเยียนบุคคลต่างๆ ที่เขารู้จัก ทั้งใหม่และเก่า...

เพื่อหาโอกาสใหม่ๆ นั่นเอง

การที่เขาเห็นโอกาสต่างๆ จนสร้างตัวมาถึงจุดนี้ได้

ก็เพราะเขาเปิดตัวเองออกสู่โลกใหม่ๆ เพื่อนใหม่ๆ

สถานที่ใหม่ๆ บวกกับสายตาอันชาญฉลาดของเขา

ทำให้มองเห็นโอกาสดีๆ อยู่เสมอๆ

ทุกวันนี้ ชายหนุ่มรู้ซึ้งถึงคำพูดที่ว่า

"เงินทองมีอยู่มากมายบนท้องถนน

อยู่ที่ใครจะมองเห็นมัน และไขว่คว้าเอามา"

ทุกวันและทุกอย่างก้าว

เขาเห็นโอกาสที่จะทำเงินมากมายจริงๆ

แต่มันไม่ใช่หนทางที่เขาจะสร้างตัวได้โดยเร็ววัน

มันก็แปลกดีเหลือเกิน...

คนที่ดิ้นรนเพื่อหาโอกาส กลับมองไม่เห็นโอกาส

คนที่เห็นโอกาส กลับก้าวล่วงเกินกว่าที่จะมาจับโอกาสเหล่านั้น...

และที่สำคัญ... ไม่สามารถหยิบยื่นโอกาสที่เห็น ให้กับใครได้

ถึงแม้จะชี้แนะอย่างไร เขาก็ไม่เข้าใจหรือมองไม่ออกสักที

และก็เป็นเหตุนี้แหละล่ะสิ ที่ทำให้โอกาสยังคงมีอยู่เรื่อยไป

ทุกยุคทุกสมัย รอให้ใครบางคนมองเห็นมันเข้า

"เธอเข้าใจแล้วสิว่า..."

ทำไมวันแรกที่เธอมาหาฉัน

ฉันจึงไม่บอกโอกาสดีๆ อะไรกับเธอเลย"

เศรษฐีกล่าวขึ้น หลังจากพูดคุยกันเรื่องโอกาสกับชายหนุ่ม

"ใครไม่เห็นมันด้วยตัวเอง ย่อมไม่สามารถป้อนมันขึ้นมา จากคำบอกเล่าของคนอื่นได้"

ชายหนุ่มตอบ

.....

บทที่ 8 ...ศักยภาพที่ซ่อนเร้น...

"ฉันมีนิทานเรื่องหนึ่งจะเล่าให้เธอฟัง" เศรษฐีเอ่ยขึ้นกับชายหนุ่ม ชายหนุ่มขยับตัวเพื่อที่จะตั้งใจฟัง เพราะเขารู้ดีว่า อยู่ดีๆ ท่านเศรษฐีคงไม่เล่านิทานให้เขาฟังเฉยๆ เป็นแน่แท้ มันจะต้องมีอะไรบางอย่างบางอย่างที่ท่านอยากจะให้คำแนะนำ หรือให้อุทาหรณ์กับเขา และก็ไม่น่าเหมือนกัน เรื่องนี้อาจจะเกี่ยวกับเขาโดยตรงเลยก็เป็นได้

เมื่อเห็นชายหนุ่มพร้อมที่จะฟังแล้ว เศรษฐีจึงเริ่มเรื่อง

"ที่หมู่บ้านคนเลี้ยวซ้าย เขาจะพากันเข้าป่าเพื่อไปจับเอาช้างมาเลี้ยงเพื่อใช้งาน แต่การจะฝึกช้างป่าเพื่อให้เชื่อฟังและใช้งานได้ จึงต้องเอาลูกช้างป่ามาเลี้ยงตั้งแต่เล็กๆ และค่อยๆ ฝึก" เศรษฐีชำเรียมองดูชายหนุ่มที่คงกำลังงงๆ อยู่ว่าทำไมเล่าเรื่องช้าง และก็เล่าต่อว่า

"สิ่งแรกที่คนเลี้ยวซ้ายทำเมื่อได้ลูกช้างป่ามาก็คือ ทำให้มันเจ็บและกลัวเกรงมนุษย์ เพื่อเป็นการบอกมันว่า มนุษย์ สามารถทำให้มันเจ็บปวดอย่างแสนสาหัส หรือแม้แต่ทำอันตรายถึงชีวิตของมันได้ ถ้ามันไม่ยอมจำนนหรืออยากมีชีวิตรอด มันต้องอยู่ภายใต้การควบคุม และเชื่อฟังมนุษย์"

"นั่นคือการปลูกฝังจิตใจสำนึกของช้างให้เชื่อว่าเป็นเช่นนั้น... ยังมีอีกสิ่งหนึ่งที่น่าสนใจที่เกิดขึ้นโดยไม่ใช้ฝีมือของมนุษย์ แต่มีผลลัพธ์เช่นเดียวกันกับที่มนุษย์ทำ สิ่งนั้นก็คือ เมื่อเสร็จจากการนำลูกช้างป่าไปฝึกกลับมาถึงบ้าน คนเลี้ยวซ้ายก็จะนำโซ่มาผูกไว้ที่ขาหลังข้างหนึ่งของมัน และผูกปลายอีกข้างของโซ่ไว้กับต้นเสา เป็นเช่นนี้อยู่ทุกๆ วัน และก็เช่นกัน เมื่อคนเลี้ยวซ้ายไปแล้ว เจ้าช้างน้อยก็คิดว่าตนเองเป็นอิสระ จะเดินไปไหนก็ได้ แต่ทันทีที่มันเดินไกลจากต้นเสาจนโซ่ตึง... โซ่ก็จะรั้งขาด้านหลังของมันไว้ มันเองก็พยายามดิ้นเพื่อให้หลุด แต่ทั้งโซ่และต้นเสา เกินกำลังของช้างตัวน้อยๆ ที่จะเอาชนะได้

สิ่งหนึ่งที่มันเรียนรู้ก็คือ ยิ่งวิ่งแรงเท่าไร มันก็จะยิ่งเจ็บขามากเท่านั้น"

"วันแล้ววันเล่า มันก็ยังคงวิ่งเพื่อให้หลุดอยู่ทุกครั้งที่โดนล่านโซ่เส้นนี้กับต้นเสาดันนี้ จนในที่สุด การวิ่งของมันจึงวิ่งเพียงแค่โซ่ตัว แล้วมันก็พ่อนแรง เพราะมันรู้ว่าถ้าวิ่งแรงไปกว่านั้น มันจะเจ็บขอย่างแน่นอน ความต้องการหลุดออกไปจากพันธนาการนั้นก็มี แต่การวิ่งเพื่อเอาชนะก็เจ็บ วันเวลาผ่านไป มันก็ยอมจำนนแต่โดยดีว่า เมื่อถูกล่านโซ่กับต้นเสาดันนี้ มันจะไม่สามารถไปไหนได้ และเมื่อมันเติบโตใหญ่ขึ้นมา มีพลังมหาศาล ชักลากขอนไม้ใหญ่โตมโหฬารขนาดไหนก็ได้ ใช้แรงกำลังตามที่มนุษย์จะบวการได้ทุกอย่าง"

"แต่เมื่อตกเย็น คนเลี้ยงช้างนำมันมาผูกโซ่ไว้กับต้นเสาดันที่เดิมที่มันถูกล่านโซ่ไว้ตั้งแต่วินาทีแรก

มันกลับไม่สามารถเอาชนะเพียงแค่โซ่และต้นเสาดันเล็กๆ เมื่อเทียบกับตัวของมันที่ใหญ่โต ณ เวลานี้ได้ มันก็เพียงแค่ออกไปด้านหน้าเพื่อให้โซ่ตัวของมันจุนตัว แล้วมันก็พ่อนแรงและเดินกลับเป็นอยู่เช่นนี้ไปจนวันที่มันตาย"

เศรษฐีนี้จึงรีบไปแต่ยังคงจ้องมองที่หน้าของชายหนุ่ม

"การจะประสบความสำเร็จในเส้นทางธุรกิจก็เช่นเดียวกัน... มันจะมีกับดักฝังเข้าไปทางจิตใจเล็กน้อยโดยที่เราไม่รู้ตัว จนทำให้ความพยายามที่จะประสบความสำเร็จไม่เป็นผล เพราะขาดกำลังและความทุ่มเทที่มากพอ โซ่กับต้นเสาดันในที่นี้ มันก็คือความล้มเหลวแต่ละครั้ง รวมทั้งเสียงของคนรอบข้างตัวเรา ที่มักจะคอยบอกเราเสมอๆ ไม่ว่าเราจะเริ่มต้นทำอะไรก็ตาม คนส่วนใหญ่ก็มักจะบอกว่า มันทำไม่ได้ มันเป็นไปได้ สิ่งเหล่านี้ เมื่อฝังเข้าไปในจิตใจเล็กน้อยของเราเข้าๆ ความล้มเหลวในความสำเร็จจะเกิดขึ้นทันที ยิ่งนำมารวมเข้ากับจำนวนครั้งที่ล้มเหลว พลังแห่งศักยภาพในตนเองที่แท้จริง จะไม่ถูกขับเคลื่อนออกมา"

"แต่ความสำเร็จกลับต้องการพลังที่ซ่อนเร้นนั้น ความสำเร็จต้องการความมุ่งมั่นอย่างแรงกล้า ความสำเร็จต้องการความทุ่มเทจากศักยภาพทั้งหมดที่มี"

"คนทุกคนมีศักยภาพที่ซ่อนเร้นอยู่ แต่ไม่ทุกคนที่สามารถนำศักยภาพที่ซ่อนเร้นนั้นออกมาใช้ได้ จึงทำให้ไม่สามารถประสบความสำเร็จได้ทุกคน"

"นอกจากเรื่องนี้แล้ว ยังมีเรื่องอื่นๆ อีก ที่จะส่งเสริมให้ประสบความสำเร็จ... แล้วฉันจะค่อยๆ เล่านิทานให้เธอฟังบ่อยๆ..." กล่าวจบ เศรษฐีก็ขอตัวเข้านอน ก็ให้ชายหนุ่มนึกทบทวนถึงเรื่องที่เศรษฐีเล่าให้ฟัง พร้อมกับพิจารณาตัวเองว่ามีอะไรที่บ่งบอกว่าเขาเป็นแบบช้างหรือไม่

"สวัสดิ์ค่ะ คุณเป็นเจ้าของบ้านที่ติดป้ายประกาศให้เช่า ใช่ไหมคะ"

เสียงสุภาพสตรีคนหนึ่งด้ขึ้นมาตามสายโทรศัพท์ ตามถึงบ้านที่ชายหนุ่มซื้อไว้เมื่อไม่กี่วันมานี้เอง

"ใช่ครับ... คุณต้องการจะเช่าบ้านเหรอครับ"

ชายหนุ่มตอบกลับไป

"เปล่าค่ะ... ดิฉันต้องการขอซื้อต่อคุณค่ะ"

สุภาพสตรีปลายสายตอบกลับมา

"ถ้าอย่างนั้น รอผมสักครู่ะครับ ผมจะเปิดบ้านให้คุณดู ประมาณ 15 นาทีผมจะไปทั่วที่บ้านหลังนั้นครับ"

ชายหนุ่มกำลังว่าอยู่พอดี และอยู่ใกล้ๆ แกวั้นด้วย

"ได้ค่ะ"

หลังจากพาสุภาพสตรีท่านนั้นดูบ้านเป็นที่เรียบร้อยแล้ว ชายหนุ่มก็ตกลงราคาขายได้ที่ 5 แสนบาท ซึ่งก็เป็นราคาซื้อ-ขายกันในตลาด ณ เวลานั้น

"ซื้อบ้านหลังนี้ไม่เกิน 5 วัน ทำเงินได้ตั้ง 2 แสน"

ชายหนุ่มคิดในใจ

"ถ้าอย่างนั้น ROI ก็คือ $(200,000/12,000)*100$ ได้เท่ากับ 1,666.66% ในเวลาไม่ถึง 5 วันนั่นเอง"

ชายหนุ่มเริ่มทบทวนที่ไปที่มาของโอกาสในครั้งนี้ เขาได้บ้านหลังนี้มาโดยบังเอิญ เพราะเจ้าของเก่ามาบอกขายให้เขา แล้วทำไมเขาจึงได้ราคาสูงกว่าราคาตลาดมากมายนักล่ะ

ก็เพราะว่าเจ้าของเก่าซื้อเกี่ยจรวเวลา ต้องการเงินสดในทันที หรือไม่ก็กำลังร้อนเงินอย่างหนัก

ไม่ว่าจะเพราะเหตุผลใดก็ตาม... มันน่าจะมีโอกาสแบบนี้อีกอย่างแน่นอน

แต่มันคงไม่ลอยมาหาเราเองง่ายๆ แบบนี้บ่อยนัก เราจะต้องเป็นฝ่ายไปหาโอกาสเองดีกว่า

ว่าแล้วชายหนุ่มก็ออกตระเวนไปตามที่ต่างๆ เพื่อดูป้ายประกาศขายบ้าน และดูบ้านด้วยตัวเอง เพื่อดูสภาพบ้านว่าทรุดโทรมมากน้อยแค่ไหน

ตอนนี้เขามีเงินอยู่ 2 แสน เพื่อใช้เป็นเงินวางดาวน์ ซึ่งก็น่าจะกู้ธนาคารได้ที่วงเงิน 5 ล้านบาท เขาเพิ่งความสนใจไปที่บ้านมือสอง แทนที่จะเป็นบ้านสร้างใหม่ เพราะบ้านสร้างใหม่นั้นราคาขาย ย่อมเป็นราคาตลาดอยู่แล้ว และบ้านมือสองที่เขามองหาก็คือ บ้านที่ดูโทรมๆ ซอมซ่อ แต่หากจับมาปรับปรุงแต่งเติมแล้วกลายเป็นบ้านใหม่ที่สวยงามได้ราคา

เรื่องแบบนี้ ต้องอาศัยการมองเป็นด้วย

เมื่อเจอบ้านเป้าหมายที่เขาต้องการแล้ว เขาจะทำการต่อรองราคาไปที่ 50% ของราคาตลาด นั่นก็แสดงว่า เขาได้สืบทอดราคาตลาดของแต่ละทำเลเรียบร้อยแล้วเช่นกัน แล้วก็รอการต่อรองราคา และเขาก็จะจบเต็มที่ไม่เกิน 70% ของราคาตลาด...

"ได้ก็เอา ไม่ได้ก็ไม่ใช่ไร" ชายหนุ่มคิด

สองเดือนผ่านไป... ชายหนุ่มได้บ้านมาแค่ 5 หลังที่เข้ามือนไขที่เขาตั้งใจไว้ หลังจากปรับปรุงให้สวยงามแล้ว เขาย้ายไปได้แล้ว 3 หลัง อีกสองหลังให้คนเช่าอยู่

"ขายไม่ได้ก็ไม่ใช่ไร เพราะคนเช่าบ้านเป็นคนจ่ายค่าผ่อนงวดธนาคารให้"

ชายหนุ่มคิดถึงเกี่ยวกับบ้านอีก 2 หลังที่ขายยังไม่ได้

ภายใน 2 เดือน ชายหนุ่มมีเงินสดในมือ 2 ล้านบาท จากเงินสด 12,000 บาทในตอนเริ่มต้นบ้าน 5 หลังที่เขาได้มานั้น เป็นผลมาจากการที่เขาไปดูบ้านเป็น 100 หลังทีเดียว... มันก็ไม่ใช่เรื่องง่าย ๆ เลย ในการที่จะทำเงินสดด้วยวิธีนี้ อาศัยความขยันและสายตาก็แหลมคม บวกกับความใจเย็นไม่ยอมได้เป็นที่ตั้ง...

" 5.5 ล้านบาท ไม่แพงเลยครับสำหรับคอนโดสวยหรูใจกลางเมืองแบบนี้"... นายหน้าขายคอนโดพูดกระตุ้นให้ชายหนุ่มอยากซื้อ หลังจากที่เขาเห็นประกาศขายคอนโดห้องนี้ ถึงแม้จะไม่ใช่นิคมใหม่ แต่สภาพห้องและเฟอร์นิเจอร์ อยู่ในระดับของใหม่เลยก็ว่าได้ แสดงว่าเจ้าของอยู่เอง และดูแลรักษาเป็นอย่างดี

เขาประมาณราคาตลาดแล้ว น่าจะอยู่ที่ 5.5 - 6 ล้านบาท นายหน้าเสนอราคามาที่ 5.5 ล้านบาท

"4 ล้าน" ชายหนุ่มเสนอราคากลับไป

"คุณลองไปคุยกับเจ้าของคอนโดดูก็แล้วกันครับ แล้วยังไ้ ติดต่อกลับมาหาผมอีกทีก็แล้วกัน" ชายหนุ่มแสดงก็ทำว่าอยากได้ แต่ไม่โอ้อวด

แน่นอน.... ชายหนุ่มเข้าใจดีว่า นายหน้าย่อมต้องอยากได้ราคาสูงๆ เพราะค่านายหน้าที่เขาจะได้ย่อมมากขึ้นไปด้วย อย่างกรณีนี้ ค่านายหน้าอยู่ที่ 3-5 % อย่างแน่นอน

นายหน้าเสนอราคาไปที่ 5.5 ล้าน เพราะเขาก็ต้องชั่งใจแล้วล่ะว่า เป็นราคาที่น่าจะเรียกได้ และคนซื้อก็น่าจะพอใจซื้อในราคานี้ด้วย เพราะก็รู้ราคาตลาดเป็นอย่างดีเช่นกัน และงานนี้นายหน้าจะได้ค่านายหน้า อย่างน้อยที่สุด 3% ก็เป็นเงิน 1.65 แสนบาท ไม่น้อยเลยทีเดียว

"5 ล้านบาทครับ เจ้าของเขายืนยันกรานว่าขอขายในราคานี้"

เสียงนายหน้าโทรมารายงานชายหนุ่มในวันรุ่งขึ้น

"เฮออย่างนี้ก็แล้วกัน..." ชายหนุ่มเอ่ยขึ้น

"ผมจะให้คุณ 10% ทุกๆ บาทที่คุณสามารถลดลงได้จาก 5 ล้าน"

ชายหนุ่มยื่นข้อเสนอออกไป

นายหน้าไม่ใช่เจ้าของคอนโด ที่เขามาทำงานนี้ก็เพราะค่านายหน้าที่เขาจะได้รับ... และถ้านายหน้าลองกลับไปคำนวณดูข้อเสนอของเขา การลดราคาให้ได้มากที่สุด ย่อมทำให้เขาได้เงินมากกว่าการเสนอราคาให้ได้สูงที่สุด...

นายหน้าจึงกลับไปหาเจ้าของคอนโดน และยกแม่ น้ำท้วม 500 สาย สารพัดเรื่อง มาประกอบเพื่อจูงใจให้เจ้าของคอนโดลดราคาลงมาอีก สุดท้าย ราคาที่มาจบกันที่ 4 ล้านบาท นายหน้าได้ 3% จากเจ้าของเป็นเงิน 1.2 แสนบาท และได้จากชายหนุ่ม 10% ของเงินที่ลดลงมาคือ 1

ล้านบาท เป็นเงิน 1 แสนบาท รวมแล้วเขาได้เงินจากการขายครั้งนี้ 2.2 แสนบาท ซึ่งถ้าเขาขายที่ 5 ล้าน จะได้เงินค่านายหน้าเพียง 1.5 แสนบาท

ชายหนุ่มเองก็พอใจไม่น้อย เพราะเขาเสียเงิน 1 แสนบาท เพื่อประหยัดไป 9 แสนบาท คู่จะตายไป และเขามั่นใจว่าขายได้ไม่ต่ำกว่า 5.5 ล้านบาทอย่างแน่นอน

8 เดือนผ่านไป.... ฐานะของหนุ่มน้อยชวนา ยังไม่ได้เลี้ยวหนึ่งของมหาเศรษฐีไม่เท่าทองคำเลย... เขามีเวลาเหลืออยู่เพียง 4 เดือนเท่านั้น...

ธุรกิจที่เขาอยู่ตอนนี้ก็คือ

1.ธุรกิจน้ำพริกและผลไม้ ซึ่งพัฒนามาจาก การขายน้ำอ้อยสด เขามีทั้ง โรงงานผลิตเอง และบริษัทจัดจำหน่ายเอง การขนส่งไปยังเมืองต่างๆ ก็จากบริษัทขนส่งสินค้าของเขา

กำไรจากผลประกอบการทั้งหมด หลังจากหักเป็นเงินสำรองตามการเติบโตแล้วก็นำไปพัฒนาธุรกิจให้เติบโตขึ้นไปอีก

2.ธุรกิจรองเท้า เกิดจากความบังเอิญที่ได้ยินเรื่องเมืองคูขาดที่ไม่ชอบใส่รองเท้ากัน... ตอนนั้นเขามีแบรนด์เป็นของตัวเอง แต่จ้างโรงงานอื่นผลิตอีกที โดยที่บริษัทเขาเป็นผู้ออกแบบรองเท้าของเขาเริ่มติดตลาดเป็นที่รู้จักไปทุกเมือง คาดว่าไม่เกิน 6 เดือนจากนี้ไป จะต้องขึ้นมาเป็นอันดับหนึ่ง

3.ห้างสรรพสินค้า พัฒนามาจาก ร้านรองเท้า บวกกับ วิกฤตจากไฟไหม้และคู่แข่ง ขณะนี้อยู่ในการก่อสร้างตัวอาคาร ยังไม่ได้เปิดดำเนินการ คงต้องใช้เวลาอีกเกือบปีจึงจะเสร็จ

ธุรกิจตัวนี้ เขาก็ถือหุ้นอยู่ 25% แต่ก็ถือหุ้นใหญ่ สาเหตุเพราะปัญหากฎด้านการเงินที่เติบโตไม่ทันธุรกิจ

4.บริษัทจัดจำหน่ายสินค้า พัฒนามาจากการขยายร้านรวงทำให้เป็นร้านสรรพสินค้า และเพื่อให้ได้ต้นทุนที่ต่ำ จึงเปิดบริษัทจัดจำหน่ายสินค้า รับสินค้าจากผู้ผลิต นอกจากขายเองที่ร้านแล้ว ยังส่งขายให้กับร้านอื่นๆ ทั่วไป ทุกๆ เมือง

5.บริษัทจัดส่งสินค้า พัฒนามาจาก การรับและส่งสินค้าทางการเกษตร ไปยังเมืองต่างๆ เนื่องจากต้องการลดต้นทุนทางการขนส่ง จึงให้คนอื่นจ่ายค่าขนส่งให้ โดยการรับจ้างขนส่งสินค้า แคมยังมีกำไรอีกต่างหาก ธุรกิจเริ่มเป็นที่รู้จัก

6.บริษัทการเกษตรครบวงจร พัฒนามาจาก การต้องการให้ชาวเมืองได้ลองใส่รองเท้ากัน โดยให้สินค้าการเกษตรเป็นตัวจ่ายค่ารองเท้าให้ชาวเมือง แต่ได้ผลเกินคาด ทำให้เกิดเป็นธุรกิจขึ้นมา ตอนนี้กำลังเติบโตขึ้นเรื่อยๆ

7.ธุรกิจอสังหาริมทรัพย์ เริ่มมาจากการที่มีคนมาบอกขายบ้านให้ แต่ธุรกิจตัวนี้ เขายังไม่สามารถพัฒนาให้มันเดินเองได้ เพราะเขาเองต้องเป็นผู้ออกตระเวนหาบ้านเป้าหมาย ยังหาระบบให้คนอื่นทำแทนไม่ได้

"ผมมีเวลาเหลืออีกแค่ 4 เดือนเองครับ... ผมยังมองไม่เห็นหนทางเลย..."

ชายหนุ่มปรับทุกข์กับเศรษฐีไม้เท้าทองคำ

"ธุรกิจต่างๆ ก็อยู่ในช่วงก่อร่างสร้างตัว ถึงแม้จะทำได้มากอยู่... แต่ก็ยังไม่สามารถเข้าใกล้เป้าหมายเลยครับ"

ชายหนุ่มทอดสายตาว่างเหนือหน้าผาก

"เธอคิดจะยอมแพ้แล้วหรือ..." เศรษฐีถามขึ้น

"เปล่าครับ... ผมจะไม่ยอมแพ้ จนกว่าจะถึงวินาทีสุดท้าย"

ชายหนุ่มตอบ

"วันก็ดีแล้ว.... ฉันมีอะไรบางอย่างอยากจะบอกเธอ..."

เศรษฐีอวยขึ้น

"มีอยู่หนทางหนึ่งที่จะทำให้เธอเป็นเศรษฐีในช่วงข้ามคืน"

เศรษฐีกล่าวต่อ ชายหนุ่มถึงกับโยกตัวเข้ามาใกล้ๆ เพื่อไม่ให้พลาดคำพูดทุกคำของเศรษฐี...

"เธอเคยผ่านวิกฤตมาแล้ว... และเธอก็ได้รับโอกาสที่เกิดขึ้นจากวิกฤต นั้น..."

เศรษฐีหยุดมองหน้าชายหนุ่ม

"นอกจากเธอเองที่เจอวิกฤต... ก็ยังมีคนอื่นมากมายที่กำลังเจอวิกฤตเช่นกัน..."

ธุรกิจดีๆ หลายๆ ตัว ต้องปิดกิจการลง เพราะผู้บริหารไม่สามารถแก้ไขวิกฤตนั้นได้..."

"มันน่าเสียดายธุรกิจดีๆ เหล่านั้นเหลือเกิน... หากเธอเข้าไปเจอธุรกิจเหล่านั้นได้ถูกจังหวะ

โอกาสก็จะเป็นของเธอ...."

หลังจากครุ่นคิดเกี่ยวกับคำพูดของท่านเศรษฐีมาทั้งคืน ชายหนุ่มจึงตัดสินใจที่จะทำอะไรบางอย่าง... แต่สิ่งแรกที่เขาจะต้องทำคือ พ่วงถ่ายธุรกิจด้านอสังหาฯ ไปให้ที่ปรึกษารีบลูกไปเล่นต่อ

ดังนั้น การประชุมของที่ปรึกษาในวันนี้จึงเกิดขึ้น หลังจากชายหนุ่มเล่าประสบการณ์ในเรื่องที่เขาได้ลองทำมาจาก อสังหาฯ.... ให้กับกลุ่มที่ปรึกษาฟัง และตอนนี้ เขาก็รอฟังความคิดเห็นของทีมที่ปรึกษาแต่ละคน... ว่ามีแนวทางสร้างระบบอะไรขึ้นมาจับธุรกิจนี้

ไม่น่าเชื่อว่า... จากที่เขาคิดว่าเรื่องแบบนี้ เขาต้องทำเองเท่านั้น แต่ตอนนี้ ข้อเสนอของที่ประชุม กลับสร้างความพึงพอใจให้กับเขาเป็นอย่างมาก... เพราะเขาสามารถวางมือได้โดยที่ธุรกิจนี้ ก็ ยังดำเนินต่อไปได้

สิ่งสำคัญตัวแรกของความสำเร็จในธุรกิจนี้คือ อสังหาฯ ที่เราต้องเห็น และจากประสบการณ์ ของชายหนุ่มนั้น 100 หลั ได้ 5 หลั ที่ประชุมจึงสรุปออกมาว่า จะต้องเป็นสื่อกลาง การ ซื้อ-ขาย อสังหาฯ เพื่อสร้างโอกาสให้กับตนเอง ในการได้เห็นสินค้าให้ได้มากที่สุด

วารสาร-เว็บไซต์-คอลเซ็นเตอร์ จึงเกิดขึ้น

พร้อมทั้งเกิดธุรกิจเกี่ยวเนื่องต่างๆ เช่น

-รับบริหาร อสังหาฯ ให้เช่าทุกชนิด โดยหัก 20% จากค่าเช่า

-บริการให้ข้อมูล อสังหาฯ ให้เช่าทุกชนิด ด้วยสื่อ ทั้ง 3

-บริการฝากซื้อ-ฝากขาย อสังหาฯ ทุกชนิด

-ฯ

ชายหนุ่มมอบทุนทั้งหมดที่เขาทำได้จากอสังหาฯ ที่ผ่านมา เป็นเงินลงทุนกับโปรเจกต์นี้... จากนั้น เขาก็มุ่งสู่เรื่องที่ยากจะทำ หลังจากคิดทบทวนคำพูดของเศรษฐีเมื่อคืน...

บทที่ 9 ...เป็นเศรษฐีในช่วงข้ามคืน...

ชายหนุ่มนำตัวเองเข้าสู่สังคมของผู้ประกอบการต่างๆ

ไม่ว่าจะเป็น หอการค้า สมาคม ชมรม ฯ

จุดประสงค์ของเขาก็คือ เพื่อได้พบกับผู้ประกอบการที่กำลังเจอวิกฤติ

แน่นอน... เขามีเวลาเหลือแค่ 4 เดือน เพื่อโอกาสสุดท้ายในการจะรวยที่สุด...

ถึงแม้เขาจะยืมนอนไม่หลับจนหางเลย

แต่เขาก็ไม่ย่อท้อสักนิด ไม่เคยคิดที่จะถอดใจ

ยืมนอน มุ่มมึน แน่แน่ว่า โอกาสต่อไป...

วันเวลาที่ยิ่งผ่านไป...

แต่เขาก็ยังไม่เห็นโอกาสเหมาะๆ

ถึงแม้จะมีผู้ประกอบการที่เจอวิกฤติ หลายๆ กิจการก็ตาม

เขาได้ให้คำแนะนำ ตามวิสัยทัศน์ ที่เขามองเห็น

เพื่อแก้ปัญหาให้กับ ผู้ประกอบการเหล่านั้น

สิ่งที่เขาให้ไป... ก็ส่งผลให้เขามีผู้คนนับหน้าถือตามากขึ้นเรื่อยๆ

จากการที่เขาได้พบปะพูดคุยกับนักธุรกิจหลายๆ คน

เขามองเห็นทัศนคติของคนประสบความสำเร็จกับคนที่ล้มเหลว

อย่างหนึ่งเลยก็คือ ทัศนคติต่อปัญหาที่พบเจอหรือปัญหาต่างๆ ที่เจอในการทำงาน

"เคยมีคนถามผมว่า... ผมไม่เจอปัญหาอุปสรรคในการทำงานบ้างเลยหรือ

เพราะดูเหมือนว่าผมทำธุรกิจตัวไหน มันก็ขายง่ายขายสะดวกเหลือเกิน"

ชายหนุ่มเอ่ยขึ้นกับเศรษฐี และพูดต่อว่า

"ผมนั่งคิดอยู่ตั้งนาน ก็ไม่เห็นว่าจะเจอปัญหาเรื่องไหนหนักหนาสาหัสซักตัว

แต่พอได้พูดคุยกับนักธุรกิจที่ล้มเหลว ปัญหาต่างๆ ที่เขายกมาพูดคุย มันเป็นปัญหาที่ผมก็เจอมาเหมือนกัน กับ

สำหรับพวกเขา มันเป็นปัญหาที่ใหญ่และเป็นอุปสรรคต่อความสำเร็จ

แต่สำหรับผม เรื่องเหล่านั้น ไม่เคยเข้ามาอยู่ในสมองของผมเลย

เพราะผมมองว่ามันเป็นเรื่องเล็กน้อย ยิ่งไงก็ต้องเจอ เจอแล้วก็แก้ไข แก้ไขเสร็จก็ไปเจออันใหม่อีก แล้วก็แก้ไขต่อไป

มันเป็นเรื่องที่จะต้องเกิดควบคู่กับการดำเนินธุรกิจอยู่แล้ว"

เศรษฐีวัยหนุ่มจึงพยายามไม่แสดงความคิดเห็นอะไร ชายหนุ่มยังคงพูดต่อไปอีก

"เช่นเดียวกับนักธุรกิจส่วนใหญ่ที่ประสบความสำเร็จ เขาไม่ได้มองเห็นเรื่องเหล่านั้นเป็นปัญหาเลย"

"ถูกต้อง ความคิดจึงมีผลโดยตรงต่อคนที่ประสบความสำเร็จและคนที่ไม่ประสบความสำเร็จ

คิดเช่นไรก็จะเป็นเช่นนั้น" เศรษฐีสนับสนุนความคิดของชายหนุ่ม และพูดต่อว่า

"และหากอยากประสบความสำเร็จ ต้องเอาตัวเองเข้าไปอยู่ในกลุ่มประสบความสำเร็จ เพราะเขาจะพูดถึงแต่เรื่องที่จะทำให้สำเร็จ

และหากอยากประสบความสำเร็จล้มเหลว ก็เอาตัวเองเข้าไปอยู่ในกลุ่มคนล้มเหลว เพราะเขาจะพูดถึงแต่หนทางที่ทำให้ล้มเหลว

คนเรา มักจะมีความคิด ความเชื่อ ทัศนคติ และความสำนึก ไม่ต่างไปจากกลุ่มเพื่อนฝูงที่เรา
คบเท่าไรหรอก"

#####

"นี่คือคุณเอก เจ้าของไอศกรีมช็อคโกแลตครับ"

เพื่อนนักธุรกิจคนหนึ่ง แนะนำให้ชายหนุ่มได้รู้จักเพื่อนใหม่

"คุณเอก เขากำลังเผชิญกับวิกฤตธุรกิจอย่างหนัก

ผมคิดว่า คุณอาจจะให้คำชี้แนะกับเขาได้

เพราะผมเองก็แก้ปัญหานี้ได้จาก คำแนะนำของคุณ"

เพื่อนผู้แนะนำเพื่อนใหม่พูด

"สวัสดีครับ และยินดีที่ได้รู้จักครับคุณเอก..." ชายหนุ่มทักทาย

"สวัสดีครับท่าน ผมได้ยินชื่อเสียงของท่านจากเพื่อนหลายๆ คน

วันนี้ยินดีมากๆ เลย ที่ได้มีโอกาสพบเจอด้วยตนเอง"

คุณเอก เอ๋อขึ้น

"คุณเอกชมเกินไปแล้วล่ะครับ....

ผมไม่ได้มีความสามารถอะไรขนาดนั้นเลย

เพื่อนๆ เขาให้เกียรติพูดกับผม ผมก็ดีใจมากครับ

แต่ผม ไม่ได้เก่งอย่างที่เขาพูดกัน จริงๆ นะครับ"

ชายหนุ่มตอบกลับ

การสนทนาดำเนินต่อไป จนเข้าสู่เรื่อง วิกฤตทางธุรกิจไอศกรีม ของคุณเอก

"ธุรกิจของผม มีหุ้นส่วนทั้งหมด 3 คน

สัดส่วนการถือหุ้น 40:30:30 ผมถือ 40 ครับ"

เอกเริ่มเล่าเรื่องธุรกิจไอศกรีมของเขาให้ชายหนุ่มฟัง

"ปัญหาที่เกิดขึ้นตอนนี้คือ หุ้นส่วนทะเลาะกัน

และทั้ง 2 คน ยืนยันคำเดียวว่า จะถอนหุ้น

และแบ่งทรัพย์สินกัน"

เอกยิ้มน้อยๆ

"สาเหตุที่ทะเลาะกันก็เพราะ พี่ไ้ เขาขโมยลูกค้าการบริหารงานของผม

ผมเป็นกรรมการผู้จัดการ ความคิดของผมคือ

หุ้นส่วนมีหน้าที่คุมนโยบาย ส่วนผมบริหารจัดการให้เป็นไปตามนโยบาย

หากผมไม่สามารถทำให้เป็นไปตามนโยบายไม่ได้

ค่อยมาลิสต์กันจะดูๆ แต่พี่ไ้กลับเข้าไปตามแผนกต่างๆ

และสั่งการโน่น-นี่ ตามอำเภอใจ ทำให้ผมบริหารงานยาก

พี่ไ้ให้เหตุผลว่า เป็นเจ้าของบริษัทเหมือนกัน ย่อมมีสิทธิสั่งงาน

ผมพยายามอธิบายเท่าไรก็ไม่ฟัง คงกลัวพนักงานไม่รู้ว่าตัวเองเป็นเจ้าของ

เลยอยากแสดงบารมีบ้าง"

เอกหยุดเว้นช่วงการพูด หลังจากร่ายยาวมาแล้ว

ส่วนชายหนุ่มก็นิ่งฟังอย่างตั้งใจและวิเคราะห์ตาม

"เมื่อพี่ไถ่ไม่พอใจผม ก็เลยไปใส่ใครผมให้พี่หล่น หุ่นส่วนอีกคน

เขาควรจะพาผมหลายเรื่องมาก จนพี่หล่นคล้อยไปตามเขา

และก็มาถึงจุดแตกหัก คือ ปิดกิจการเพื่อแบ่งทรัพย์สิน

หรือไม่ ผมก็ต้องซื้อหุ้นของพวกเขาทั้งหมด

ผมไม่มีเงินซื้อหุ้นของพวกเขาได้หรอกครับ

ไว้หุ้นที่ลงไปนั้น ผมก็ยังเป็นหนี้อยู่เลย"

เอกพูดพร้อมกับทำสีหน้ากังวลใจ

"คุณเอก อยากให้ผมช่วยเรื่องอะไรครับ"

ชายหนุ่มถามขึ้น

"ผมไม่อยากปิดบริษัทครับ เพราะธุรกิจกำลังดำเนินไปได้ด้วยดี

ร้านไอศกรีม กำลังขยายสาขาไปยังห้างต่างๆ"

พูดจบ เอกก็นำเอกสารต่างๆ ให้ชายหนุ่มดู

การพูดคุยซักถามเป็นไปอยู่สักพัก

ชายหนุ่มเองก็มองเห็นโอกาสการขยายตัวของธุรกิจไอศกรีมของเขา...

ว่าจะดำเนินไปได้สวยแน่ๆ

"ท่านสนใจร่วมลงทุนกับธุรกิจของพม่าไหมล่ะครับ"

เอกตามขึ้น ชายหนุ่มได้ฟังคำถาม ก็นั่งคิดสักพักก่อนจะตอบออกไปว่า...

"ผมควรหารือกับที่ปรึกษาก่อนนะครับ แล้วผมจะให้คำตอบอีกที"

สามวันผ่านไป.... หลังจากการประชุมหารือของที่ปรึกษา

ก็ได้ข้อสรุปว่า ธุรกิจมีอนาคต สู้กับตลาดได้สบายๆ

และยังสามารถขยายสาขาออกไปสู่ต่างประเทศได้ด้วย

เพราะความโดดเด่นของรสชาติ และอีกหลายๆ เรื่อง

เหมาะที่จะร่วมลงทุนด้วยเป็นอย่างดี

ส่วนเรื่องเงินลงทุน ที่ปรึกษาสรุปกันว่า

ต้องเขียนแผนธุรกิจใหม่ พร้อมกับเสริมเรื่องการนำธุรกิจเข้าตลาดหลักทรัพย์

รวมถึงการขยายธุรกิจออกสู่ต่างประเทศ

น่าจะทำให้ธนาคารสนใจที่จะปล่อยเงินกู้ในโครงการนี้

ด้วยความสามารถของที่ปรึกษา

ทำให้การปล่อยกู้ของธนาคารรวดเร็วกว่าขั้นตอนการปล่อยกู้แบบปกติมาก...

ทำให้ชายหนุ่มได้ร่วมลงทุนกับธุรกิจไอศกรีมของเขา

ถึงแม้ชายหนุ่มจะถือหุ้นใหญ่ แต่ชายหนุ่มก็ให้ออกบริหารเหมือนเดิม

เนื่องจากเขามีประสบการณ์และชำนาญการเรื่องนี้เป็นอย่างดีอยู่แล้ว

ชายหนุ่มเพียงแต่ส่งที่ปรึกษาเข้าไปดูแลเรื่องนโยบายบริษัทเท่านั้น

นอกจากธุรกิจไอศกรีมของเขากแล้ว

การเอาตัวเองเข้าไปใน ชมรมและสมาคมต่างๆ ของนักธุรกิจ

ทำให้ชายหนุ่มได้โอกาสดีๆ มากถึง 7 ธุรกิจ

ทุกธุรกิจ ชายหนุ่มเน้นในเรื่องที่จะเข้ามามีส่วนในการที่จะนำเข้าตลาดหลักทรัพ์เป็นหลัก...

นั่นคือ หากร่วมลงทุนแล้ว ต้องเข้าตลาดหลักทรัพ์ให้ได้

รวมทั้งเป็นตลาดที่มีอนาคต...

"นอกจากเรื่องที่เราจะวิกฤต..."

ก็ยังมีคนอื่นมากมายที่กำลังจะวิกฤตเช่นกัน...

ธุรกิจดีๆ หลายๆ ตัว ต้องปิดกิจการลง

เพราะผู้บริหารไม่สามารถแก้ไขวิกฤตนั้นได้..."

"มันน่าเสียดายธุรกิจดีๆ เหล่านั้นเหลือเกิน..."

หากเธอเข้าไปเจอธุรกิจเหล่านั้นได้ถูกจังหวะ

โอกาสนี้จะเป็นของเธอ...."

ชายหนุ่มนึกถึงคำพูดของเศรษฐีไม่ต่ำกว่าห้า

ชายหนุ่มนึกถึงช่วงแรกๆ ที่เขาบากบั่นทำธุรกิจ

มันช่างยากเสียเหลือเกิน แม้แต่เรื่องจะหาเงินมาลงทุน

แต่ทุกวันนี้ เขามีความสามารถเรื่องการบริหารเงินลงทุน

ทำให้เขาเจอโอกาสดีๆ ที่ไม่ต้องไปเริ่มต้นตั้งแต่นั้น

เขาเพียงแต่มองหาธุรกิจที่จะไปต่อยอดให้เขา

และเขาเองก็ไม่ได้เอาเปรียบธุรกิจเหล่านั้นด้วย

หากแต่เข้าไปช่วยให้ธุรกิจเหล่านั้นผ่านพ้นวิกฤตไปได้

และต่อยอดอนาคตของธุรกิจให้เติบโตอีกต่างหาก

โดยเขาจะไปที่ธุรกิจที่มีวงจรประกอบครบตามเงื่อนไขที่จะผลักดันเข้าตลาดหลักทรัพย์

เพราะเพียงข้ามคืน ก็เป็นเศรษฐีอย่างท่านเศรษฐีไม้เท้าทองคำบอกไว้จริงๆ

"อืมมมม.... นี่สินะ ที่ใครๆ เขาเรียกว่า นักลงทุน"

ชายหนุ่มคิดในใจ และเข้าใจที่มาที่ไปของการร่ำรวยของท่านเศรษฐีไม้เท้าทองคำ...

นอกจากลงทุนสร้างธุรกิจของตนเองแล้ว

ก็เข้าไปลงทุนต่อยอดในธุรกิจของคนอื่นด้วย

ทำให้ท่านเศรษฐี มีธุรกิจมากมายที่กำเงินให้

พอได้เงินมาก ก็ทำให้ลงทุนในธุรกิจอื่นต่อไปได้อีกมาก

เงินมันก็ไปต่อเงินมาให้เรื่อยๆ โดยที่เรานี้เป็นผู้ที่ควบคุมการทำงานของเงิน

"ไม่น่าเชื่อว่าเราจะสามารถมีเงินเป็นลูกน้อง ทำงานหาเงินให้เรา"

ขณะที่ฟ้าอรุณกริษาใหม่ เข้าสู่ตลาดหลักกริพย์

การเข้าสู่ตลาดหลักกริพย์ไม่ใช่จะเข้าได้เพียงชั่วข้ามคืน

ขบวนการตรวจสอบต่างๆ ต้องใช้เวลา

ซึ่งมันก็กินเวลาที่เหลืออยู่ของหนุ่มน้อยชานาให้หมดไปด้วย...

4 เดือนสุดท้ายผ่านไปอย่างรวดเร็ว

ชายหนุ่มไม่สามารถที่จะสร้างฝันให้เป็นจริงขึ้นมาได้

ไม่สามารถที่จะสร้างตัวร่ำรวยที่สุดในเมืองได้ ภายในเวลา 1 ปี...

"มีไม่กี่คนหรอกนะ ที่ไปถึงฝันที่ตนเองตั้งไว้ ตามเวลาที่กำหนด"

เสียงเศรษฐีไม่ทำทอ้งคำเอ่ยขึ้น ทำลายความมีเยบสบ

ชายหนุ่มหันหน้าไปตามเสียงนั้น ด้วยสีหน้าเรียบเฉย

"การตั้งเป้าหมายไว้ ก็เพื่อให้ตัวเรามีทิศทางที่จะเดินไปหา

การกำหนดระยะเวลา หรือเส้นตาย ก็เพื่อเร่งรัดตัวเราเอง

การที่เรอก้าวขึ้นมาขึ้น ณ จุดนี้ได้ ก็เพราะเป้าหมายที่ยิ่งใหญ่ของเรอนั่นเอง...

ถึงแม้เวลาที่ตั้งไว้ มันจะหมดลงไปแล้ว แต่เรอก็เดินมาได้ไกลกว่าครึ่ง

และที่สำคัญ... ถ้าเราจะสู้ต่อ เรอก็สามารถไปถึงฝันได้อย่างแน่นอน"

คำพูดของเศรษฐี กระตุ้นให้ชายหนุ่มคิดตาม แต่เขายังพูดอะไรไม่ออก...

"เป้าหมาย สลักไว้บนแผ่นหิน..."

...แผนงาน เขียนลงบนพื้นทราย"

พุดาบ เศรษฐีก็นั่งเฝ้ายามให้ชายหนุ่มได้คิด

"เหตุผลว่า ทำไมแผนงาน จึงต้องเขียนลงบนพื้นทราย

ทำไมจึงไม่สลักไว้บนแผ่นหินเหมือนเป้าหมาย เธอคงเข้าใจสินะ"

เศรษฐีถามขึ้น

"เข้าใจครับ เพราะว่า... กว่าจะไปถึงเป้าหมายได้

เราคงต้องเปลี่ยนแปลงวิธีการ เปลี่ยนแปลงแผนงานเรื่อยๆ

เมื่อ วิธีนี้ ใช้ไม่ได้ ก็ต้องลบทิ้งเพื่อเปลี่ยนเป็นอีกวิธี

แต่ทุกวิธี ก็เพื่อมุ่งสู่เป้าหมาย ซึ่งสลักไว้บนแผ่นหิน ไม่มีวันลบเลือน"

ชายหนุ่มตอบด้วยความมั่นใจ

"ฉันเข้าใจ ทุกอย่างที่คุณทำทั้งหมด ก็เพื่อองค์หญิง

เธอจึงต้องทำตัวเอง ให้เข้ามือนไขที่พระราชวังไว้

เพื่อให้ได้รับสิทธิ ในการเข้ารับการศึกษา...

แต่ฉันว่า ฉันอ่านอะไรในใจของเธอมาอย่างออกนอกนะ"

เศรษฐีตั้งข้อสงสัย

"อะไรหรือครับ" ชายหนุ่มถามขึ้น

"ถึงแม้วันนี้ เธอสามารถเข้ามือนไขของพระราช

ฉันก็คิดว่า เธอคงลำบากใจ และตัดสินใจไม่ถูก

ว่าจะเข้าร่วมคัดเลือกหรือไม่"

เศรษฐี เอ่ยขึ้น ทำเอาชายหนุ่มอึ้งไปเหมือนกัน

"ท่านรู้ความคิดของผมด้วยหรือครับนี่" ชายหนุ่มถามออกไป

"รู้สิ... เลือดนักธุรกิจ มันฝังเข้าไปในสายเลือดของเธอแล้ว

เธอไม่อยากทิ้งเส้นทางสู่ความสำเร็จนี้ เพื่อไปใช้ชีวิตในอีกแบบ

ความท้าทายของโลกธุรกิจ มันปลุกเร้าเธอ กระตุ้นให้เธอกระช่มกระชวย..."

เศรษฐียิ้มให้ชายหนุ่ม

"จริงครับ... บางครั้ง ผมยังแอบดีใจเลย ที่ผมทำไม่สำเร็จในเวลานี้

และบางครั้ง ผมก็คิดว่า ผมไม่ใช่ในแบบที่จะเป็นนั้น

แต่ แบบที่กำลังเป็นอยู่นี้แหละ คือตัวผม

การอภิเษกสมรสกับองค์หญิง ทำให้ผมต้องเปลี่ยนแปลงวิถีการดำเนินชีวิตไป...

ซึ่ง นั่น ไม่ใช่ผมแน่ๆ"

ชายหนุ่มพูดด้วยความหนักแน่น

"แล้วองค์หญิงล่ะ" เศรษฐีถามขึ้น

"ที่ผ่านมา เหมือนกับผมหลุดตัวเองเรื่ององค์หญิง

ไม่มีโอกาสพูดคุย ไม่มีโอกาสได้รู้จัก

เห็นเพียงแค่รูปลักษณ์ที่แสนจะสวยงามเท่านั้น

และที่สำคัญ ผมเองนั่น ค่ะควรกับองค์หญิงหรือไม่"

ชายหนุ่มเปิดใจ

"ผมคงจะอึดอัดมากเลย หากได้อภิเษก จริงๆ

ความรู้สึกต่ำต้อยของตัวเอง มันจะต้องหลอกหลอนไปจนวันตายแน่ๆ

ผมยอมรับไม่ได้กับการที่ตัวเอง ไม่สามารถเป็นผู้นำครอบครัวได้อย่างสมบูรณ์...

ผมไม่รู้จะอธิบายอย่างไร.... มันเหมือนกับว่า

ผมทกไม่ได้ที่จะเป็นชายหนุ่มผู้โชคดี เหมือนหนูตกด้วข้าวสาร

อาจจะมีหลายๆ คนอยากจะเป็นแบบนั้น...

แต่ผมไม่... ผมอยากเป็นผู้นำครอบครัว ด้วยลำแข้งของผมเอง"

"เธอก็ไม่ต่างอะไรกับฉันหรอก...

ในวันที่ฉันเพิ่งจะเริ่มสร้างเนื้อสร้างตัว ยังเป็นพนักงานบริษัทอยู่

ฉันมีโอกาสดได้พบรักกับลูกสาวเจ้าของบริษัท

ใครๆ ก็รู้ว่าเรารักกัน และก็ไม่มีใคร ขัดขวางด้วย

แม้แต่ครอบครัวของเธอ..."

เศรษฐีเล่าความหลังให้ชายหนุ่มฟัง

"ฉันยังโชคดีกว่าเธอ ที่ได้มีโอกาสคบหากัน

เราก็รู้ว่า เรารักกัน แต่..."

"ฉันรับไม่ได้กับความรู้สึกต่ำต้อย เมื่อเข้าไปอยู่ในครอบครัวของเขา

มันเหมือนกับฉันไม่สามารถเป็นตัวของตัวเองได้

ฉันอยากจะเป็นผู้นำโดยสมบูรณ์

อยากประสบความสำเร็จด้วยลำแข้งของตนเอง

ฉันจึงเข้าใจเธอไม่ใช่"

"แล้วเธอคนนั้นไปไหนล่ะครับ ท่านไม่ได้แต่งงานกันหรือครับ"

ชายหนุ่มถามขึ้น

"ไม่ได้แต่งงานกันหรอก... ฉันขอเวลาสร้างตัว 4 ปี

ใน 4 ปีนี้ เราจะเป็นอิสระต่อกัน เมื่อครบ 4 ปีแล้ว

หากเราทั้งคู่ยังไม่มีคนอื่น เราค่อยมาสานต่อเรื่องความรักของเรา"

เศรษฐีเล่าถึงความหลังอีกครั้ง

"ปีที่ 2 เท่านั้น เธอก็แต่งงานกับลูกชายเศรษฐีคนหนึ่ง

ซึ่งตอนนั้น ฉันก็ยังสร้างเนื้อสร้างตัวไปไม่ทั่วไหน"

"แล้วท่านเสียใจมากไหมครับ" ชายหนุ่มถามขึ้น

"ไม่รู้สินะ วันแรกที่รู้เรื่อง ก็เจ็บแปลบๆ บ้าง

แต่ฉันดีใจที่เธอได้คนที่เหมาะสมกับเธอมากกว่า

เธอมีความสุข มากกว่าอยู่กับฉัน"

"แล้วนี่เธอจะทำอย่างไรต่อไปล่ะ..." เศรษฐีถามกลับ

"ผมก็จะลุยต่อไปครับ เป้าหมายของผม ยังเหมือนเดิม

คือ รวยที่สุดในเมืองนี้ แต่ไม่ใช่เพื่อให้ได้เข้ามือไขแล้วนะครับ

แต่เพื่อพิสูจน์ศักยภาพ ของการเกิดมาเป็นคน ๆ หนึ่ง

ว่าจะมีศักยภาพสักแค่ไหน

ในเมื่อคนเหมือนกันทำได้ ผมก็ต้องทำได้เช่นกัน"

ชายหนุ่มตอบ

#####

วันเวลาผ่านไป ธุรกิจของชายหนุ่มสามารถเข้าตลาดหลักทรัพย์ได้

ทีละตัวสองตัว ราคาต่อหุ้น เพิ่มขึ้นหลายเท่าตัวนัก

สร้างผลกำไรให้กับชายหนุ่มเป็นอย่างมาก

ทุกธุรกิจ ถึงแม้จะเจอปัญหาอุปสรรคก็จริง

แต่ก็สามารถฟันฝ่าอุปสรรคไปได้ด้วยดี

และเจริญเติบโตขึ้นเรื่อยๆ

รวมทั้งมีธุรกิจใหม่ๆ เกิดขึ้นเช่นกัน

กลับมาข้างฝ่ายพระราชวัง

พระราชโองการกำหนดการ เรียกชุมนุมวงศ์ชายจากเมืองต่างๆ

เพื่อเข้าสู่พิธีคัดเลือกราชบุตรเขย

ในวันที่ทุกอย่างพร้อมแล้ว พระราชาก็ทรงให้นำขบวนออกประพาสป่า

พระราชกรณียกิจประพาสป่าด้วยความเกษมสำราญ

จนเมื่อถึงที่หมายแล้ว แหม่นหนึ่ง พระราชกรณียกิจให้หยุดขบวน

"เราจะหยุดพักกันที่นี่" พระราชาก็ตรัสขึ้น

เหล่าผู้ติดตามทั้งหลาย ต่างก็จัดแจงทุกอย่างให้เข้าที่เข้าทาง

หลังจากทุกอย่างเข้าที่เข้าทางเรียบร้อยแล้ว

พระราชกรณียกิจประทับยั้งพระที่นั่ง

วงศ์ชายจากเมืองต่างๆ เรียงรายอย่างเป็นระเบียบ

พร้อมทั้งเหล่าเสนา-อำมาตย์ ที่รอถวายบังคมอยู่แล้ว

ต่างพากันกล่าวคำถวายบังคมอย่างพร้อมเพรียงกัน

เมื่อถวายบังคมเสร็จ องค์หญิงก็ทรงประทับนั่งยั้งพระที่นั่งของพระองค์

วันนี้ องค์หญิงทรงสวามิภักดิ์เป็นพิเศษกว่าทุกวัน

เนื่องจากทรงเป็นวันสำคัญของพระองค์

ถึงแม้โลกจะเปลี่ยนไปขนาดไหนก็ตาม

แต่พระองค์ก็ทรงยึดมั่นในขนบธรรมเนียมประเพณี

พระองค์ ไม่เคยลืมลองความรักเลย เนื่องจากไม่เคยมีโอกาสดูคบหาใคร...

และพระองค์ก็เข้าใจดีว่า... พระองค์ต้องทรงเลือกคู่ครองด้วยวิธีนี้

วิธีที่สืบทอดกันมาแต่โบราณ

ใครก็ตาม... ที่ได้รับการคัดเลือกในวันนี้

เขาคือนั้นคือคู่ครองของพระองค์

ทันใดนั้นเอง.....

"ขอเดชะ ฝ่าละอองธุลีพระบาท"

ทุกสายตาดำรงหันมาจับจ้องที่ทหารเสนารักษ์ผู้เดินเข้ามายืนหน้าพระที่นั่ง

"มีอะไร...?" พระราชกรณถามขึ้น

"มีชายคนหนึ่ง จะขอเข้าเฝ้า พะย่ะค่ะ" ทหารรายงาน

"ใครกัน...?" พระราชกรณถาม

"เขาให้ทูลว่า เขาคือชาวนาคนที่พระราชกรณให้หนุ่ตายกับเขาเพื่อสร้างตัว พะย่ะค่ะ"

ทหารรายงานต่อ

"อ้อ... เจ้าหนุมชาวนาคือนั่นนั่นเอง... ให้เขาเข้ามาได้"

พระราชกรณจำชายหนุมได้

จิตใจดี ยว กั้เสนารักษ์และชายหนุมก็มาอยู่ต่อหน้าพระที่นั่งแล้ว

ทุกสายตา ต่างจับจ้องมาที่ชายหนุม ซึ่งบัดนี้

ไม่เหลือหลอของคราบชาวนาจนๆ อีกเลย

แต่กลับอยู่ในภาพของนักธุรกิจผู้สง่างาม ดุจดวงเทพบุตรจุติลงมาเกิด

องค์ชายทุกพระองค์ ต่างก็จดจำคู่แข่งคนสำคัญนี้ได้เป็นอย่างดีเช่นกัน

รวมถึงองค์หญิงด้วย....

ในพระทัยขององค์หญิง เต้นแสร้งอย่างบอกไม่ถูก

พระกรของพระองค์สั่นขึ้นมาโดยไม่ทราบสาเหตุ

ทรงร้อนวูบวาบ ไปทั่วพระวรกาย

ไม่ต้องบอก พระองค์ก็รู้ว่า พระพิภพของพระองค์ต้องแฉอย่างแน่นอน...

"ถวายบังคมพะยะคะ"

ชายหนุ่มทำการถวายบังคมพระราช

"ทำตัวตามสบายเถอะ..."

พระราชตรัสกับชายหนุ่ม

"เป็นพระมหากรุณา พะยะคะ"

ชายหนุ่มกลับคืนสู่ท่าปกติ

"เป็นอย่างไรบ้างล่ะ... หนึ่งปีผ่านไป มันช่างรวดเร็วเหลือเกินนะ"

พระราชทานขึ้น

"พะยะคะ" ชายหนุ่มน้อมรับคำ

"แต่หม่อมฉัน ไม่สามารถสร้างตัว ให้รวยที่สุดในเมืองได้ทันเวลา พะยะคะ"

ชายหนุ่มกุลเขิน

"เรารู้แล้ว..."

พระราชธิดาขึ้น

"เรารับรู้เรื่องราวของเธอ จากเศรษฐีไม้เท้าทองคำ ตลอดเวลา

เพราะเศรษฐีไม้เท้าทองคำ เป็นสหายของเราเอง"

พระราชธิดาต่อ ขณะที่ยายหนุ่มวิ่งไปกับสิ่งที่ได้ยื่นมา

"เศรษฐีไม้เท้าทองคำ บอกกับเราว่า...

ในไม่ช้านี้ เธอจะต้องเป็นคนรวยที่สุดในเมืองนี้ อย่างแน่นอน"

พระราชธิดาสออย่างชื่นชมชายหนุ่ม

"หม่อมฉันมาในวันนี้ เพื่อแจ้งให้พระองค์ทรงทราบว่า

หม่อมฉันไม่สามารถสร้างตัวให้เข้าเรือนไขได้...

เพราะหม่อมฉันไม่ทราบว่าพระองค์ทรงรู้เรื่องนี้แล้ว พะยะคะ"

ชายหนุ่มกราบพูลพระราช

"ไม่เป็นไรหรอก..."

ในเมื่อเธอไม่สามารถทำตามเรือนไขได้

เธอก็ต้องยอมรับว่าเธอหมดสิทธิ์ในการเข้ารับการแข่งขันคัดเลือกกับองค์ชายอื่นๆ"

พระราชทานรีสาออกมา

"แต่เธอก็สามารถอยู่ร่วมชมการคัดเลือกนี้ได้ เราอนุญาต"

"เป็นพระมหากษัตริย์แห่งแผ่นดินอย่างเหลือล้น พระยะคะ"

ชายหนุ่มกับนางสาวบิณฑ

องค์หญิงได้ยื่นการสนทนามาโดยตลอด

เมื่อถึงตรงนี้ พระหฤทัยของพระองค์ เจ็บแปลบขึ้นมา

เหมือนถูกเข็มแทงด้วยสิ่งของแหลมคม

พระองค์ทรงกลืนพระอัสสุชล

ที่อยู่ๆ ก็อ่อนล้าขึ้นมาโดยไม่ทราบสาเหตุ ไม่ให้หิ้วออกมา

"ทำไมเราจึงรู้สึกเจ็บแปลบแบบนี้ด้วยนะ"

องค์หญิงทรงดำริอยู่ในพระทัย

"เราไม่เคยมีความรู้สึกแบบนี้มาก่อนเลย"

ครั้งแรกที่ได้เจอเขา เราก็รู้สึกอีกแบบ อย่างมีความสุข

พอได้รู้ว่าเขาไม่มีสิทธิเข้ารับการคัดเลือก

เรากลับรู้สึกในอีกแบบ อย่างมีความสุขทุกข"

"ทำอย่างไรได้ล่ะ..."

เราต้องทำตามประเพณี

ถ้าให้เราเลือกคู่ครองเองได้

เราคงเลือก เขาคงเป็นอย่างแน่นอน"

องค์หลวงทรพพยายามซ่อนความรู้สึกเหล่านี้ไว้ในพระหฤทัย

"อาล่ะ.... ณ เวลานี้ เราจะได้ทำการคัดเลือกราชบุตรเขย"

พระราชกรณประกาศให้ทุกคนได้ทราบ

"เราได้เตรียมวิธีการไว้เรียบร้อยแล้ว

ใครที่สามารถเอาชนะในข้อคัดเลือกของเราได้

ผู้นั้น จะเป็นผู้ที่ได้อภิเษกกับธิดาของเรา"

พระราชายังคงตรัสอย่างทรงนัยอ้อ

"กติกามืออยู่ง่ายมาก..."

พระราชตรัสขึ้น

"ใครก็ตาม ที่สามารถทำให้ข้าของเรายกขาขึ้นได้พร้อมกันทั้ง สี่ขา

คนผู้นั้นจะเป็นผู้ชนะการแข่งขันนี้"

พระราชบาทบอกรื่องของการแข่งขัน พร้อมกับคิดในพระทัยว่า

แม้แต่ความเฉลียวฉลาดทุกคน ก็ไม่สามารถทำได้

อามาศผู้หนึ่ง ที่ทรงคิดเรื่องนี้ให้พระองค์

กราบทูลว่า เขาเคยเป็นความเฉลียวฉลาดมาก่อน

รับรองว่า วิธีนี้ ไม่มีผู้ใดทำได้ย่างแน่นอน

ความรู้อันทำได้ย่างเก่งที่สุดก็ ยกเพียง สามขา เท่านั้น

ขนาดยก สามขา ก็ยังหาผู้ที่จะฝึกช้างได้ยากยิ่งนัก...

บทที่ 10 ...ฝันที่เป็นจริง...

เจ้าชายองค์แล้วองค์เล่า ต่างก็ทยอยกันเข้าไปควบคุมช้าง เพื่อให้หยกขาทั้ง 4 ข้างให้ได้... แต่ก็ยังไม่มียกขาคือได้ ทำได้สำเร็จสักพระองค์ ชายหนุ่มนั่งเฝ้าดูเหตุการณ์อยู่ตลอดเวลา ไม่ได้คาดสายตา ในใจก็รู้สึกได้ว่า องค์ชายท่านใดนะ จะเป็นผู้นั้น พร้อมกับนึกขำในข้อค้นหาราชบุตรเขยของพระองค์ ไม่เข้าใจว่า เหตุใด พระราชา จึงใช้วิธีการนี้ วิธีที่ดูเหมือนง่าย ๆ แต่ไม่ง่ายเลย อีกอย่าง ใครจะไปคาดคิดล่ะว่า... การทำช้างให้ยก 4 ขาได้ จะกลายเป็นราชบุตรเขย

เวลาล่วงเลยไปหลายชั่วโมง ยังไม่มีองค์ชายองค์ใด ทำได้สำเร็จ ทุกพระองค์ ที่ทรงยอมแพ้กลับมา ต่างก็สายพระพักต์กันถ้วนหน้า... บางพระองค์ แม้แต่จะขึ้นประทับบนคอช้าง เพื่อทรงบังคับเองก็ยังไม่กล้า... แต่ก็มีหลายพระองค์ ที่ทรงขึ้นบังคับช้าง เพื่อหวังที่จะเป็นผู้นั้นให้ได้ แต่ก็ต้องทรงกลับลงมาด้วยความผิดหวังกันทั้งสิ้น

และแล้ว ก็เหลือองค์ชายอีกเพียงแค่ 3 องค์ รวมทั้งองค์ที่นับสนบนิ่ง อยู่ข้างๆ ชายหนุ่ม ดูท่าทางองค์ชายองค์นี้ จะมั่นใจชะเหลือเกินว่าพระองค์ ทรงสามารถทำได้ พระองค์ไม่วิตกเลยแม้แต่น้อย อย่างมากก็ทรงพระสรวลเล็กน้อย เมื่อมีองค์ชายบางองค์ ทรงทำอะไรขำๆ

ชายหนุ่มมององค์ชายองค์นี้ อย่างพิศวงพิศราเห่ รู้สึกถูกชะตาด้วยเป็นพิเศษ... ดูพระองค์
ทรงเป็นคนกระตือรือร้น มีแววตามุ่งมั่น และเด็ดเดี่ยว หากพระองค์ ทรงเป็นนักธุรกิจแล้วละ
ก็ คงจะประสบความสำเร็จอย่างมากมาเลยก็เดียว

"ขอประทานอภัย องค์ชาย" ชายหนุ่มเอ่ยขึ้น "พระองค์ทรงรู้วิธีบังคับช้าง ให้ยกส้ขา ได้ใช่
ไหม พระยะคะ" ชายหนุ่มถามต่อ

"ทำไมเรอจึงคิดว่าเรารู้วิธีละ" องค์ชายถามกลับ

"กระหม่อมเห็นองค์ชาย ดูมีความมั่นใจ มากๆ ไม่ทรงเกรงกลัวอะไรๆ ให้เห็นพระยะคะ"

ชายหนุ่ม กับองค์ชาย สนทนากันได้ไม่นานเท่าไร องค์ชาย 2 พระองค์ที่เหลือ ก็กลับลงมา
ด้วยความพิศวง เพราะไม่สามารถบังคับช้างได้ และก็ถึงคิวองค์ชายองค์สุดท้าย... คือองค์
ชายที่สนทนากับชายหนุ่มเมื่อสักครู่นี้เอง

องค์ชายลุกขึ้นยืน ด้วยท่าทางสง่างาม พระองค์หันมายิ้มให้ชายหนุ่ม ก่อนที่จะเดินออกไปสู่
ลานกว้าง... ที่ลานกว้างนั้น มีช้างที่จะใช้แข่งขันยืนอยู่ ช้างๆ ช้าง ยืนมีความดูขี้ขลาดคอยควบคุม
กำกับอยู่ช้างๆ ป้องกันช้างตื่นกลัวตกใจ ช้างที่พระราช ทรงเลือกมาเป็นช้างเพื่อแข่งขันนั้น
ได้ทรงคัดเลือกช้างที่เชื่องที่สุดแล้ว เพื่อความปลอดภัยขององค์ชายทุกพระองค์

เมื่อเดินไปถึงช้าง องค์ชายทรงยืนนิ่งๆ ที่ด้านหน้าช้าง ทรงมองเข้าไปที่ดวงตาของมัน เหมือน
กำลังส่งกระแสดึงอะไรบางอย่าง สักครู่ พระองค์ ก็เดินอ้อมไปทางด้านซ้ายของช้าง ทรงใช้มือ
ลูบไล้ไปตามตัวของมันจนเลยไปถึงด้านหลัง... แล้วก็อ้อมไปทางด้านขวาของช้าง จนเลยไปถึง
หัว เหมือนพระองค์ ทรงสำรวจ หรือทำพิธีอะไรก็มีทราบได้

ความวิยบสบบปกลุณสถานที่นี่ไปโดยปริยาย ทุกสายตาดำจ้องไปที่องค์ชาย เพราะ
องค์ชายมาแปลก ต่างจากองค์ชายองค์อื่นๆ ซึ่งต่างก็ ขึ้นทรงช้างเลย เพื่อบังคับช้างให้ได้ตั้งใจ

แต่องค์ชายท่านนี้ กลับเดินวนไปวนมา รอบๆ ช้าง มีอึกคำไปตามลำตัวช้างอยู่เป็นนานสอ
มาน ส่วนสายตากลับมองออกไปบริเวณรอบๆ ช้างๆ ช้าง เหมือนกำลังทรงใช้สมาธิอย่าง
มาก หรือพระองค์ ทรงมีเวทมนต์มนต์...

ทันใดนั้นเอง... องค์ชายก็พละออกจากช้าง แล้วเดินตรงไปทางด้านช้างเล็กน้อย เมื่อเดินมา
ได้ไม่กี่ก้าวพระองค์ก็ทรงหยุด และก้มลงเก็บอะไรบางอย่างขึ้นมาจากพื้น...

หึน.... มันเป็นหึนนั้นเอง องค์ชายทรงหยิบหึนก้อนใหญ่เต็มฝ่ามือขึ้นมาถือ 2 ก้อน...
จากนั้นพระองค์ก็ทรงลุกขึ้นยืน และเดินเข้าไปหาช้างเชือกนั้น ขณะเดินไป พระองค์ก็จับหึน
ฟาดใส่กันด้วยมือทั้งสองข้าง เสียงหึนกระทบกันดัง ปึก ปึก... ตามกลางสายตาก็จดจ้องไปที่
องค์ชาย ต่างก็พากันสงสัยยิ่งนัก กับการกระทำของพระองค์ พระองค์กำลังจะทำอะไรกับแม่
นะ... เห็นเดินเคาะหึน วนไปวนมา รอบๆ ตัวช้างหรือกำลังใช้เวทมนต์เช่นเดิม...

องค์ชายเดินอ้อมตัวช้าง จนมาหยุดอยู่ที่ด้านท้าย แล้วพระองค์ก็ทรงมือหึนสองก้อนขึ้น และ
ทุบหึนประคบกันเข้าสุดแรง ทรงไข่ช้าง

แปรัน!!!..... เสียงช้างร้องดังสนั่นไปทั่ว พร้อมกับกระโดดส่ายขึ้น ด้วยความเจ็บปวดและ
ตกใจ

..... คนรอบข้างต่างวิ่งไปกับเหตุการณ์นั้น.....

.....

สีกพิก... เสียงเฮ ก็ดังสนั่นหวั่นไหว เสียงปรบมือดังก็ก้องไปทั่วป่าแห่งนี้ ทุกผู้คนต่างยินดี
กับความสำเร็จขององค์ชาย สร้างความสับสนอลม่านไปทั่ว เมื่อความตกใจ ค่อยๆ ผ่อนคลาย
ลง ผู้คนต่างก็เริ่มทยอยกลับเข้าที่เดิม มีเพียงองค์ชายองค์เดียวเท่านั้น ที่ยืนควยยืนสง่ามอยู่
ท่ามกลางสายตาของทุกคน

หลังจากเสียงต่างๆ ได้มียบลง พระราชาทรงประกาศว่า... "อีก 3 เดือนข้างหน้า เราจะจัดงานอภิเสกสมรส ให้วงศ์ชายท่านนี้ กับพระราชธิดาของเรา" สิ้นเสียงพระราชา เสียงเฮด้วยความดีใจก็ดังกระหึ่มขึ้น...

ที่บ้านเศรษฐีไม่ต่ำกว่าคำ... เศรษฐีกำลังนั่งอยู่กับชายหนุ่มที่โต๊ะรับแขก "พี่มือเธอใช้หมอพื่อหนุ่ม" เศรษฐีเอ่ยขึ้น

"เรื่องอะไรครับท่าน"

"ก็เรื่องที่วงศ์ชายผู้ชนะการแข่งขันนั้นไง จันเห็นเหตุการณ์ทุกอย่าง ที่เธอแนะนำวงศ์ชาย" ชายหนุ่มยิ้มนิ่งๆ... "แต่จันพอจะเข้าใจเธอนะ ว่าทำไมจึงทำเช่นนั้น"

"ครับ... ผมบอกวิธีให้กับวงศ์ชายไปเอง เพราะผมอยากให้เรื่องนี้มันจบๆ ลงไป ไม่อย่างนั้นการอภิเษก เลื่อนออกไปเป็นปีหน้า มันก็จะมาคอยหลอกหลอนจิตใจของผม หากผมยังมีโอกาสอยู่"

"ผมได้ไตร่ตรองดูเป็นอย่างดีแล้ว ท่ามกลางระหว่างที่วงศ์ชายแต่ละพระองค์ เข้าไปแข่งขันจิตใจผมก็ครุ่นคิด หากผมได้อภิเษก... ผมก็ต้องทิ้งโลกของธุรกิจไป เพราะผมคิดว่า มันไม่สว่างมเลย หากพระราชา จะเปิดทำธุรกิจโน่น นี่ มากมาย โลกของธุรกิจ มันเหมือนหมอกกับคำ ว่า จริยธรรม"

"สิ่งที่เราทำถูกต้อง ในบางครั้ง ในสายตาของบางคน กลับคิดว่า เราเอาเปรียบ ดังนั้น หากพระราชา ทำธุรกิจไปด้วย คำครหาต่างๆ ย่อมมีมากมายอย่างแน่นอน"

"ผมถามใจตัวเองอยู่ตลอดเวลาว่า ระหว่างอยู่ในโลกธุรกิจ กับ โลกของพระราชา ที่ไหน ที่ผมจะมีความสุขที่สุด... คำตอบที่ผมได้รับคือ... โลกของธุรกิจ มันมีความท้าทาย มันมีอะไรให้ได้ค้นหา มันมีอะไรต่างๆ ให้ได้ทดสอบความสามารถ มันมีรสชาติต่างๆ ที่ผมต้องการ"

"ผมคิดว่าโลกของพระราช น่าจะเหมาะสมกับเหล่าองค์ชายจากเมืองต่างๆ มากกว่า เพราะพวกพระองค์ ทรงเข้าใจและลึกซึ้ง กับโลกของเหล่าพระองค์เป็นอย่างดี ...ส่วนผมเอง ก็หลงใหลเสน่ห์แห่งโลกธุรกิจ มันเหมือนลมหายใจเข้าออกของผม ถึงแม้วันนี้ ผมจะล้มละลาย มันก็คงจะไม่แตกต่างจากวันแรก วันที่ผมเข้าเมืองมาด้วยตัวเปล่าๆ กับหนุ่ตายอีก 1 ตัว ดังนั้น ผมก็พร้อมที่จะลุกขึ้นสู้ใหม่"

เศรษฐีไม้เท้าทองคำ มองเห็นแววตามุ่งมั่นของชายหนุ่ม มันมีประกายแวววาวเหมือนกับเพชร เบียดรวมกระบอกแสง ท่าทางที่กระตือรือร้นของเขาอีกอย่าง ช่วงไม่ต่างอะไรกับเศรษฐีในยามหนุ่มเลย เศรษฐีไม้เท้าทองคำ แอบมึนใจอยู่ลึกๆ ว่า เพียงไม่กี่ปีหรอก ชายหนุ่มคนนี้ จะทยานขึ้นมาอยู่แถวหน้าของโลกธุรกิจ

อีก 1 ปีผ่านไป.... ชายหนุ่มก็พรวดขึ้นมาอยู่แถวหน้าอย่างที่ว่า เศรษฐีไม้เท้าทองคำคิดว่า ธุรกิจทุกตัวของเขา ขึ้นมาเป็นผู้นำอันดับหนึ่ง ทั้งห่านคู่แข่งออกไปเรื่อยๆ ทั้งยังมีธุรกิจใหม่ๆ เกิดขึ้นอีกมากมาย

"น่าแปลกใจนะครับ ท่าน" ชายหนุ่มเอ่ยขึ้นกับเศรษฐีไม้เท้าทองคำ

"เรื่องอะไรหรือ" เศรษฐีถาม

"ก็... ผู้คนมากมายพยายามค้นหาเคล็ดลับ เพื่อจะประสบความสำเร็จในธุรกิจที่เขาทำ พยายามหาหนทางที่ยุ่ยยากซับซ้อน ด้วยหวังว่า นั่นคือหนทางที่ถูกต้อง นั่นคือเคล็ดลับที่ยิ่งใหญ่"

"ก็... ที่ ความจริงแล้ว... การจะประสบความสำเร็จ ใช้แค่เรื่องง่ายๆ ไม่ได้มีเคล็ดลับอะไรซับซ้อนเลย"

"ขอเพียงมีเป้าหมายที่ยิ่งใหญ่ บวกกับหัวใจที่มุ่งมั่น... เรื่องอื่นๆ ก็ะพัฒนาขึ้นมาตาม
สัญชาตญาณของมนุษย์"

"มันไม่ได้ต่างอะไรกับคนที่อยากจะกินมะพร้าว น้ำหอม แล้วพยายามพ่นออกมาทีละหยดด้วยตนเอง
ครั้งแรกๆ ถึงแม้จะพ่นออกมาได้สำเร็จ และมะพร้าวก็อาจจะเล็ดตุ่มเปะไปเลยก็ได้ แต่หากพ่น
บ่อยๆ ย่อมเกิดความชำนาญ สุดท้าย ก็ไม่ต่างจากแม่ค้ามืออาชีพ"

"แต่คนส่วนใหญ่ ก็ลงมือพ่นมะพร้าวเพียงไม่นาน แล้วก็ถอดใจ ก่อนที่จะพ่นได้จนสำเร็จ และ
ก็บอกกับตัวเองว่า ฉันคงทำไม่ได้หรอก ทุกอย่างก็จะหยุดลง" เศรษฐีไม่ทำทวงคำเอ่ยขึ้น
บ้าง

สองสายตาของมหาเศรษฐีก็จับคู่ประสานกัน พร้อมกับรอยยิ้มให้กันและกัน

"เราคงไม่สามารถช่วยคนที่ขาดความมุ่งมั่น ให้เขาไปถึงเป้าหมายของเขาได้หรอก เพราะเขา
ต้องเดินบนเส้นทางของเขาเอง ตัดสินใจก้าวแต่ละก้าวด้วยตัวของเขาเอง ตัดสินใจเลี้ยวซ้าย
และเลี้ยวขวาด้วยตัวของเขาเอง"

"ใช้ครับ... เราก็ทำได้แค่ให้แนวคิดกว้างๆ เพื่อให้เขานำไปปรับใช้ให้เหมาะสมกับเส้นทางเดิน
ของเขา ให้เหมาะสมกับความเป็นตัวตนของเขา"

"ผมนึกถึงวันแรกที่ผมได้พบท่าน แล้วก็อดที่จะขำไม่ได้" ชายหนุ่ม ยิ้มออกมา

"ทำไมหรือ"

"ก็วันนั้น ผมตั้งใจไว้ว่า ผมจะทำตามที่ท่านบอกทุกอย่าง ประมาณว่า เหมือนกับท่านต้อง
เขียนบทละครให้กับผม.... แล้วผมก็จะเล่นตามบทละครนั้น"

"ไม่ว่าท่านจะให้เลี้ยงชายหรือเลี้ยงขวา ผมก็จะทำตามโดยไม่บิดพลิ้ว เพื่อที่ผมจะได้ประสบความสำเร็จเหมือนกับท่าน ประมาณว่า ผมจะเลียนแบบเส้นทางสู่ความสำเร็จของท่าน"

"อ่า อ่า อ่า... อย่าแปลกใจไปเลยพ่อหนุ่ม ยังมีคนอีกมากมาย ที่คิดแบบนั้น แล้วสักวัน เขาก็จะเข้าใจเอง..."

เหมือนที่เธอเข้าใจอยู่ตอนนี้"

สองเศรษฐีผู้ยิ่งใหญ่ ต่างมีเรื่องราวมากมาย มาเล่าสู่กันฟังได้เรื่อยๆ เพราะเขาทั้งสอง คือผู้ที่ผ่านะพรวนน้ำหอมได้อย่างชำนาญแล้ว อยากจะกินเมื่อไรก็พอกินได้เมื่อนั้น อย่างง่ายดายพร้อมกับตั้งใจกันว่า จะส่งเสริมใครก็ตาม ที่อยากจะทำมะพรวนน้ำหอมกับเขาให้เป็น...

แล้วในวันข้างหน้า... เราก็จะมีเศรษฐีใหม่ เข้ามาร่วมวงสังสรรค์กับเรา จากการช่วยเหลือของพวกเรา คนแล้วคนเล่า...

จบบริบูรณ์